JUBILIEJAI

1 SKYRIUS

1 Pirmaisiais Izraelio vaikų išėjimo iš Egipto metais, trečią mėnesį, šešioliktą mėnesio dieną [2450 m. pasaulio laikais], Dievas tarė Mozei: „Užlipk pas mane ant kalno, ir aš tau duosiu dvi akmenines įstatymo ir įsakymų lenteles, kurias parašiau, kad galėtum juos mokyti.“
2 Mozė užkopė į Dievo kalną, ir Viešpaties šlovė apsigyveno ant Sinajaus kalno, ir debesis jį dengė šešias dienas.
3 Septintąją dieną Jis pašaukė Mozę iš debesies vidurio, ir Viešpaties šlovės pasirodymas buvo tarsi liepsnojanti ugnis kalno viršūnėje.
4 Mozė buvo ant kalno keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, ir Dievas jį mokė ankstesnės ir vėlesnės visų įstatymo ir liudijimo dienų padalijimo istorijos.
5 Ir Jis tarė: „Palenk savo širdį kiekvienam žodžiui, kurį tau kalbėsiu ant šio kalno, ir užrašyk tai knygoje, kad jų kartos matytų, jog Aš jų neapleidau už visą pikta, ką jie padarė, sulaužydami sandorą, kurią šiandien sudarau tarp manęs ir tavęs jų kartoms ant Sinajaus kalno.“
6 Ir taip atsitiks, kai visa tai juos ištiks, kad jie pripažins, jog esu teisesnis už juos visuose jų sprendimuose ir visuose jų veiksmuose, ir jie pripažins, kad aš tikrai buvau su jais.
7 Ir užsirašyk sau visus šiuos žodžius, kuriuos tau šiandien skelbiu, nes aš žinau jų maištą ir kietasprandžius, prieš įvesdamas juos į žemę, kurią prisiekiau jų tėvams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, sakydamas: „Tavo palikuonims duosiu žemę, tekantį pienu ir medumi“.
8 Jie valgys ir bus sotūs, ir gręšis prie svetimų dievų, kurie negali jų išgelbėti nuo jokio jų sielvarto. Ir šis liudytojas bus išklausytas kaip liudytojas prieš juos. Nes jie pamirš visus mano įsakymus, visa, ką jiems įsakau, ir vaikščios paskui pagonis, jų nešvarumu ir gėda, ir tarnaus jų dievams, ir tai bus jiems įžeidimas, sielvartas, kančia ir spąstai.
9 Daugelis žus, bus paimti į nelaisvę ir pateks į priešo rankas, nes jie paliko mano įstatus, mano įsakymus, mano sandoros šventes, mano sabatus ir mano šventąją vietą, kurią pašventinau sau jų tarpe, ir savo palapinę, ir savo šventyklą, kurią pašventinau sau krašte, kad ant jos padėčiau savo vardą ir ji ten gyventų.
10 Jie statys sau aukštumas, giraites ir drožinius, ir garbins kiekvienas savo (drožinį), kad nuklystų nuo kelio, ir aukos savo vaikus demonams ir visiems savo širdies klaidoms.
11 Ir aš siųsiu pas juos liudytojus, kad galėčiau liudyti prieš juos, bet jie neklausys ir nužudys liudytojus, ir jie persekios tuos, kurie ieško įstatymo, ir jie viską panaikins bei pakeis, kad darytų pikta mano akyse.
12 Aš paslėpsiu nuo jų savo veidą ir atiduosiu juos į pagonių rankas nelaisvei, grobiui ir prarijimui. Aš juos pašalinsiu iš krašto vidurio ir išsklaidysiu tarp pagonių.
13 Jie pamirš visą mano įstatymą, visus mano įsakymus ir visus mano sprendimus ir nuklys nuo jaunačių, šabų, švenčių, jubiliejų ir įsakų.
14 Ir po to jie gręšis į mane iš pagonių visa savo širdimi, visa savo siela ir visomis savo jėgomis, ir aš juos surinksiu iš visų pagonių, ir jie ieškos manęs, kad būčiau jų surandamas, kai jie ieškos manęs visa savo širdimi ir visa savo siela.
15 Aš jiems atskleisiu gausią ramybę su teisumu ir pašalinsiu teisumo atžalą visa savo širdimi ir visa savo siela. Jie bus palaiminimu, o ne prakeiksmu, jie bus galva, o ne uodega.
16 Aš pastatysiu savo šventyklą jų viduryje ir gyvensiu tarp jų, būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta tiesoje ir teisume.
17 Aš jų neapleisiu ir neapleisiu, nes aš esu Viešpats, jų Dievas.“
18 Mozė parpuolė veidu ant žemės, meldėsi ir tarė: „Viešpatie, mano Dieve, nepalik savo tautos ir savo paveldo, kad jie neklaidžiotų savo širdies paklydime, ir neatiduok jų į jų priešų, pagonių, rankas, kad šie jų nevaldytų ir nepaskatintų jų nusidėti prieš tave.
19 Viešpatie, tegul Tavo gailestingumas būna išaukštintas Tavo tautai ir sukurk juose teisią dvasią, ir neleisk Beliaro dvasiai valdyti jų, kad juos kaltintų Tavo akivaizdoje ir suviliotų iš visų teisumo kelių, kad jie žūtų Tavo akivaizdoje.
20 Bet jie yra Tavo tauta ir Tavo paveldas, kurį Tu savo didele galia išgelbėjai iš egiptiečių rankų. Sukurk juose tyrą širdį ir Šventąją dvasią ir neleisk jiems įsipainioti į nuodėmes nuo šiol ir per amžius.“
21 Viešpats tarė Mozei: „Aš žinau jų priešiškumą, mintis ir kietasprandžius, ir jie nebus paklusnūs, kol neišpažins savo ir savo tėvų nuodėmės.“
22 Ir po to jie atsigręš į mane visu teisumu, visa širdimi ir visa siela, ir Aš apipjaustysiu jų širdies apyvarpę ir jų palikuonių širdies apyvarpę, ir Aš sukursiu juose Šventąją Dvasią, ir Aš juos apvalysiu, kad jie nenusigręžtų nuo manęs nuo tos dienos iki amžinybės.
23 Ir jų sielos glausis prie manęs ir visų mano įsakymų, ir jie vykdys mano įsakymus, ir aš būsiu jų Tėvas, o jie bus mano vaikai.
24 Ir jie visi bus vadinami gyvojo Dievo vaikais, ir kiekvienas angelas ir kiekviena dvasia žinos, taip, jie žinos, kad tai yra mano vaikai ir kad aš esu jų Tėvas dorume ir teisume, ir kad aš juos myliu.
25 Ir užsirašyk sau visus šiuos žodžius, kuriuos tau skelbiu ant šio kalno, pirmąjį ir paskutinįjį, kurie įvyks visuose dienų skyriuose įstatyme ir liudijime, savaitėse ir jubiliejuose iki amžinybės, kol aš nusileisiu ir apsigyvensiu su jais per visą amžinybę.“
26 Ir Jis tarė Artumo angelui: „Rašyk Mozei nuo sukūrimo pradžios iki tol, kol mano šventykla bus pastatyta tarp jų per amžius.“
27 Ir Viešpats pasirodys visų akyse, ir visi žinos, kad aš esu Izraelio Dievas ir visų Jokūbo vaikų Tėvas, ir Karalius ant Siono kalno per amžius. Ir Sionas bei Jeruzalė bus šventos.“
28 Ir artumo angelas, ėjęs Izraelio stovyklos priekyje, paėmė lenteles su metų padalijimais – nuo sukūrimo laiko – įstatymo ir jubiliejų savaičių liudijimo, pagal atskirus metus, pagal visą jubiliejų skaičių [pagal atskirus metus], nuo [naujo] sukūrimo dienos, kai dangūs ir žemė bus atnaujinti ir visa jų kūrinija pagal dangaus galias ir pagal visą žemės kūriniją, kol Viešpaties šventovė bus pastatyta Jeruzalėje ant Siono kalno, ir visi šviesuliai bus atnaujinti gydymui, ramybei ir palaiminimui visiems Izraelio išrinktiesiems, ir kad taip būtų nuo tos dienos ir per visas žemės dienas.

2 SKYRIUS

1 Ir angelas kalbėjo Mozei pagal Viešpaties žodį, sakydamas: „Aprašyk visą kūrinijos istoriją, kaip Viešpats Dievas per šešias dienas užbaigė visus savo darbus ir visa, ką sukūrė, ir kaip septintąją dieną šventė sabatą, ją pašventino per amžius ir paskyrė ją ženklu visiems savo darbams.“
2 Nes pirmąją dieną Jis sukūrė dangus, kurie yra viršuje, ir žemę, ir vandenis, ir visas dvasias, kurios tarnauja prieš Jį – artumo angelus, ir šventinimo angelus, ir vėjų dvasių angelus, ir debesų, ir tamsos, ir sniego, ir krušos, ir šerkšno dvasių angelus, ir balsų, ir griaustinio, ir žaibų angelus, ir šalčio bei karščio, ir žiemos, ir pavasario, ir rudens, ir vasaros dvasių angelus, ir visas savo kūrinių, esančių danguje ir žemėje, dvasias. (Jis sukūrė) bedugnes ir tamsą, vakarą <ir naktį>, ir šviesą, aušrą ir dieną, kurias Jis paruošė savo širdies žinojimu.
3 Ir tada mes matėme Jo darbus, šlovinome Jį ir girėme Jį už visus Jo darbus; nes pirmąją dieną Jis sukūrė septynis didžius darbus.
4 Antrąją dieną Jis sukūrė tvirtumą vandenų viduryje, ir tą dieną vandenys pasidalijo – pusė jų pakilo aukštyn, o kita pusė nusileido žemyn tvirtumo (kuris buvo) viduryje, dengiančio visą žemės paviršių. Ir tai buvo vienintelis (Dievo) sukurtas darbas antrąją dieną.
5 Ir trečią dieną Jis įsakė vandenims nutekėti nuo visos žemės paviršiaus į vieną vietą ir pasirodyti sausumai.
6 Ir vandenys taip padarė, kaip Jis jiems įsakė, ir jie pasitraukė nuo žemės paviršiaus į vieną vietą už šios tvirtovės ribų, ir pasirodė sausuma.
7 Ir tą dieną Jis sukūrė jiems visas jūras pagal jų atskiras susibūrimo vietas, ir visas upes, ir vandenų sankaupas kalnuose ir visoje žemėje, ir visus ežerus, ir visą žemės rasą, ir sėjamą sėklą, ir visus daigus, ir vaismedžius, ir miško medžius, ir Edeno sodą Edene, ir visus augalus pagal jų rūšį.
8 Šiuos keturis didžius darbus Dievas sukūrė trečią dieną. O ketvirtą dieną Jis sukūrė saulę, mėnulį ir žvaigždes ir išdėstė juos dangaus tvirtumoje, kad šviestų visai žemei, valdytų dieną ir naktį ir atskirtų šviesą nuo tamsos.
9 Ir Dievas paskyrė saulę būti didžiu ženklu žemėje dienoms, šabams, mėnesiams, šventėms, metams, metų šabams, jubiliejams ir visiems metų laikams žymėti.
10 Ir ji atskiria šviesą nuo tamsos [ir] klestėjimui, kad visa, kas dygsta ir auga žemėje, klestėtų.
11 Šias tris rūšis Jis sukūrė ketvirtą dieną. O penktą dieną Jis sukūrė didelius jūros monstrus vandenų gelmėse, nes tai buvo pirmieji kūno padarai, kuriuos sukūrė Jo rankos: žuvys ir visa, kas juda vandenyse, ir visa, kas skraido, paukščiai ir visa jų rūšis.
12 Ir saulė pakilo virš jų, kad jiems klestėtų, ir virš visko, kas buvo žemėje, visko, kas išauga iš žemės, ir visų vaismedžių, ir viso kūno.
13 Šias tris rūšis Jis sukūrė penktą dieną. O šeštąją dieną Jis sukūrė visus žemės gyvūnus, visus galvijus ir visa, kas juda žemėje.
14 Ir po viso šito Jis sukūrė žmogų, vyrą ir moterį sukūrė Jis juos ir davė jam valdžią viskam, kas yra žemėje ir jūrose, ir viskam, kas skraido, ir žvėrims, ir galvijams, ir viskam, kas juda žemėje, ir visai žemei, ir visa tai Jis davė jam valdžią.
15 Ir šias keturias rūšis Jis sukūrė šeštąją dieną. Ir iš viso jų buvo dvidešimt dvi.
16 Ir šeštąją dieną Jis baigė visus savo darbus – visa, kas yra danguose ir žemėje, jūrose ir bedugnėse, šviesoje ir tamsoje, ir visame kame.
17 Ir Jis davė mums didį ženklą – Sabato dieną, kad dirbtume šešias dienas, bet septintąją dieną švęstume Sabatą nuo visų darbų.
18 Ir visiems buvimo angelams ir visiems pašventinimo angelams, šioms dviem didelėms klasėms – Jis įsakė mums švęsti šabą su Juo danguje ir žemėje.
19 Ir Jis mums tarė: „Štai Aš išskirsiu sau tautą iš visų tautų, ir ši švęs šabo dieną, ir Aš ją pašventinsiu sau kaip savo tautą ir palaiminsiu ją; kaip Aš pašventinau šabo dieną ir pašventinu ją sau, taip Aš ją palaiminsiu, ir ji bus mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas.“
20 Ir Aš išsirinkau Jokūbo palikuonis iš visų, kuriuos mačiau, ir užrašiau jį kaip savo pirmagimį sūnų, ir pašventinau jį sau per amžius; ir Aš mokysiu juos šabo dienos, kad jie švęstų šabą nuo visų darbų.“
21 Ir taip Jis sukūrė ženklą, pagal kurį jie turėtų švęsti šabą kartu su mumis septintąją dieną, valgyti ir gerti, ir šlovinti Tą, kuris sukūrė visa, kaip Jis palaimino ir pašventino sau ypatingą tautą virš visų tautų, ir kad jie turėtų švęsti šabą kartu su mumis.
22 Ir Jis pakėlė savo įsakymus kaip malonų kvapą, priimtiną Jo akivaizdoje per visas dienas...
23 Nuo Adomo iki Jokūbo buvo dvidešimt dvi žmonijos galvos, ir iki septintosios dienos buvo atliekami dvidešimt dviejų rūšių darbai; ši yra palaiminta ir šventa; ir pirmoji taip pat yra palaiminta ir šventa; ir ši tarnauja kartu su anąja pašventinimui ir palaiminimui.
24 Ir šiam (Jokūbui ir jo palikuonims) buvo duota, kad jie visada būtų palaiminti ir šventi pirmojo liudijimo ir įstatymo, lygiai taip, kaip Jis buvo pašventinęs ir palaiminęs Sabato dieną septintąją dieną.
25 Jis sukūrė dangų ir žemę bei visa, ką sukūrė per šešias dienas, o septintąją dieną Dievas padarė šventą visiems savo darbams; todėl Jis įsakė jos vardu, kad kiekvienas, kuris tą dieną dirbs, mirs, o kas ją suterš, tikrai mirs.
26 Todėl įsakai izraelitams švęsti šią dieną, kad ją laikytų šventą ir nedirbtų per ją jokių darbų, jos nesuteršty, nes ji yra šventesnė už visas kitas dienas.
27 Ir kas ją išniekins, tas tikrai mirs, ir kas jos metu atliks kokį nors darbą, tas tikrai mirs amžinai, kad izraelitai galėtų švęsti šią dieną per visas savo kartas ir nebūtų išrauti iš žemės; nes tai šventa ir palaiminta diena.
28 Ir kiekvienas, kuris ją švenčia ir laikosi sabato nuo visų savo darbų, bus šventas ir palaimintas per visas dienas, kaip ir mes.
29 Paskelbk ir pasakyk Izraelio vaikams šios dienos įstatymą, kad jie privalo švęsti šabą ir kad jo neapleistų dėl savo širdies klaidos; (ir) kad negalima tą dieną dirbti jokio nederamo darbo, daryti tai, kas jiems patinka, ir kad jie neturėtų ruošti tą dieną nieko valgyti ar gerti, ir (kad negalima) semti vandens, įnešti ar išnešti pro savo vartus jokios naštos, kurios jie nebuvo paruošę sau šeštąją dieną savo gyvenamosiose patalpose.

30 Ir tą dieną jie neįneš ir neišneš iš namų į namus; nes ta diena yra šventesnė ir palaimintesnė už bet kurią jubiliejinę dieną; šią dieną mes šventėme šabą danguje, prieš tai, kai kokiam nors kūnui buvo duota žinoti, kad tą dieną žemėje būtų švenčiamas šabas.
31 Ir visa ko Kūrėjas palaimino ją, bet nepašventino visų žmonių ir giminių švęsti šabo, o tik Izraelį: tik jiems jis leido valgyti, gerti ir švęsti šabo dieną žemėje.
32 Ir visa ko Kūrėjas palaimino šią dieną, kurią Jis sukūrė palaiminimui, šventumui ir šlovei labiau nei visas kitas dienas.
33 Šis įstatymas ir liudijimas buvo duotas Izraelio vaikams kaip amžinas įstatymas per visas jų kartas.

3 SKYRIUS

1 Ir per šešias antrosios savaitės dienas, pagal Dievo žodį, mes atnešėme Adomui visus žvėris, visus galvijus, visus paukščius ir visa, kas juda žemėje, ir visa, kas juda vandenyje, pagal jų rūšį ir tipą: pirmą dieną žvėris; antrą dieną galvijus; trečią dieną paukščius; ir visa, kas juda žemėje, ketvirtą dieną; ir tai, kas juda vandenyje, penktą dieną.
2 Ir Adomas visus juos pavadino atitinkamais vardais, ir kaip jis juos pavadino, toks ir buvo jų vardas.
3 Ir per šias penkias dienas Adomas matė visus žemėje gyvenančius patinus ir pateles, bet jis buvo vienas ir nerado sau tinkamo pagalbininko.
4 Viešpats mums tarė: „Negerai žmogui būti vienam; suraskime jam tinkamą padėjėją“.
5 Ir Viešpats, mūsų Dievas, užmigdė jį giliai, ir jis užmigo, ir Jis paėmė moteriai vieną šonkaulį iš savo šonkaulių, ir šis šonkaulis buvo moters kilmė iš jo šonkaulių, ir Jis jo vietoje pastatė kūną ir pastatė moterį.
6 Ir Jis pažadino Adomą iš miego, ir pabudęs jis atsikėlė šeštąją dieną, ir Jis atvedė ją pas jį, ir jis ją pažino ir tarė jai: „Ši dabar yra kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno; ji bus vadinama [mano] žmona, nes ji buvo paimta iš savo vyro.“
7 Todėl vyras ir žmona taps vienu kūnu; todėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie savo žmonos, ir jie taps vienu kūnu.
8 Pirmąją savaitę buvo sukurtas Adomas, o šonkaulis – jo žmona; antrąją savaitę jis parodė ją jam; ir dėl šios priežasties buvo duotas įsakymas išsilaikyti nešvariai: vyrui septynias dienas, o moteriai du kartus septynias dienas.
9 Ir po to, kai Adomas išbuvo keturiasdešimt dienų žemėje, kurioje buvo sukurtas, mes atvedėme jį į Edeno sodą, kad jį dirbtų ir prižiūrėtų, bet jo žmoną jie atvedė aštuoniasdešimtąją dieną, ir po to ji įėjo į Edeno sodą.
10 Ir dėl šios priežasties dangiškose lentelėse yra užrašytas įsakymas gimdytojai: „Jei ji pagimdys berniuką, ji septynias dienas pasiliks nešvarumoje pagal pirmąją dienų savaitę, ir trisdešimt tris dienas ji pasiliks savo apsivalymo kraujyje ir nelies jokio švento daikto nei įeis į šventovę, kol neišpildys šių dienų, kurios (yra įpareigotos) berniukui.“
11 Bet mergaitės atveju ji pasiliks nešvari dvi savaites po dienas, kaip ir pirmąsias dvi savaites, ir šešiasdešimt šešias dienas savo apsivalymo kraujyje, ir iš viso aštuoniasdešimt dienų.“
12 Ir kai ji ištvėrė šias aštuoniasdešimt dienų, mes ją įvedėme į Edeno sodą, nes jis yra šventesnis už visą kitą žemę, ir kiekvienas medis, jame pasodintas, yra šventas.
13 Todėl buvo nustatytas tų dienų įstatymas, kad ji neturėtų liesti nieko švento ir neįeiti į šventovę, kol nepasibaigs tos dienos, skirtos berniukui ar mergaitei.
14 Tai yra įstatymas ir liudijimas, užrašytas Izraeliui, kad jie jo laikytųsi visas dienas.
15 Pirmojo jubiliejaus pirmąją savaitę [1–7 val. ryto] Adomas ir jo žmona septynerius metus dirbo ir prižiūrėjo Edeno sodą, ir mes davėme jam darbo bei nurodėme atlikti viską, kas tinka žemei arti.
16 Ir jis dirbo (sodą), buvo nuogas ir to nežinojo, ir nesigėdijo, ir saugojo sodą nuo paukščių, žvėrių ir galvijų, ir rinko jo vaisius, ir valgė, o likučius atidėjo sau ir savo žmonai [ir atidėjo tai, kas buvo saugoma].
17 Ir praėjus septyneriems metams, kuriuos jis ten buvo praleidęs, lygiai septyneriems metams, [8 val. ryto] ir antrojo mėnesio septynioliktąją dieną atėjo gyvatė ir priėjo prie moters, ir gyvatė tarė moteriai: „Ar Dievas tau įsakė, sakydamas: ‘Nevalgykite nuo visų sodo medžių’?“
18 Ji atsakė jam: „Iš visų sodo medžių vaisių Dievas mums įsakė: ‘Valgykite’, o iš medžio, kuris yra sodo viduryje, vaisių Dievas mums įsakė: ‘Jų nevalgykite ir jų nelieskite, kad nenumirtumėte’.
19 Ir gyvatė tarė moteriai: „Jūs tikrai nemirsite! Dievas žino, kad tą dieną, kai valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs būsite kaip dievai, ir pažinsite gėrį bei blogį.“
20 Moteris matė, kad medis gražus ir malonus akims, o jo vaisiai geri maistui; ji skino jo vaisius ir valgė.
21 Ir kai ji pirmiausia uždengė savo gėdą figos lapais, ji davė jų Adomui, ir šis valgė, ir jo akys atsimerkė, ir jis pamatė, kad yra nuogas.
22 Jis paėmė figmedžio lapų, juos susiuvo, pasiuvo prijuostę ir taip užsidengė savo gėdą.
23 Ir Dievas prakeikė gyvatę ir amžinai ant jos įniršo...
24 Jis supyko ant moters, nes ji paklausė gyvatės balso ir valgė. Jis jai tarė: „Aš labai padauginsiu tavo sielvartą ir skausmus. Su sielvartu gimdysi vaikus ir sugrįši pas savo vyrą, ir jis tave valdys“.
25 Ir Adomui jis tarė: „Kadangi paklausei savo žmonos balso ir valgei nuo medžio, nuo kurio tau įsakiau nevalgyti, tebūnie prakeikta žemė dėl tavęs! Ji tau augs erškėčiais ir usnimis, ir tu valgysi savo duoną prakaitu tekėjusiu veidu, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas. Nes tu esi žemė ir į žemę sugrįši.“
26 Jis padarė jiems kailinius drabužius, aprengė juos ir išleido iš Edeno sodo.
27 Tą dieną, kai Adomas išėjo iš Rojaus, jis paaukojo malonų kvapą – smilkalus, galbaną, staktą ir kvapiąsias medžiagas rytą, saulei tekant, tą dieną, kai jis slėpė savo gėdą.
28 Tą dieną visiems žvėrims, galvijui, paukščiams ir visiems, kas vaikščioja ir juda, buvo užčiauptos burnos, ir jie nebegalėjo kalbėti, nes visi kalbėjosi viena lūpa ir vienu liežuviu.
29 Ir Jis išvarė iš Edeno sodo visą kūną, kuris buvo Edeno sode, ir visi kūnai buvo išsklaidyti pagal savo rūšį ir pagal savo tipą į vietas, kurios buvo jiems sukurtos.
30 Ir tik Adomui Jis davė (turtą) pridengti jo gėdai iš visų žvėrių ir galvijų.

31 Dėl šios priežasties dangiškose lentelėse nurodyta visiems, kurie žino įstatymo teisingumą, kad jie pridengtų savo gėdą ir neapnuogintų savęs, kaip apsinuogina pagonys.
32 O ketvirto mėnesio jaunatį Adomas ir jo žmona išėjo iš Edeno sodo ir gyveno Eldos žemėje, savo kūrinijos žemėje.
33 Adomas pavadino savo žmoną Ieva.
34 Jie neturėjo sūnaus iki pirmojo jubiliejaus [8 val. ryto], o po to jis ją pažino.
35 Dabar jis dirbo žemę, kaip jam buvo nurodyta Edeno sode.

4 SKYRIUS

1 Antrojo jubiliejaus trečiąją savaitę [64–70 val.] ji pagimdė Kainą, ketvirtąjį [71–77 val.] ji pagimdė Abelį, o penktąjį [78–84 val.] ji pagimdė savo dukterį Āvaną.
2 Ir pirmaisiais trečiojo jubiliejaus metais [99–105 m. ryto] Kainas nužudė Abelį, nes (Dievas) priėmė Abelio auką ir nepriėmė Kaino aukos.
3 Ir jis nužudė jį lauke, ir jo kraujas šaukė iš žemės į dangų, skundžiantis, kad jis jį nužudė.
4 Ir Viešpats barė Kainą dėl Abelio, nes jį nužudė, ir padarė jį bėgliu žemėje dėl jo brolio kraujo, ir prakeikė jį žemėje.
5 Ir dėl šios priežasties dangiškose lentelėse parašyta: „Prakeiktas, kuris klastingai muša savo artimą, ir tegul visi, kurie matė ir girdėjo, sako: „Tebūnie taip!“ O žmogus, kuris matė, bet nepranešė, tebūnie prakeiktas kaip ir kitas.“
6 Ir todėl, ateidami pas Viešpatį, mūsų Dievą, skelbiame visas nuodėmes, kurios padarytos danguje ir žemėje, šviesoje ir tamsoje, ir visur.
7 Ir Adomas ir jo žmona gedėjo Abelio keturias metų savaites [99–127 val.], o ketvirtaisiais penktosios savaitės metais [130 val.] jie džiaugėsi. Ir Adomas vėl pažino savo žmoną, ir ji pagimdė jam sūnų, o jis pavadino jį Setu, nes jis pasakė: „Dievas mums iškėlė antrą palikuonį žemėje vietoj Abelio, nes Kainas jį nužudė.“
8 Ir šeštąją savaitę [134–40 val.] jam gimė duktė Azūra.
9 Kainas paėmė savo seserį Awaną į žmonas, ir ji pagimdė jam Henochą ketvirtojo jubiliejaus pabaigoje. [190–196] Penktojo jubiliejaus pirmosios savaitės pirmaisiais metais [197] žemėje buvo pastatyti namai, ir Kainas pastatė miestą, kurį pavadino savo sūnaus Henocho vardu.
10 Adomas pažino savo žmoną Ievą, ir ji pagimdė devynis sūnus.
11 Ir penktąją penktojo jubiliejaus savaitę [225–31 val.] Setas paėmė savo seserį Azūrą į žmonas, o ketvirtaisiais (šeštosios savaitės metais) [235 val.] ji pagimdė jam Enosą.
12 Jis pradėjo šauktis Viešpaties vardo žemėje.
13 Ir septintojo jubiliejaus trečiojoje savaitėje [309–15 val.] Enosas paėmė savo seserį Noamą į žmonas, ir ji pagimdė jam sūnų trečiaisiais penktosios savaitės metais, ir jis pavadino jį Kenanu.
14 Ir aštuntojo jubiliejaus pabaigoje [325, 386–3992] Kenanas paėmė savo seserį Mûalêlêth į žmonas, ir ji pagimdė jam sūnų devintojo jubiliejaus metu, pirmąją šios savaitės trečiųjų metų savaitę [395], ir jis pavadino jį Mahalaleliu.
15 Antrąją dešimtojo jubiliejaus savaitę [449–55 m.] Mahalalelis vedė Diną, Barakielo dukterį, savo tėvo brolio dukterį, ir ji pagimdė jam sūnų trečiąją šeštųjų metų savaitę [461 m.], ir jis pavadino jį Jaredu, nes jo dienomis Viešpaties angelai, tie, kurie vadinami Sargybiniais, nusileido ant žemės, kad pamokytų žmonių vaikus ir kad jie vykdytų teisingumą ir teisumą žemėje.
16 Ir vienuoliktąjį jubiliejų [512–18 val.] Jaredas vedė Baraką, Râsûjâl dukterį, jo tėvo brolio dukterį, ketvirtąją šio jubiliejaus savaitę [522 val.] ir ji pagimdė jam sūnų penktąją savaitę, ketvirtaisiais jubiliejaus metais, ir jis pavadino jį Enochu.
17 Ir jis buvo pirmasis tarp žemėje gimusių žmonių, išmokęs rašto, žinių ir išminties, ir užrašęs dangaus ženklus knygoje pagal jų mėnesių tvarką, kad žmonės galėtų žinoti metų laikus pagal jų atskirų mėnesių tvarką.
18 Ir jis pirmasis užrašė liudijimą ir liudijo žmonių sūnums tarp žemės kartų, ir perskaičiavo jubiliejų savaites, ir atskleidė jiems metų dienas, ir sudėliojo mėnesius, ir perskaičiavo metų šabus, kaip mes juos jam atskleidėme.
19 Ir kas buvo ir kas bus, jis matė savo miego regėjime, kaip tai nutiks žmonių vaikams per jų kartas iki teismo dienos; jis matė ir suprato viską, ir užrašė savo liudijimą, ir padėjo liudijimą žemėje visiems žmonių vaikams ir jų kartoms.
20 Ir dvyliktųjų jubiliejų [582–88] septintąją savaitę jis vedė Edną, Danelio dukterį, jo tėvo brolio dukterį. Šeštaisiais šios savaitės [587 m. ryto] metais ji pagimdė jam sūnų, ir jis pavadino jį Metūzelachu.
21 Be to, jis buvo su Dievo angelais per šiuos šešis metų jubiliejus, ir jie parodė jam viską, kas yra žemėje ir danguje, saulės viešpatavimą, ir jis viską užrašė.
22 Ir jis paliudijo Sargybiniams, kurie buvo nusidėję su žmonių dukterimis; nes šios buvo pradėjusios vienytis su žmonių dukterimis, kad būtų suterštos, ir Enochas paliudijo prieš jas visas.
23 Ir jis buvo paimtas iš žmonių vaikų, ir mes jį nuvedėme į Edeno sodą didybėje ir garbėje, ir štai ten jis užrašo pasaulio pasmerkimą ir teismą, ir visą žmonių vaikų nedorybę.
24 Ir dėl to (Dievas) užliejo visą Edeno žemę tvanu; nes ten jis buvo pastatytas kaip ženklas ir kad liudytų prieš visus žmonių vaikus, kad papasakotų visus kartų darbus iki pasmerkimo dienos.
25 Ir jis degino šventyklos smilkalus, kvapnius kvepalus, priimtinus Viešpaties akivaizdoje ant kalno.
26 Nes Viešpats turi keturias vietas žemėje: Edeno sodą ir Rytų kalną, ir šį kalną, ant kurio šiandien esi, Sinajaus kalną ir Siono kalną, kuris bus pašventintas naujajame kūrinijoje žemės pašventinimui; per jį žemė bus pašventinta nuo visų savo kaltių ir nešvarumų per visas pasaulio kartas.
27 Ir keturioliktąjį jubiliejų [652 m. ryto] Metušelachas trečiąją savaitę, pirmaisiais šios savaitės metais [701–7 m. ryto], vedė Edną, Azrialo dukterį, savo tėvo brolio dukterį, ir jam gimė sūnus, kurį jis pavadino Lamechu.
28 Ir penkioliktojo jubiliejaus trečiąją savaitę Lamechas vedė Betenos, Baraki'ilo dukterį, jo tėvo brolio dukterį. Šią savaitę ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Nojumi, sakydamas: „Ši paguos mane mano varge ir visuose mano darbuose, ir žemėje, kurią Viešpats prakeikė.“
29 Ir devynioliktojo jubiliejaus pabaigoje, šeštųjų metų septintąją savaitę, Adomas mirė, ir visi jo sūnūs palaidojo

jį jo sukūrimo žemėje, ir jis buvo pirmasis, palaidotas žemėje.
30 Ir jam trūko septyniasdešimties tūkstančio metų; nes tūkstantis metų dangaus liudijime yra kaip viena diena, todėl apie pažinimo medį buvo parašyta: „Tą dieną, kai nuo jo valgysite, mirsite.“ Dėl šios priežasties jis neužbaigė šios dienos metų; nes jis mirė jos metu.
31 Pasibaigus šiam jubiliejui, tais pačiais metais po jo buvo nužudytas Kainas, nes jo namai užgriuvo ant jo, ir jis mirė savo namuose, ir jį nužudė jų akmenys; nes akmeniu jis nužudė Abelį, ir akmeniu jis buvo nužudytas teisingame teisme.
32 Todėl dangiškose lentelėse buvo nustatyta: „Įrankiu, kuriuo žmogus nužudo savo artimą, tas pats bus nužudytas; kaip jis jį sužeidė, taip ir su juo bus elgiamasi.“
33 Dvidešimt penktaisiais jubiliejaus metais Nojus vedė Emzarą, Rakelio dukterį, jo tėvo brolio dukterį, pirmaisiais metais, penktojoje savaitėje. Trečiaisiais metais ji pagimdė jam Šemą, penktaisiais metais, Hamą, o pirmaisiais metais, šeštojoje savaitėje, Jafetą.

5 SKYRIUS

1 Ir atsitiko, kad žmonių vaikai pradėjo daugintis žemės paviršiuje ir jiems gimė dukterys, Dievo angelai pamatė jas tam tikrais jubiliejaus metais, kad jos buvo gražios išvaizdos; ir jie ėmė sau žmonas visas, kurias pasirinko, ir jos pagimdė jiems sūnus, ir jie tapo milžinais.
2 Ir neteisėtumas žemėje išaugo, ir kiekvienas kūnas sugadino savo kelią – žmonės, galvijai, žvėrys, paukščiai ir visa, kas vaikšto žeme – visi jie sugadino savo kelius ir savo įsakymus, ir jie pradėjo vienas kitą ryti, ir neteisėtumas žemėje išaugo, ir kiekvienas visų žmonių minčių sumanymas buvo nuolat piktas.
3 Ir Dievas pažvelgė į žemę, ir štai ji buvo sugedusi, ir visas kūnas buvo iškreipęs jos tvarką, ir visa, kas buvo žemėje, darė visokius piktus darbus Jo akyse.
4 Ir Jis pasakė, kad sunaikins žmogų ir visą kūną ant žemės, kurią Jis sukūrė, veido.
5 Bet Nojus rado malonę Viešpaties akyse.
6 Ir ant angelų, kuriuos Jis buvo pasiuntęs į žemę, Jis buvo nepaprastai įniršęs ir įsakė juos išrauti iš visos jų viešpatystės, ir Jis liepė mums juos surišti žemės gelmėse, ir štai jie yra surišti tarp jų ir yra (laikomi) atskirai.
7 Ir prieš jų sūnus iš Jo akivaizdos buvo paskelbtas įsakymas būti nužudytiems kardu ir pašalinti iš po dangaus.
8 Ir Jis tarė: „Mano dvasia nepasiliks ant žmogaus amžinai; nes jie irgi yra kūnas, ir jų dienos bus šimtas dvidešimt metų“.
9 Ir Jis pasiuntė Savo kardą į jų vidurį, kad kiekvienas nužudytų savo artimą, ir jie pradėjo žudyti vienas kitą, kol visi krito nuo kardo ir buvo sunaikinti nuo žemės.
10 Ir jų tėvai buvo (jų sunaikinimo) liudininkai, ir po to jie buvo surišti žemės gelmėse amžiams, iki didžiojo pasmerkimo dienos, kada bus įvykdytas teismas visiems, kurie sugadino savo kelius ir darbus Viešpaties akivaizdoje.
11 Jis sunaikino visus iš jų vietų, neliko nė vieno, kurio nebūtų teisięs pagal visą jų nedorybę.
12 Ir visiems savo darbams jis sukūrė naują ir teisingą prigimtį, kad jie nedarytų nuodėmės visa savo prigimtimi per amžius, bet būtų visi teisūs kiekvienas savo rūšimi per amžius.
13 Ir visų teismas yra paskirtas ir užrašytas dangiškose lentelėse teisume – netgi visų, kurie nukrypsta nuo kelio, kuris jiems skirtas eiti; o jei jie juo neina, teismas užrašytas kiekvienam kūriniui ir kiekvienai rūšiai.
14 Ir nėra nieko danguje ar žemėje, nei šviesoje, nei tamsoje, nei Šeole, nei gelmėse, nei tamsos vietoje (kas nebūtų teisiama); ir visi jų teismai yra nustatyti, užrašyti ir iškalti.
15 Jis teis kiekvieną: didelį pagal jo didybę ir mažą pagal jo mažumą, ir kiekvieną pagal jo kelią.
16 Ir Jis nėra tas, kuris rūpinsis (niekieno) asmeniu, ir Jis nėra tas, kuris priims dovanas, jei Jis sako, kad įvykdys teismą kiekvienam: jei kas atiduotų viską, kas yra žemėje, Jis nekreiptų dėmesio į dovanas ar (niekieno) asmenį ir nepriimtų nieko iš jo rankų, nes Jis yra teisingas teisėjas.
17 Ir apie Izraelio vaikus parašyta ir įsakyta: Jei jie atsigręš į Jį teisume, Jis atleis visas jų nuodėmes ir išpirks visas jų nuodėmes.
18 Parašyta ir paskirta, kad Jis kartą per metus parodys gailestingumą visiems, kurie atsigręžia nuo visų savo kaltių.
19 Ir visiems tiems, kurie sugadino savo kelius ir mintis prieš tvaną, nė vienas žmogus nebuvo priimtas, išskyrus Nojų; nes jo asmuo buvo priimtas dėl jo sūnų, kuriuos (Dievas) išgelbėjo nuo tvano vandenų dėl jo; nes jo širdis buvo teisi visais jo keliais, kaip jam buvo įsakyta, ir jis nebuvo nukrypęs nuo nieko, kas jam buvo paskirta.
20 Ir Viešpats tarė, kad sunaikins visa, kas yra žemėje: žmones, galvijus, žvėris ir padangių paukščius, ir visa, kas juda žemėje. Ir Jis įsakė Nojui pastatyti jam arką, kad šis išsigelbėtų nuo tvano vandenų.
21 Ir Nojus padarė arką visais atžvilgiais, kaip Jis jam buvo įsakęs, dvidešimt septintųjų metų jubiliejaus proga, penktąją savaitę penktaisiais metais (per pirmojo mėnesio jaunatį). [1307 val.]
22 Ir jis įėjo šeštaisiais (metais), antrąjį mėnesį, per antrojo mėnesio jaunatį, ir ėjo iki šešioliktosios; ir jis įėjo į arką kartu su viskuo, ką jam atvežėme, ir Viešpats uždarė ją iš išorės septynioliktąjį vakarą.
23 Ir Viešpats atvėrė septynis dangaus užtvankas ir didžiosios gelmės šaltinių žiotis, septynias žiotis.
24 Ir užtvankos pradėjo pilti vandenį iš dangaus keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, ir gelmių šaltiniai taip pat kėlė vandenį, kol visa žemė prisipildė vandens.
25 Vanduo pakilo ant žemės. Penkiolika uolekčių vanduo pakilo virš visų aukštų kalnų. Arka buvo pakelta virš žemės ir plaukė vandenų paviršiumi.
26 Vanduo tvyrojo žemės paviršiuje penkis mėnesius – šimtą penkiasdešimt dienų.
27 Arka nuplaukė ir sustojo ant Lubaro viršūnės, vieno iš Ararato kalnų.
28 Ir (per jaunatį) ketvirtą mėnesį didžiosios gelmės šaltiniai buvo uždaryti ir dangaus užtvankos užtvertos; o per septintojo mėnesio jaunatį visos žemės bedugnės žiotys buvo atsivėrusios, ir vanduo pradėjo leistis į gelmes apačioje.
29 Dešimtojo mėnesio jaunatį išvydo kalnų viršūnes, o pirmojo mėnesio jaunatį – žemę.

30 Ir vandenys dingo nuo žemės paviršiaus penktąją savaitę septintaisiais metais [1309 AM], o antrojo mėnesio septynioliktą dieną žemė išdžiūvo.
31 Dvidešimt septintąją dieną jis atidarė arką ir išleido iš jos žvėris, galvijus, paukščius ir visus judančius padarus.

6 SKYRIUS

1 Trečio mėnesio jaunatį jis išėjo iš arkos ir pastatė aukurą ant to kalno.
2 Ir jis atliko permaldavimą už žemę. Paėmė ožiuką ir jo krauju atliko permaldavimą už visus žemės nusikaltimus, nes visa, kas buvo ant jos, buvo sunaikinta, išskyrus tuos, kurie buvo arkoje su Nojumi.
3 Ir jis sudėjo jo taukus ant aukuro, paėmė jautį, ožką, avį ir ožiukus, druskos, balandį ir jauną balandžio jauniklį, padėjo ant aukuro deginamąją auką, užpylė ant jos aliejumi sumaišytą auką, apšlakstė vynu ir pabarstė smilkalais, ir sukėlė malonų kvapą, priimtiną Viešpaties akyse.
4 Viešpats užuodė malonų kvapą ir sudarė su juo sandorą, kad daugiau nebebus tvano žemei sunaikinti; kad visos žemės dienos – sėja ir pjūtis – niekada nesiliaus; šaltis ir karštis, vasara ir žiema, diena ir naktis nepakeis savo tvarkos ir nesiliaus amžinai.
5 „O jūs būkite dauginami ir dauginkitės žemėje, padaugėkite joje ir būkite palaiminimu! Jūsų baimę ir siaubą jūsų įkvėpsiu viskam, kas yra žemėje ir jūroje.“
6 Ir štai aš jums daviau visus žvėris, visus sparnuotus gyvius, visa, kas juda žeme, ir žuvis vandenyse, ir visa, kas maistui; kaip žaliuojančius augalus, visa daviau jums valgyti.
7 Bet mėsos su jos gyvybe, su krauju, jūs nevalgysite, nes kiekvieno kūno gyvybė yra kraujyje, kad nebūtų pareikalauta jūsų kraujo. Iš kiekvieno žmogaus, iš kiekvieno (žvėries) rankos Aš pareikalausiu žmogaus kraujo.
8 Kas pralieja žmogaus kraują, to kraujas bus pralietas, nes žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą.
9 O jūs būkite dauginkitės ir dauginkitės žemėje!“
10 Ir Nojus ir jo sūnūs prisiekė nevalgyti jokio kraujo, kuris yra jokiame kūne, ir šį mėnesį jis sudarė sandorą Viešpaties Dievo akivaizdoje amžinai per visas žemės kartas.
11 Todėl Jis tau įsakė šį mėnesį ant kalno sudaryti sandorą su izraelitais priesaika ir apšlakstyti juos krauju dėl visų sandoros žodžių, kuriuos Viešpats sudarė su jais amžinai.
12 Ir šis liudijimas parašytas apie tave, kad tu jį nuolat laikytumeisi, kad per visas žemės dienas nevalgytum jokio žvėrių, paukščių ar galvijų kraujo, ir žmogus, kuris per visas žemės dienas valgys žvėrių, galvijų ar paukščių kraują, tas ir jo palikuonys bus išrauti iš žemės.
13 Įsakyk izraelitams nevalgyti kraujo, kad jų vardai ir jų palikuonys būtų nuolat Viešpaties, mūsų Dievo, akivaizdoje.
14 Šiam įstatymui nėra dienų ribos, nes jis yra amžinas. Jie laikysis jo per visas savo kartas, kad galėtų ir toliau melstis už jus krauju prieš aukurą; kiekvieną dieną, ryto ir vakaro metu jie nuolat prašys atleidimo už jus Viešpaties akivaizdoje, kad jo laikytųsi ir nebūtų išrauti.
15 Ir Jis davė Nojui ir jo sūnums ženklą, kad žemėje daugiau nebus tvano.
16 Jis pastatė savo lanką debesyje kaip amžinos sandoros ženklą, kad daugiau nebebus tvano žemėje jos sunaikinimui per visas žemės dienas.
17 Dėl šios priežasties dangiškose lentelėse yra nustatyta ir parašyta, kad jie kartą per metus šį mėnesį švęstų savaičių šventę, kad kasmet atnaujintų sandorą.
18 Ir visa ši šventė buvo švenčiama danguje nuo sukūrimo dienos iki Nojaus dienų – dvidešimt šešis jubiliejus ir penkias metų savaites [1309–1659 m. ryto]: ir Nojus ir jo sūnūs ją šventė septynis jubiliejus ir vieną metų savaitę iki Nojaus mirties dienos, o nuo Nojaus mirties dienos jo sūnūs ją panaikino iki Abraomo dienų ir valgė kraują.
19 Bet Abraomas, Izaokas, Jokūbas ir jo vaikai tai šventė iki tavo dienų, o tavo dienomis izraelitai tai pamiršo, kol tu vėl tai šventėte ant šio kalno.
20 Įsakyk izraelitams švęsti šią šventę per visas jų kartas kaip įsakymą: vieną dieną per metus, šį mėnesį, jie švęs šventę.
21 Nes tai savaičių šventė ir pirmųjų vaisių šventė: ši šventė yra dviguba ir dvigubo pobūdžio: švęskite ją pagal tai, kas apie ją parašyta ir išgraviruota.
22 Nes pirmojo įstatymo knygoje, kurią tau parašiau, parašiau, kad turėtum ją švęsti nustatytu laiku, vieną dieną per metus, ir paaiškinau tau jos aukas, kurias izraelitai turėtų prisiminti ir švęsti per visas savo kartas šį mėnesį, vieną dieną per metus.
23 Ir per pirmojo mėnesio jaunatį, ir per ketvirtojo mėnesio jaunatį, ir per septintojo mėnesio jaunatį, ir per dešimtojo mėnesio jaunatį yra atminimo dienos ir metų laikų dienos keturiuose metų laikotarpiuose. Jos yra užrašytos ir paskirtos kaip liudijimas amžinai.
24 Ir Nojus jas sau įsteigė kaip šventes per kartas per amžius, kad jos taptų jam atmintimi.
25 Ir per pirmojo mėnesio jaunatį jam buvo įsakyta pasistatyti sau arką. Tą (dieną) žemė išdžiūvo, ir jis atidarė (arką) ir pamatė žemę.
26 O per ketvirto mėnesio jaunatį užsivėrė apačioje esančių bedugnių angos. O per septinto mėnesio jaunatį atsivėrė visos žemės bedugnių angos, ir vandenys pradėjo į jas leistis.
27 Dešimtojo mėnesio jaunatį išvydo kalnų viršūnės, ir Nojus apsidžiaugė.
28 Ir dėl šios priežasties jis jas sau įsteigė kaip amžinas atminimo šventes, ir tokios jos yra įšventintos.
29 Ir jie padėjo juos ant dangiškųjų lentų, kiekviena turėjo trylika savaičių; nuo vienos iki kitos (perėjo) jų atminimas, nuo pirmosios iki antrosios, ir nuo antrosios iki trečiosios, ir nuo trečiosios iki ketvirtosios.
30 Ir visos įsakymo dienos bus penkiasdešimt dvi savaitės po dienas, ir (tai sudarys) visus metus. Taip tai išraižyta ir nustatyta dangiškose lentelėse.
31 Ir negalima apleisti (šio įsakymo) nei vienerius metus, nei iš metų į metus.
32 Ir įsakyk Izraelio vaikams, kad jie laikytųsi metų pagal šį skaičiavimą – trys šimtai šešiasdešimt keturios dienos, ir (tai) sudarys pilnus metus, ir jie netrukdys jų laikui nei nuo jų dienų, nei nuo jų švenčių; nes viskas jiems įvyks pagal jų liudijimą, ir jie nepraleis nė vienos dienos ir netrukdys nė vienos šventės.
33 Bet jei jie jų nepaisys ir nesilaikys pagal Jo įsakymą, jie sutrikdys visus jų metų laikus, ir metai bus išjudinti iš šios

(tvarkos) [ir jie sutrikdys metų laikus, ir metai bus išjudinti], ir jie nepaisys savo apeigų.
34 Ir visi Izraelio vaikai pamirš ir neras metų kelio, pamirš jaunatis, metų laikus ir sabatus ir suklys dėl visos metų tvarkos.
35 Nes aš žinau ir nuo šiol aš tau tai skelbsiu, ir tai nėra mano paties sumanymas; nes knyga (guli) parašyta prieš mane, ir dangiškose lentelėse dienų paskirstymas yra nustatytas, kad jie nepamirštų sandoros švenčių ir nesielgtų pagal pagonių šventes po savo klaidos ir nežinojimo.
36 Nes bus tokių, kurie tikrai stebės mėnulį – kaip jis keičia metų laikus ir pasirodo metai iš metų dešimčia dienų per anksti.
37 Dėl šios priežasties jiems ateis metai, kai jie sutrikdys (tvarką) ir pavers pasibjaurėtiną (dieną) liudijimo diena, o nešvarią dieną – šventę, ir sumaišys visas dienas – šventąją su nešvaria ir nešvarią dieną su šventąja; nes jie suklys dėl mėnesių, šabų, švenčių ir jubiliejų.
38 Dėl šios priežasties įsakau ir liudiju tau, kad galėtum jiems liudyti; nes po tavo mirties tavo vaikai (juos) taip trikdys, kad metai nesudarys tik trijų šimtų šešiasdešimt keturių dienų, ir dėl šios priežasties jie suklys dėl jaunačių, metų laikų, šabų ir švenčių, ir valgys visokią kraują su visokia mėsa.

7 SKYRIUS

1 Ir septintąją savaitę pirmaisiais jubiliejaus metais [1317 AM] Nojus pasodino vynmedžius kalne, ant kurio buvo sustojusi arka, vadinamame Lubaru, viename iš Ararato kalnų, ir jie davė vaisių ketvirtaisiais metais [1320 AM], ir jis saugojo jų vaisius ir nuėmė juos šiais metais septintąjį mėnesį.
2 Ir jis iš to pagamino vyno, supylė į indą ir laikė iki penktųjų metų, [1321 val. ryto] iki pirmos dienos, per naujo mėnulio pirmą mėnesį.
3 Ir jis su džiaugsmu šventė šios šventės dieną ir paaukojo Viešpačiui deginamąją auką: vieną jautį ir vieną aviną, septynias metines avis ir ožiuką, kad atliktų permaldavimą už save ir savo sūnus.
4 Pirmiausia jis paruošė ožiuką ir užtepė jo kraujo ant mėsos, kuri buvo ant aukuro, kurį buvo padaręs, o visus taukus uždėjo ant aukuro, kur atliko deginamąją auką, taip pat jautį, aviną ir avį, ir visą jų mėsą uždėjo ant aukuro.
5 Ir jis sudėjo ant jo visas jų aukas, sumaišytas su aliejumi, o po to apšlakstė vynu ugnį, kurią anksčiau buvo užkūręs ant aukuro, ir užbėrė smilkalų ant aukuro, ir pakilo malonus kvapas, priimtinas Viešpaties, jo Dievo, akivaizdoje.
6 Ir jis džiūgavo ir gėrė šį vyną su džiaugsmu, jis ir jo vaikai.
7 Atėjo vakaras, ir jis įėjo į savo palapinę. Būdamas girtas, atsigulė ir užmigo, miegodamas palapinėje be namų.
8 Ir Hamas pamatė savo tėvą Nojų nuogą ir išėjo pas save, ir pranešė savo dviem broliams lauke.
9 Ir Semas paėmė savo drabužį ir atsikėlė – jis ir Jafetas. Užsidėjo drabužį ant pečių ir, atbuli nuėję, uždengė savo tėvo gėdą, o jų veidai buvo nukreipti atgal.
10 Ir Nojus pabudo iš miego ir sužinojo visa, ką jam buvo padaręs jaunesnysis sūnus, ir prakeikė savo sūnų, tardamas: „Prakeiktas tebūnie Kanaanas! Jis bus vergas savo broliams!“
11 Ir jis palaimino Šemą, tardamas: „Tebūnie palaimintas Viešpats, Šemo Dievas, o Kanaanas bus jo tarnas.“
12 Dievas išplės Jafetą, ir Dievas gyvens Semo buveinėje, o Kanaanas bus jo tarnas.“
13 Hamas žinojo, kad jo tėvas prakeikė jaunesnįjį sūnų, ir jam nepatiko, kad šis prakeikė jo sūnų. Jis atsiskyrė nuo savo tėvo su savo sūnumis: Kušiu, Mizraimu, Putu ir Kanaanu.
14 Jis pasistatė miestą ir pavadino jį savo žmonos Neelatamauk vardu.
15 Jafetas tai pamatė ir pavydėjo savo broliui, ir pats pasistatė sau miestą, kurį pavadino savo žmonos vardu – Adatanezė.
16 Ir Šemas gyveno su savo tėvu Nojumi ir pastatė miestą netoli savo tėvo ant kalno, ir pavadino jį savo žmonos Sedeketelebab vardu.
17 Ir štai šie trys miestai yra netoli Lubaro kalno: Sedeketelebabas – priešais kalną rytuose, Na'eltama'ukas – pietuose, o Adatan'eses – vakaruose.
18 Šemo sūnūs buvo Elamas, Asūras ir Arpachšadas – šis (sūnus) gimė praėjus dvejiems metams po tvano – Ludas ir Aramas.
19 Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas, Madajas, Javanas, Tubalas, Mešechas ir Tyrasas; tai Nojaus sūnūs.
20 Ir dvidešimt aštuntuoju jubiliejumi [1324–1372 m.] Nojus pradėjo savo sūnų sūnums taikyti potvarkius, įsakymus ir visus teismus, kuriuos jis žinojo, ir ragino savo sūnus laikytis teisumo, slėpti savo kūno gėdą, šlovinti savo Kūrėją, gerbti tėvą ir motiną, mylėti savo artimą ir saugoti savo sielas nuo ištvirkavimo, nešvarumo ir visokios nedorybės.
21 Dėl šių trijų dalykų žemę užklupo tvanas, būtent dėl ištvirkavimo, kuriuo Sargybiniai, pažeisdami savo apeigų įstatymą, paleistuvavo paskui žmonių dukteris ir ėmė sau žmonas visas, kurias pasirinko. Taip jie pradėjo netyrumą.
22 Ir jiems gimė sūnūs Nafidimai, ir jie visi buvo skirtingi, ir jie rijo vienas kitą: ir milžinai nužudė Nafilą, o Nafilas nužudė Eldžą, o Eldžas – žmoniją, ir vieną žmogų kitą.
23 Ir kiekvienas pardavė save nedorybėms daryti ir daug kraujo pralieti, ir žemė prisipildė nedorybių.
24 Ir po to jie nusidėjo žvėrims, paukščiams ir visiems, kas juda ir vaikšto žeme. Ir daug kraujo buvo pralieta žemėje, ir kiekvienas žmonių sumanymas ir troškimas nuolat vaizdavo tuštybę ir pikta.
25 Viešpats sunaikino visa nuo žemės paviršiaus; dėl jų darbų nedorumo ir dėl kraujo, kurį jie praliejo žemės viduryje, Jis sunaikino viską.
26 „Ir mes likome – aš ir jūs, mano sūnūs, ir visi, kurie su mumis įėjote į arką. Ir štai aš matau jūsų darbus prieš save – jūs nevaikštote teisume. Jūs pradėjote eiti pražūties keliu ir tolstate vienas nuo kito, pavydite vienas kitam, ir (taip ir yra), kad jūs, mano sūnūs, nesutariate vienas su savo broliu.“
27 Nes aš matau, ir štai demonai pradėjo (savo) gundymus prieš jus ir jūsų vaikus, ir dabar aš bijau dėl jūsų, kad po mano mirties jūs praliesite žmonių kraują žemėje ir kad jūs taip pat būsite sunaikinti nuo žemės paviršiaus.
28 Kas pralieja žmogaus kraują ir kas valgo bet kokio kūno kraują, tas bus sunaikintas nuo žemės.

29 Ir neliks nė vieno žmogaus, kuris maitintųsi krauju ar pralietų žmogaus kraują žemėje. Ir neliks jam jokių palikuonių ar sėklų po dangumi. Nes jie eis į Šeolą, ir į pasmerkimo vietą jie nusileis, ir į gelmės tamsą jie visi bus paimti smurtine mirtimi.
30 Ant jūsų nebus matyti jokio kraujo iš viso kraujo, kuris bus visas dienas, kai žudysite žvėris, galvijus ar bet ką, kas skrenda ant žemės, ir darykite gerą darbą savo sieloms, padengdami tai, kas pralieta ant žemės veido.
31 Ir nebūkite kaip tas, kuris valgo su krauju, bet saugokitės, kad niekas nevalgytų kraujo jūsų akivaizdoje; uždenkite kraują, nes taip man įsakyta liudyti jums ir jūsų vaikams, kartu su visu kūnu.
32 Ir neleiskite sielai būti valgomai kartu su kūnu, kad jūsų kraujo, kuris yra jūsų gyvybė, nereikėtų pareikalauti iš joks kūnas, praliejęs (jį) žemėje.
33 Nes žemė nebus švari nuo pralieto kraujo; nes (tik) to, kuris jį praliejo, krauju žemė bus apvalyta per visas savo kartas.
34 Ir dabar, mano vaikai, klausykite: gyvenkite teisingumą ir teisumą, kad būtumėte pasodinti teisume visoje žemėje ir jūsų šlovė būtų iškelta prieš mano Dievą, kuris išgelbėjo mane nuo tvano vandenų.
35 Ir štai jūs eisite ir statysite sau miestus, ir juose pasodinsite visus augalus, kurie auga ant žemės, ir visus vaismedžius.
36 Trejus metus niekas, kas valgoma, nebus renkama. Ketvirtaisiais metais jo vaisiai bus laikomi šventais [ir bus aukojami pirmieji vaisiai], priimtini Aukščiausiojo Dievo, kuris sukūrė dangų, žemę ir visa kita, akivaizdoje. Tegul jie gausiai aukoja pirmuosius vyno ir aliejaus vaisius ant Viešpaties aukuro, kuris juos gauna, o kas lieka, tegul valgo Viešpaties namų tarnai priešais aukurą, kuris juos gauna.
37 O penktaisiais metais atlikite išlaisvinimą, kad išlaisvintumėte tai teisume ir dorume, ir jūs būsite teisūs, ir visa, ką pasodinsite, klestės.
38 Nes taip įsakė Henochas, tavo tėvo tėvas, savo sūnui Metušelachui ir Metušelachui, jo sūnui Lamechui, ir Lamechas įsakė man viską, ką jam įsakė jo tėvai.
39 Ir aš jums duosiu įsakymą, mano sūnūs, kaip Henochas įsakė savo sūnui pirmaisiais jubiliejais. Dar būdamas gyvas, septintas savo kartoje, jis įsakė ir liudijo savo sūnui ir jo sūnų sūnums iki savo mirties dienos.“

8 SKYRIUS

1 Dvidešimt devintuoju jubiliejumi, pirmąją savaitę, [1373 m. ryto], jos pradžioje Arpachšadas vedė žmoną, vardu Rasu'eja, Elamo dukters Zusanos dukterį. Trečiaisiais šios savaitės metais, [1375 m. ryto], ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Kainamu.
2 Sūnus užaugo, ir tėvas išmokė jį rašyti, ir jis išėjo ieškoti vietos, kur galėtų užimti sau miestą.
3 Ir jis rado užrašą, kurį ankstesnės (kartos) buvo išraižę ant uolos, ir perskaitė, kas jame buvo, ir perrašė jį, ir dėl to nusidėjo; nes jame buvo Stebėtojų mokymas, pagal kurį jie stebėdavo saulės, mėnulio ir žvaigždžių ženklus visuose dangaus ženkluose.
4 Ir jis tai užrašė ir nieko apie tai nesakė; nes bijojo apie tai kalbėti Nojui, kad šis ant jo dėl to nesupyktų.
5 Ir trisdešimtųjų jubiliejaus metų antroje savaitėje, pirmaisiais metais, jis vedė Melką, Madajaus, Jafeto sūnaus, dukterį. Ketvirtaisiais metais jam gimė sūnus, ir jis jį pavadino Šela, nes jis sakė: „Tikrai esu pasiųstas.“
6 [Ir ketvirtaisiais jo gimimo metais] Šela užaugo ir vedė žmoną, vardu Mu'ak, Kesedo, jo tėvo brolio, dukterį, trisdešimtųjų pirmųjų metų jubiliejaus penktąją savaitę.
7 Penktaisiais [1503 m.] metais ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Eberu. Jis vedė Azūradą, Nebrodo dukterį, trisdešimt antrojo jubiliejaus septintąją savaitę, trečiaisiais metais.
8 Ir šeštaisiais metais [1567 m. ryto] ji pagimdė jam sūnų, ir jis pavadino jį Pelegas; nes Nojaus dienomis, kai jis gimė, jo vaikai pradėjo dalinti žemę tarpusavyje; todėl jis pavadino jį Pelegas.
9 Ir jie slapta pasidalijo (tai) tarpusavyje ir papasakojo Nojui.
10 Ir trisdešimt trečiojo jubiliejaus [1569 m. ryto] pradžioje jie padalijo žemę į tris dalis Semui, Hamui ir Jafetui pagal kiekvieno paveldėjimą pirmaisiais metais, pirmąją savaitę, kai vienas iš mūsų, pasiųstų, buvo su jais.
11 Ir jis pasišaukė savo sūnus, ir jie priėjo prie jo, jie ir jų vaikai, ir jis padalijo žemę į sklypus, kuriuos turėjo paveldėti jo trys sūnūs, ir jie ištiesė rankas ir paėmė raštą iš Nojaus, savo tėvo, prieglobsčio.
12 Ir rašte išryškėjo Šemo burtų keliu žemės vidurys, kurį jis turėjo paimti kaip paveldą sau ir savo sūnums per amžinas kartas, nuo Rafos kalnų grandinės vidurio, nuo Tinos upės žiočių, ir jo dalis eina į vakarus per šios upės vidurį, ir tęsiasi iki bedugnių vandens, iš kurio ši upė išteka ir lieja savo vandenis į Me'ato jūrą, o ši upė įteka į Didžiąją jūrą. Ir visa, kas yra šiaurėje, priklauso Jafetui, o visa, kas yra pietuose, priklauso Šemui.
13 Ir jis tęsiasi iki Karaso: tai yra liežuvio glėbyje, kuris žiūri į pietus.
14 Jo dalis tęsiasi palei Didžiąją jūrą tiesia linija, kol pasiekia vakarinę į pietus nukreiptos įlankos pusę; nes ši jūra vadinama Egipto jūros įlanka.
15 Ir iš čia ji suka į pietus, link didžiosios jūros žiočių, esančių jos vandenų pakrantėje, ir tęsiasi į vakarus iki Afros, ir tęsiasi iki Gihono upės vandenų, o į pietus nuo Gihono vandenų – iki šios upės krantų.
16 Ir ji tęsiasi į rytus, kol pasiekia Edeno sodą, į pietus nuo jo, [į pietus] ir iš rytų visos Edeno žemės ir visų rytų ji pasuka į rytus ir tęsiasi, kol pasiekia rytus nuo kalno, vardu Rafa, ir leidžiasi į Tinos upės žiočių krantą.
17 Ši dalis burtų keliu atiteko Šemui ir jo sūnums, kad jie ją valdytų per amžius per visas jo kartas.
18 Ir Nojus džiaugėsi, kad ši dalis atiteko Semui ir jo sūnums, ir jis prisiminė visa, ką buvo pranašavęs savo lūpomis; nes jis buvo sakęs: „Palaimintas Viešpats, Semo Dievas, ir tegul Viešpats gyvena Semo namuose!“
19 Ir jis žinojo, kad Edeno sodas yra švenčiausių švenčiausioji ir Viešpaties buveinė, o Sinajaus kalnas – dykumos centras, o Siono kalnas – žemės bambos centras: šie trys buvo sukurti kaip šventos vietos, viena priešais kitą.
20 Ir jis šlovino dievų Dievą, kuris įdėjo Viešpaties žodį į jo lūpas, ir Viešpatį per amžius.
21 Ir jis žinojo, kad palaiminta dalis ir palaiminimas atiteko Šemui ir jo sūnums per kartas per amžius – visa Edeno žemė ir visa Raudonosios jūros žemė, ir visa rytų, ir Indijos

žemė, ir Raudonosios jūros kraštas bei jos kalnai, ir visa Bašano žemė, ir visa Libano žemė bei Kaftūro salos, ir visi Saniro ir Amanos kalnai, ir Asiūro kalnai šiaurėje, ir visa Elamo, Asiūro, ir Babelio, ir Sūzano, ir Me'edajaus žemė, ir visi Ararato kalnai, ir visas regionas už jūros, kuris yra už Asiūro kalnų šiaurėje, palaiminta ir erdvi žemė, ir visa, kas joje yra, yra labai gera.
22 Ir Hamui išėjo antroji dalis, anapus Gihono į pietus, į dešinę nuo Sodo, ir ji tęsiasi į pietus iki visų ugnies kalnų, ir tęsiasi į vakarus iki Atelio jūros, ir tęsiasi į vakarus, kol pasiekia Mauko jūrą – tą (jūrą), į kurią nusileidžia visa, kas nesunaikinama.
23 Ir ji teka į šiaurę iki Gadiro ribų, ir teka iki jūros vandenų pakrantės, prie Didžiosios jūros vandenų, kol priartėja prie Gihono upės, ir teka Gihono upe, kol pasiekia Edeno sodo dešinę pusę.
24 Ir tai yra žemė, kuri atiteko Hamui kaip dalis, kurią jis turėjo amžinai užimti sau ir savo sūnums per jų kartas per amžius.
25 Ir Jafetui teko trečioji dalis anapus Tinos upės, į šiaurę nuo jos vandenų ištakų, ir ji tęsiasi į šiaurės rytus iki viso Gogo regiono ir iki visos šalies į rytus nuo jo.
26 Ir ji tęsiasi į šiaurę iki pat Kelt kalnų šiaurės kryptimi ir link Mauko jūros, ir tęsiasi į rytus nuo Gadiro iki pat jūros vandenų srities.
27 Ir ji tęsiasi, kol priartėja prie vakarų Faros ir grįžta link Aferago, ir tęsiasi į rytus iki Me'ato jūros vandenų.
28 Ir ji tęsiasi iki Tinos upės regiono šiaurės rytų kryptimi, kol priartėja prie jos vandenų ribos Rafos kalno link ir pasisuka į šiaurę.
29 Tai yra žemė, kuri atiteko Jafetui ir jo sūnums kaip paveldėjimo dalis, kurią jis turėjo valdyti sau ir savo sūnums per jų kartas per amžius; penkios didelės salos ir didelė žemė šiaurėje.
30 Bet čia šalta, o Hamo žemė karšta, o Semo žemė nei karšta, nei šalta, bet sudaryta iš šalčio ir karščio mišinio.

9 SKYRIUS

1 Hamas padalijo dalį savo sūnums: pirmoji dalis atiteko Kšui rytuose, į vakarus nuo jo – Mizraimui, į vakarus nuo jo – Putui ir į vakarus nuo jo – Kanaanui prie jūros.
2 Ir Semas taip pat padalijo tarp savo sūnų, ir pirmoji dalis atiteko Hamui ir jo sūnums, į rytus nuo Tigro upės, kol ji artėja prie rytų, visą Indijos žemę ir Raudonąją jūrą jos pakrantėje, ir Dedano vandenis, ir visus Mebrio bei Elos kalnus, ir visą Sūzanos žemę, ir viską, kas yra Pharnako pusėje iki Raudonosios jūros ir Tinos upės.
3 O Asirui atiteko antroji dalis – visa Asiro, Ninevės ir Šinaro žemė iki Indijos sienos, ir ji kyla aukštyn bei aplenkia Upę.
4 O Arpachšadui atiteko trečioji dalis – visa chaldėjų žemė į rytus nuo Eufrato, besiribojanti su Raudonąja jūra, ir visi dykumos vandenys prie jūros liežuvio, kuris žiūri į Egiptą, visa Libano, Saniro ir Amanos žemė iki Eufrato sienos.
5 O Aramui atiteko ketvirtoji dalis – visa Mesopotamijos žemė tarp Tigro ir Eufrato upių į šiaurę nuo Chaldėjų iki Asirijos kalnų ir Araros žemės ribos.
6 Ir Ludui atiteko penktoji dalis – Asiro kalnai ir visa, kas jiems priklauso, iki Didžiosios jūros ir iki jo brolio Asiro rytų.
7 Ir Jafetas taip pat padalijo savo paveldėjimo žemę savo sūnums.
8 Ir pirmoji dalis ėjo Gomerai į rytus nuo šiaurinės pusės iki Tinos upės; o šiaurėje ėjo Magogui visos vidinės šiaurės dalys, kol pasiekė Meato jūrą.
9 Ir Madajui išėjo kaip jo dalis, kurią jis turėjo valdyti nuo vakarų nuo savo dviejų brolių iki salų ir salų pakrančių.
10 Javanui teko ketvirtoji dalis – kiekviena sala ir salos, esančios prie Ludo sienos.
11 Tubalui išėjo penktoji dalis liežuvio viduryje, kuri artėja prie Ludo dalies ribos iki antrojo liežuvio, iki srities už antrojo liežuvio iki trečiojo liežuvio.
12 Mešechui atiteko šeštoji dalis – visa sritis anapus trečiojo liežuvio iki rytų Gadiro.
13 Septintoji Tyro dalis atiteko keturioms didelėms saloms jūros viduryje, kurios siekia Hamo dalį [o Kamatūrio salos burtų keliu atiteko Arpachšado sūnums kaip jo paveldas].
14 Ir taip Nojaus sūnūs pasidalijo savo sūnums jų tėvo Nojaus akivaizdoje, ir jis surišo juos visus priesaika, prakeikdamas kiekvieną, kuris bandytų užimti dalį, kuri jam neteko burtų.
15 Ir visi jie tarė: „Tebūnie taip; tebūnie taip“ jiems ir jų sūnums per amžius per jų kartas iki teismo dienos, kurią Viešpats Dievas teis juos kardu ir ugnimi už visą jų nešvarų nedorumą ir klaidas, kuriomis jie pripildė žemę nusikaltimais, nešvarumu, ištvirkavimu ir nuodėme.

10 SKYRIUS

1 Ir trečiąją šio jubiliejaus savaitę nešvarūs demonai pradėjo klaidinti Nojaus sūnų vaikus, juos suklaidinti ir sunaikinti.
2 Ir Nojaus sūnūs atėjo pas savo tėvą Nojų ir papasakojo jam apie demonus, kurie klaidina, apakina ir žudo jo sūnų sūnus.
3 Ir jis meldėsi Viešpačiui, savo Dievui, ir tarė: „Visų kūnų dvasių Dieve, kuris parodei man gailestingumą ir išgelbėjai mane bei mano sūnus nuo tvano vandenų ir neleidai man žūti, kaip padarei pražūties sūnums; nes Tavo malonė buvo didelė man ir didelis buvo Tavo gailestingumas mano sielai; tebūna Tavo malonė pakelta ant mano sūnų ir tegul piktosios dvasios jų nevaldo, kad jos jų nesunaikintų nuo žemės.“
4 Bet palaimink mane ir mano sūnus, kad galėtume daugintis, augti ir papildyti žemę.
5 Ir Tu žinai, kaip Tavo Sargybiniai, šių dvasių tėvai, elgėsi mano dienomis: o šias gyvas dvasias įkalink ir tvirtai laikyk pasmerkimo vietoje, ir neleisk joms sunaikinti Tavo tarno, mano Dievo, sūnų; nes jos yra piktos ir sukurtos sunaikinimui.
6 Ir tegul jie nevaldo gyvųjų dvasių, nes Tu vienas gali joms viešpatauti. Ir tegul jie neturi galios teisiųjų sūnums nuo šiol ir per amžius.“
7 Ir Viešpats, mūsų Dievas, įsakė mums visus surišti.
8 Ir dvasių vadas, Mastemâ, atėjo ir tarė: „Viešpatie, Kūrėjau, leisk kai kuriems iš jų pasilikti prieš mane ir tegul jie klauso mano balso ir daro viską, ką aš jiems liepsiu; nes jei kai kurie iš jų nebus palikti man, aš negalėsiu vykdyti savo valios galios žmonių sūnums; nes jie yra skirti sugadinimui ir klaidinančiam mano teismo akivaizdoje, nes didelis yra žmonių sūnų nedorumas.“

9 Ir Jis tarė: „Tegul dešimtoji jų dalis lieka prieš jį, o devynios dalys tegul nusileidžia į pasmerkimo vietą.“
10 Ir vienam iš mūsų Jis įsakė išmokyti Nojų visų jų vaistų; nes Jis žinojo, kad jie nevaikščios dorai ir nesieks teisumo.
11 Ir mes padarėme pagal visus Jo žodžius: visus piktadarius surišome pasmerkimo vietoje, o dešimtadalį jų palikome, kad jie būtų pavaldūs šėtonui žemėje.
12 Ir mes paaiškinome Nojui visus vaistus nuo jų ligų, kartu su jų gundymais, kaip jis galėtų juos išgydyti žemės žolelėmis.
13 Ir Nojus surašė viską į knygą, kaip mes jam nurodėme apie kiekvieną vaistų rūšį. Taip piktosios dvasios negalėjo (kenkti) Nojaus sūnums.
14 Ir visa, ką buvo parašęs, jis atidavė Semui, savo vyriausiajam sūnui, nes mylėjo jį labiau nei visus kitus savo sūnus.
15 Nojus užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas ant Lubaro kalno Ararato žemėje.
16 Jis sukako devynis šimtus penkiasdešimt metų, devyniolika jubiliejų, dvi savaites ir penkerius metus. [1659 m.]
17 Ir savo gyvenime žemėje jis pranoko žmonių vaikus, išskyrus Enochą, dėl teisumo, kuriame buvo tobulas. Nes Enocho pareigos buvo paskirtos liudyti pasaulio kartoms, kad jis pasakotų visus darbus iš kartos į kartą iki teismo dienos.
18 Ir trisdešimt trečiuoju jubiliejumi, pirmaisiais metais, antroje savaitės savaitėje, Pelegas vedė žmoną, vardu Lomna, Sina'aro dukterį, ir ji pagimdė jam sūnų ketvirtaisiais šios savaitės metais, ir jis pavadino jį Reu; nes jis pasakė: „Štai žmonių vaikai tapo blogi dėl nedoro sumanymo pasistatyti sau miestą ir bokštą Šinaro žemėje.“
19 Jie keliavo iš Ararato žemės į rytus, į Šinarą; jo dienomis jie pastatė miestą ir bokštą, sakydami: „Eikime, pakilkime juo į dangų!“
20 Ir jie pradėjo statyti, ir ketvirtąją savaitę jie ugnimi gamino plytas, ir plytos jiems tarnavo kaip akmuo, o molis, su kuriuo jie jas suklijavo, buvo asfaltas, trykštantis iš jūros ir iš vandens šaltinių Šinaro šalyje.
21 Ir jie jį statė: keturiasdešimt trejus metus [1645–1688 m. ryto]; jo plotis buvo 203 plytos, o (plytos) aukštis – trečdalis vienos; jo aukštis siekė 5433 uolektis ir 2 palmes, o (vienos sienos ilgis buvo) trylika stadijų (o kitos – trisdešimt stadijų).
22 Ir Viešpats, mūsų Dievas, mums tarė: „Štai jie yra viena tauta, ir (tai) jie pradeda daryti, ir dabar jiems niekas nebus sulaikyta. Eikime, nužengkime ir sumaišykime jų kalbą, kad jie nesuprastų vienas kito kalbos, ir jie būtų išsklaidyti miestuose ir tautose, ir vienas tikslas nebeliks su jais iki teismo dienos.“
23 Ir Viešpats nužengė, ir mes nusileidome kartu su juo pamatyti miesto ir bokšto, kurį pastatė žmonių vaikai.
24 Ir jis sumaišė jų kalbą, ir jie nebesuprato vienas kito, ir tada jie nustojo statyti miestą ir bokštą.
25 Todėl visa Šinaro šalis vadinama Babeliu, nes ten Viešpats sumaišė visų žmonių vaikų kalbas, ir iš ten jie buvo išsklaidyti po savo miestus, kiekvienas pagal savo kalbą ir savo tautą.
26 Viešpats pasiuntė galingą vėją į bokštą ir jį nuvertė ant žemės. Jis atsidūrė tarp Asirijos ir Babilono, Šinaro krašte, ir jie jį pavadino „Nuvertimu“.
27 Ketvirtąją savaitę pirmaisiais metais [1688 m. ryto], jų pradžioje, trisdešimt ketvirtuoju jubiliejumi, jie buvo išsklaidyti iš Šinaro žemės.
28 Ir Hamas su savo sūnumis įėjo į žemę, kurią jis turėjo užimti, kurią jis įsigijo kaip savo dalį pietinėje žemėje.
29 Kanaanas matė Libano žemę iki Egipto upės, ir ji buvo labai gera. Jis neįėjo į savo paveldėjimo žemę į vakarus (tai yra, prie) jūros. Jis gyveno Libano žemėje, į rytus ir vakarus nuo Jordano sienos ir nuo jūros sienos.
30 Ir Hamas, jo tėvas, ir jo broliai Kušas bei Mizraimas jam tarė: „Tu apsigyvenai žemėje, kuri tau nepriklauso ir kuri mums neteko burtų keliu. Nedaryk to; nes jei taip padarysi, tu ir tavo sūnūs krisite žemėje ir būsite prakeikti dėl maišto; nes dėl maišto jūs apsigyvenote, ir dėl maišto kris tavo vaikai, ir tu būsi išrauti su šaknimis amžiams.“
31 Negyvenkite Semo namuose, nes tai atiteko Semui ir jo sūnums burtų keliu.
32 Prakeiktas esi ir prakeiktas būsi labiau nei visi Nojaus sūnūs dėl prakeikimo, kuriuo prisiekėme šventojo teisėjo ir mūsų tėvo Nojaus akivaizdoje.“
33 Bet jis jų neklausė ir gyveno Libano žemėje nuo Hamato iki Egipto įėjimo, jis ir jo sūnūs iki šios dienos.
34 Ir dėl šios priežasties ta žemė vadinama Kanaanu.
35 Ir Jafetas su savo sūnumis nuėjo prie jūros ir apsigyveno savo dalyje. Madajus pamatė jūros dalį, ir ji jam nepatiko, ir jis paprašė (dalies) iš Hamo, Asūro ir Arpachšado, savo žmonos brolio, ir gyveno Medijos žemėje, netoli savo žmonos brolio, iki šios dienos.
36 Savo ir savo sūnų buveinę jis pavadino Medija pagal jų tėvo Madajaus vardą.

11 SKYRIUS

1 Ir trisdešimt penktaisiais jubiliejaus metais, trečiąją savaitę, pirmaisiais [1681 AM], Reu vedė žmoną, vardu Ôrâ, Kesedo sūnaus Ûr dukterį. Ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Serôh septintaisiais šios jubiliejaus savaitės metais. [1687 AM]
2 Ir Nojaus sūnūs pradėjo kariauti vienas su kitu, imti nelaisvę ir žudyti vienas kitą, pralieti žmonių kraują žemėje, valgyti kraują ir statyti tvirtus miestus, sienas ir bokštus, ir žmonės (pradėjo) aukštinti save virš tautos ir kurti karalysčių pradžią, ir eiti kariauti – žmonės prieš žmones, tauta prieš tautą, miestas prieš miestą, ir visi (pradėjo) daryti pikta, ir įsigyti ginklų, ir mokyti savo sūnus karo, ir jie pradėjo užimti miestus, ir pardavinėti vergus ir verges.
3 Ir Kesedo sūnus Ūras pastatė chaldėjų Aros miestą ir pavadino jį savo ir savo tėvo vardais. Jie pasidarė lietus atvaizdus ir garbino kiekvienas savo stabą, lietą atvaizdą, kurį buvo pasidarę, ir pradėjo kurti drožtus atvaizdus bei nešvarius imitacijas, o piktosios dvasios jiems padėjo ir sugundė daryti prasižengimus ir nešvarumus.
4 Ir princas Mastemâ stengėsi visa tai daryti ir siuntė kitas dvasias, tas, kurios buvo jam pavaldžios, daryti visokius nusikaltimus ir nuodėmes, ir visokius nusižengimus, gadinti ir naikinti, ir pralieti kraują žemėje.
5 Todėl jis pavadino Serą Serugu, nes kiekvienas atsigręžė į visokias nuodėmes ir nusižengimus.
6 Jis užaugo ir gyveno Chaldėjų Ūre, netoli savo žmonos motinos tėvo, ir garbino stabus, ir trisdešimt šeštąjį jubiliejų, penktąją savaitę, pirmaisiais jo metais, [1744 m.

ryto], jis vedė žmoną, ir jos vardas buvo Melka, Kabero duktė, jo tėvo brolio dukters.
7 Ir ji pagimdė jam Nahorą pirmaisiais šios savaitės metais, ir jis užaugo bei gyveno chaldėjų Ūre, o jo tėvas mokė jį chaldėjų būrimo ir pranašavimo moksluose pagal dangaus ženklus.
8 Ir trisdešimt septintojo jubiliejaus šeštąją savaitę, pirmaisiais jo metais, [1800 m. ryto], jis vedė žmoną, ir jos vardas buvo Ijaska, chaldėjų Nestago dukterį.
9 Ir ji pagimdė jam Terachą septintaisiais šios savaitės metais. [1806 m. ryto]
10 Ir princas Mastemâ pasiuntė varnus ir paukščius praryti žemėje pasėtą sėklą, kad sunaikintų žemę ir atimtų iš žmonių vaikų jų darbą. Prieš jiems spėjant įarti sėklą, varnai ją nuskynė nuo žemės paviršiaus.
11 Ir dėl šios priežasties jis pavadino jį Terachu, nes varnai ir paukščiai juos privertė skursti ir surijo jų sėklą.
12 Metai pradėjo slinkti nevaisingais dėl paukščių, ir jie nurijo visus medžių vaisius. Tik didelėmis pastangomis jie galėjo išgelbėti bent truputį visų žemės vaisių savo dienomis.
13 Ir šiais trisdešimt devintaisiais jubiliejaus metais, antrąją savaitę pirmaisiais metais, Terachas vedė Edną, Abramo dukterį, jo tėvo sesers dukterį. Ir septintaisiais šios savaitės metais, ji pagimdė jam sūnų, ir jis pavadino jį Abramu, savo motinos tėvo vardu;
14 nes jis mirė prieš dukteriai pradedant sūnų.
15 Ir vaikas pradėjo suprasti žemės klaidas, kad visi nuklydo paskui drožinius ir po netyrumo, ir jo tėvas išmokė jį rašyti, ir jam buvo dvi savaitės metų, [1890 m. ryto], ir jis atsiskyrė nuo savo tėvo, kad negarbintų stabų kartu su juo.
16 Ir jis pradėjo melstis visų dalykų Kūrėjui, kad Jis išgelbėtų jį nuo žmonių vaikų klaidų ir kad jo dalis neįkristų į klaidas po nešvarumo ir bjaurybės.
17 Atėjo sėjos metas sėklai sėti į žemę, ir jie visi kartu išėjo saugoti savo sėklos nuo varnų. Abramas išėjo su tais, kurie išėjo, ir vaikas buvo keturiolikos metų berniukas.
18 Ir išaušo varnų debesis, skirtas praryti sėklą, ir Abramas bėgo jų pasitikti, kol jie dar nenusėdo ant žemės, ir šaukė jiems, prieš jiems nusėdant ant žemės praryti sėklą, sakydamas: „Nenuleiskite žemyn! Grįžkite į vietą, iš kur atėjote!“ Ir jie grįžo atgal.
19 Tą dieną jis septyniasdešimt kartų grąžino varnų debesis atgal, ir nė vienas iš visų varnų visoje šalyje, kurioje gyveno Abramas, ten neapsistojo.
20 Visi, kurie buvo su juo visoje šalyje, matė jį šaukiant ir visus varnus traukiantis atgal. Jo vardas išgarsėjo visoje chaldėjų šalyje.
21 Ir šiais metais pas jį atėjo visi, kurie norėjo sėti, ir jis ėjo su jais, kol baigėsi sėjos metas; ir jie apsėjo savo žemę, ir tais metais parsivežė namo pakankamai grūdų, valgė ir buvo sotūs.
22 Ir pirmaisiais penktosios savaitės metais [1891 m. ryto] Abramas mokė tuos, kurie gamino jaučių įrankius, medinius meistrus, ir jie padarė indą virš žemės, priešais plūgo rėmą, kad ant jo būtų galima berti sėklą, ir sėkla nukrito nuo jo ant plūgo norago ir pasislėpė žemėje, ir jie nebebijojo varnų.
23 Ir tokiu būdu jie padarė (indus) virš žemės ant visų plūgų rėmų, ir jie sėjo bei dirbo visą žemę, kaip Abramas jiems įsakė, ir jie nebebijojo paukščių.

12 SKYRIUS

1 Šeštąją savaitę, septintaisiais metais [1904 m. ryto], Abramas tarė savo tėvui Terachui: „Tėve!“
2 Ir jis tarė: „Štai aš čia, mano sūnau.“ Ir jis tarė:
„Kokia mums pagalba ir nauda iš tų stabų, kuriuos tu garbini,
Ir prieš kurį tu lenkiesi?
3 Nes juose nėra dvasios,
Nes jie yra nebylūs pavidalai ir širdies apgaulė.
Negarbinkite jų:
4 Garbinkite dangaus Dievą,
Kas siunčia lietų ir rasą ant žemės,
Ir daro viską žemėje,
Ir visa sukūrė savo žodžiu,
Ir visa gyvybė kyla iš Jo veido.
5 Kodėl garbinate tai, kas neturi dvasios?
Nes jie yra (žmonių) rankų darbas,
Ir ant savo pečių juos nešiojate,
Ir iš jų jums nepadės,
Bet jie yra didelė gėda tiems, kurie juos kuria,
ir širdies apgaulė tiems, kurie juos garbina:
Negarbinkite jų.
6 Ir jo tėvas jam tarė: „Aš irgi žinau, mano sūnau, bet ką man daryti su žmonėmis, kurie privertė mane tarnauti jiems?“
7 Ir jei aš jiems pasakysiu tiesą, jie mane nužudys; nes jų sielos glaudžiasi prie jų, kad juos garbintų ir gerbtų.
8 Tylėk, mano sūnau, kad tavęs nenužudytų.“ Šiuos žodžius jis pasakė savo dviem broliams, ir jie supyko ant jo, o jis tylėjo.
9 Keturiasdešimtojo jubiliejaus antroje savaitėje, septintaisiais metais, Abramas paėmė sau žmoną, vardu Saraja, jo tėvo duktė, ir ji tapo jo žmona.
10 Ir Haranas, jo brolis, trečiaisiais trečiosios savaitės metais, [1928 m. ryto], vedė žmoną, ir ji pagimdė jam sūnų septintaisiais šios savaitės metais, [1932 m. ryto], ir jis pavadino jį Lotu.
11 Ir Nahoras, jo brolis, vedė.
12 Šešiasdešimtaisiais Abramo gyvenimo metais, tai yra, ketvirtąją savaitę, ketvirtaisiais jo metais, [1936 m. ryto] Abramas atsikėlė naktį ir sudegino stabų namus, ir jis sudegino viską, kas buvo namuose, ir niekas to nežinojo.
13 Ir jie atsikėlė naktį ir bandė išgelbėti savo dievus iš ugnies.
14 Haranas suskubo juos gelbėti, bet ugnis liepsnojo virš jo, ir jis sudegė ugnyje. Jis mirė Chaldėjų Ūre, jo tėvo Teracho akivaizdoje, ir jie jį palaidojo Chaldėjų Ūre.
15 Terachas su sūnumis išėjo iš Chaldėjų Ūro į Libano žemę ir Kanaano žemę. Jis gyveno Harano žemėje, o Abramas gyveno Harane su savo tėvu Terachu dvi savaites.
16 Ir šeštąją savaitę, penktaisiais jos metais, [1951 m. ryto] Abramas sėdėjo visą naktį per septintojo mėnesio jaunatį, kad stebėtų žvaigždes nuo vakaro iki ryto, norėdamas pamatyti, kokie bus metų laikai lietaus atžvilgiu, ir jis buvo vienas, kai sėdėjo ir stebėjo.

17 Ir jo širdyje atėjo žodis, ir jis tarė: „Visi žvaigždžių, mėnulio ir saulės ženklai yra Viešpaties rankoje. Kodėl aš juos ieškau?“
18 Jei Jis panorės, Jis siunčia lietų rytą ir vakarą;
Ir jei Jis trokšta, Jis tai sulaiko,
Ir viskas yra jo rankose.“
19 Tą naktį jis meldėsi ir tarė:
„Mano Dieve, Aukščiausiasis Dieve, Tu vienas esi mano Dievas,“
Ir aš pasirinkau Tave ir Tavo karalystę.
Ir Tu sukūrei visa, kas yra,
Ir visa, kas yra tavo rankų darbas.
20 Išgelbėk mane nuo piktųjų dvasių, kurios viešpatauja žmonių širdžių mintims, rankų,
Ir neleisk jiems manęs nuo Tavęs, mano Dieve, suklaidinti.
Ir įtvirtink mane ir mano palikuonis amžiams
Kad nuo šiol ir per amžius nenuklystume nuo kelio.“
21 Ir jis tarė: „Ar turėčiau grįžti į chaldėjų Ūrą, kuris ieško mano veido, kad galėčiau sugrįžti pas juos, ar turėčiau pasilikti čia, šioje vietoje? Tegul teisingas kelias Tavo akivaizdoje Tavo tarno rankose sėkmę tesuteikia, kad jis jį įvykdytų ir kad nevaikščiočiau savo širdies apgaulėje, o mano Dieve.“
22 Ir jam baigus kalbėti ir melstis, štai Viešpaties žodis buvo jam atsiųstas per mane: „Eik iš savo krašto, iš savo giminių ir iš savo tėvo namų į kraštą, kurį tau parodysiu, ir padarysiu tave didele ir gausia tauta.“
23 Ir aš tave palaiminsiu
Ir aš padarysiu tavo vardą didingą,
Ir būsi palaimintas žemėje,
Ir tavyje bus palaimintos visos žemės giminės,
Ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina,
Ir prakeik tuos, kurie tave keikia.
24 Aš būsiu Dievas tau ir tavo sūnui, ir tavo sūnaus sūnui, ir visiems tavo palikuonims. Nebijok, nes nuo šiol ir per visas žemės kartas Aš esu tavo Dievas.“
25 Ir Viešpats Dievas tarė: „Atverkite jo burną ir ausis, kad jis girdėtų ir kalbėtų savo burna kalba, kuri buvo apreikšta“, nes ji buvo liovusis nuo visų žmonių vaikų burnų nuo (Babelio) sunaikinimo dienos.
26 Ir aš atvėriau jo burną, jo ausis ir jo lūpas, ir pradėjau kalbėti su juo hebrajų kalba, kūrinijos kalba.
27 Ir jis paėmė savo tėvų knygas, kurios buvo parašytos hebrajų kalba, ir jis jas perrašė, ir nuo to laiko pradėjo jas studijuoti, ir aš jam atskleidžiau tai, ko jis negalėjo (suprasti), ir jis jas studijavo šešis lietingus mėnesius.
28 Ir atsitiko septintaisiais šeštosios savaitės metais [1953 m. ryto], kad jis kalbėjosi su savo tėvu ir pranešė jam, kad paliks Haraną ir eis į Kanaano žemę, kad ją pamatytų ir sugrįžtų pas jį.
29 Jo tėvas Terachas jam tarė: „Eik ramybėje!“
Te amžinasis Dievas ištiesina tavo kelią.
Ir Viešpats tebūna su tavimi ir tesaugo tave nuo viso pikto,
Ir suteik tau malonę, gailestingumą ir palankumą tų akivaizdoje, kurie tave mato,
Ir tegul nė vienas žmonių vaikas neturi galios tau pakenkti;
Eik ramybėje.
30 Jei pamatysi kraštą, kuris tau patinka gyventi, kelkis ir pasiimk mane pas save, taip pat pasiimk su savimi Lotą, tavo brolio Harano sūnų, kaip savo sūnų. Viešpats tebūnie su tavimi!
31 O tavo brolis Nahoras tebūna su manimi, kol grįši ramybėje, ir mes eisime su tavimi visi kartu.“

13 SKYRIUS

1 Abramas iškeliavo iš Harano, pasiėmė savo žmoną Sarają ir savo brolio Harano sūnų Lotą į Kanaano šalį. Atvyko į Asūrą, iš ten į Sichemą ir apsigyveno prie aukšto ąžuolo.
2 Jis pamatė, ir štai žemė nuo įėjimo į Hamatą iki aukštojo ąžuolo buvo labai maloni.
3 Ir Viešpats jam tarė: „Tau ir tavo palikuonims duosiu šią žemę.“
4 Jis ten pastatė aukurą ir ant jo paaukojo deginamąją auką Viešpačiui, kuris jam pasirodė.
5 Iš ten jis persikėlė į kalnus... į Betelį vakaruose ir Ają rytuose ir ten pasistatė savo palapinę.
6 Ir jis pamatė, ir štai žemė buvo labai plati ir gera, ir joje augo viskas – vynmedžiai, figos, granatai, ąžuolai, ileksai, terbintai, alyvmedžiai, kedrai, kiparisai, datulės ir visi lauko medžiai, ir kalnuose buvo vandens.
7 Ir jis šlovino Viešpatį, kuris jį išvedė iš Chaldėjos Ūro ir atvedė į šią žemę.
8 Ir atsitiko pirmaisiais metais, septintąją savaitę, per pirmojo mėnesio jaunatį, 1954 m. ryto, kad jis pastatė aukurą ant šio kalno ir šaukėsi Viešpaties vardo: „Tu, amžinasis Dievas, esi mano Dievas.“
9 Ir jis paaukojo deginamąją auką ant aukuro Viešpačiui, kad Jis būtų su juo ir neapleistų jo per visas jo gyvenimo dienas.
10 Ir iš ten jis pajudėjo ir pasuko į pietus, ir atėjo į Hebroną, o Hebronas tuo metu buvo atstatytas, ir jis gyveno ten dvejus metus, o iš ten jis nuvyko į pietų kraštą, į Bealotą, ir krašte buvo badas.
11 Trečiaisiais savaitės metais Abramas nuvyko į Egiptą ir gyveno Egipte penkerius metus, kol jo žmona buvo iš jo atimta.
12 Tanajas Egipte buvo pastatytas tuo metu – septyneriais metais po Hebrono.
13 Kai faraonas pagrobė Abramo žmoną Sarają, Viešpats baudė faraoną ir jo namus dideliais marais dėl Sarajos, Abramo žmonos.
14 Abramas buvo labai šlovingas dėl savo turto: avių, galvijų, asilų, arklių, kupranugarių, tarnų ir tarnaičių, nepaprastai daug sidabro ir aukso. Taip pat ir jo brolio sūnus Lotas buvo turtingas.
15 Faraonas sugrąžino Abramo žmoną Sarai ir išsiuntė jį iš Egipto žemės. Jis keliavo į vietą, kur pradžioje buvo pasistatęs palapinę, į aukuro vietą, Ai rytuose ir Betelis vakaruose. Jis šlovino Viešpatį, savo Dievą, kuris jį sugrąžino ramybėje.
16 Ir atsitiko taip, kad keturiasdešimt pirmojo jubiliejaus trečiaisiais pirmosios savaitės metais [1963 m. ryto] jis sugrįžo į šią vietą ir paaukojo ten deginamąją auką, šaukdamasis Viešpaties vardo ir tarė: „Tu, aukščiausiasis Dievas, esi mano Dievas per amžių amžius.“
17 Ir ketvirtaisiais šios savaitės metais [1964 m. ryto] Lotas atsiskyrė nuo jo ir gyveno Sodomoje, o Sodomos vyrai buvo labai nusidėjėliai.
18 Ir jam buvo liūdna širdyje, kad jo brolio sūnus buvo nuo jo atsiskyręs, nes jis neturėjo vaikų.

19 Tais metais, kai Lotas buvo paimtas į nelaisvę, Viešpats tarė Abramui, Lotui atsiskyrus nuo jo, ketvirtaisiais šios savaitės metais: „Pakelk akis nuo vietos, kurioje gyveni, į šiaurę ir į pietus, į vakarus ir į rytus.
20 Visą žemę, kurią matai, duosiu tau ir tavo palikuonims amžiams. Padarysiu tavo palikuonių skaičių kaip jūros smėlį. Nors žmogus gali suskaičiuoti žemės dulkes, tavo palikuonių niekas nesuskaičiuos.
21 Kelkis, apeik (per kraštą) išilgai ir skersai, ir apžvelk viską; nes tavo palikuonims aš jį duosiu.“ Abramas nuvyko į Hebroną ir ten apsigyveno.
22 Tais metais atėjo Elamo karalius Kedorlaomeras, Šinaro karalius Amrafelis, Selasaro karalius Arjochas ir tautų karalius Tergalas ir nužudė Gomoros karalių, o Sodomos karalius pabėgo, ir daugelis krito nuo žaizdų Sidimo slėnyje prie Druskos jūros.
23 Jie paėmė į nelaisvę Sodomą, Adomą ir Zeboimą, taip pat paėmė į nelaisvę Abramo brolio sūnų Lotą ir visą jo turtą ir iškeliavo į Daną.
24 Vienas iš pabėgusiųjų atėjo ir pranešė Abramui, kad jo brolio sūnus buvo paimtas į nelaisvę, ir (Abramas) apginklavo savo namų tarnus...
25 ... Abramui ir jo palikuonims – dešimtadalį pirmųjų vaisių Viešpačiui, ir Viešpats įsakė tai atiduoti kunigams, kurie tarnavo Jam, kad jie ją paveldėtų amžinai.
26 Ir šiam įstatymui nėra dienų ribos; nes Jis įsakė per amžius kartoms, kad jos duotų Viešpačiui dešimtinę nuo visko: sėklų, vyno, aliejaus, galvijų ir avių.
27 Ir Jis davė savo kunigams valgyti ir gerti su džiaugsmu Jo akivaizdoje.
28 Sodomos karalius atėjo pas jį, nusilenkė jam ir tarė: „Mūsų Viešpatie Abramai, atiduok mums sielas, kurias išgelbėjai, bet grobis tebūna tavo“.
29 Abramas jam tarė: „Keliu rankas į Aukščiausiąjį Dievą, kad nei siūlo, nei kurpių dirželio nei nieko, kas tavo, nei kas tavo, kad nesakytum: ‘Aš padariau Abramą turtingą’, išskyrus tai, ką suvalgė jaunuoliai, ir dalį vyrų, kurie ėjo su manimi – Anerio, Ešolo ir Mamrės. Šie pasiims savo dalį.“

14 SKYRIUS

1 Po šių įvykių, ketvirtaisiais šios savaitės metais, trečiojo mėnesio jaunatį, Viešpaties žodis atėjo Abramui sapne: „Nebijok, Abramai! Aš esu tavo gynėjas, ir tavo atlygis bus labai didelis.“
2 Ir jis tarė: „Viešpatie, Viešpatie, ką man duosi? Juk aš išeinu bevaikis, o Maseko, mano tarnaitės sūnaus, sūnus yra damasekas Eliezeras. Jis bus mano įpėdinis, o man tu nedavei palikuonių.“
3 Ir jis jam tarė: „Šis (vyras) nebus tavo paveldėtojas, bet tas, kuris išeis iš tavo paties įsčių; jis bus tavo paveldėtojas.“
4 Ir Jis išvedė jį laukan ir tarė jam: „Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti.“
5 Ir jis pažvelgė į dangų ir išvydo žvaigždes. Ir Jis jam tarė: „Tokia bus tavo palikuonių gausa“.
6 Jis įtikėjo Viešpačiu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu.
7 Ir Jis jam tarė: „Aš esu Viešpats, kuris tave išvedžiau iš Ūro Chaldėjos, kad duočiau tau kanaaniečių žemę paveldėti amžinai. Aš būsiu Dievas tau ir tavo palikuonims po tavęs.“
8 Ir jis tarė: „Viešpatie, Viešpatie, iš kur aš žinosiu, kad paveldėsiu (jį)?“
9 Ir Jis jam tarė: „Paimk man trejų metų telyčią, trejų metų ožką, trejų metų avį, purplelį ir balandį“.
10 Ir jis visa tai paėmė mėnesio viduryje ir apsigyveno prie Mamrės ąžuolo, kuris yra netoli Hebrono.
11 Jis pastatė ten aukurą ir visus juos paaukojo; išpylė jų kraują ant aukuro, perskyrė juos pusiau ir sudėjo vieną priešais kitą; bet paukščių jis neperskyrė.
12 Paukščiai smigo ant tų gabalų, bet Abramas juos nuvijo ir neleido paukščiams jų liesti.
13 Saulei nusileidus, Abramą apėmė ekstazė, ir štai jį apėmė siaubinga tamsa, ir Abramui buvo pasakyta: „Žinokite, kad tavo palikuonys bus ateiviai ne jų žemėje, ir jie bus pavergti, ir keturis šimtus metų bus engti.“
14 Ir tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisiu, ir po to jie išeis iš ten su dideliu turtu.
15 Ir tu ramybėje nueisi pas savo tėvus ir būsi palaidotas sulaukęs žilos senatvės.
16 Bet ketvirtoji karta sugrįš čia, nes amoritų nedorybės dar nėra pilnos.“
17 Ir jis pabudo iš miego ir atsikėlė, saulei jau nusileidus; ir štai! krosnis rūko, ir ugnies liepsna perėjo tarp jos dalių.
18 Tą dieną Viešpats sudarė sandorą su Abramu, sakydamas: „Tavo palikuonims duosiu šią žemę nuo Egipto upės iki didžiosios upės – Eufrato upės: kenitus, kenazitus, kadmoniečius, perizitus, refajus, fakoritus, hivitus, amoritus, kanaaniečius, girgašus ir jebusiečius.“
19 Dienai praėjus, Abramas paaukojo mėsos gabalus, paukščius, jų vaisių aukas ir jų geriamąsias aukas, ir ugnis juos prarijo.
20 Ir tą dieną mes sudarėme sandorą su Abramu, kaip buvome sudarę sandorą su Nojumi šį mėnesį; ir Abramas atnaujino sau šventę ir apeigas amžiams.
21 Abramas apsidžiaugė ir visa tai papasakojo savo žmonai Sarai; jis tikėjo, kad turės palikuonių, bet ji negimdė.
22 Saraja patarė savo vyrui Abramui: „Eik pas Hagarą, mano egiptietę tarnaitę, galbūt per ją aš tau palikuonių pagimdysiu“.
23 Abramas paklausė savo žmonos Sarajos balso ir tarė jai: „Daryk taip!“ Saraja paėmė savo tarnaitę egiptietę Hagarą ir davė ją savo vyrui Abramui į žmonas.
24 Ir jis įėjo pas ją, ir ji pastojo ir pagimdė jam sūnų, ir jis pavadino jį Izmaeliu penktaisiais šios savaitės metais [1965 m. ryto]; ir tai buvo aštuoniasdešimt šeštieji Abramo gyvenimo metai.

15 SKYRIUS

1 Ir penktaisiais šio jubiliejaus ketvirtosios savaitės metais, trečiąjį mėnesį, mėnesio viduryje, Abramas šventė javų derliaus pirmųjų vaisių šventę.
2 Ir jis aukojo naujas aukas ant aukuro, pirmienas iš derliaus, Viešpačiui: telyčią, ožką ir avį ant aukuro kaip deginamąją auką Viešpačiui; jų vaisių aukas ir geriamąsias aukas jis aukojo ant aukuro su smilkalais.
3 Viešpats pasirodė Abramui ir tarė jam: „Aš esu Visagalis Dievas; būk tinkamas mano akivaizdoje ir būk tobulas.
4 Aš sudarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs, ir Aš tave labai padauginsiu.“

5 Abramas puolė veidu ant žemės, ir Dievas kalbėjo su juo ir tarė:
6 „Štai mano įsakymas yra su tavimi,
Ir tu būsi daugelio tautų tėvas.
7 Tavo vardas daugiau nebebus vadinamas Abramu,
Bet nuo šiol tavo vardas bus Abraomas, per amžius.
Aš tave padariau daugelio tautų tėvu.
8 Ir aš tave padarysiu labai didį,
Ir aš padarysiu tave tautomis,
Ir iš tavęs kils karaliai.
9 Aš sudarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs, ir tavo palikuonių po tavęs per visas jų kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo palikuonims po tavęs.
10 <Aš duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs> žemę, kurioje buvai ateivis, Kanaano žemę, kad ją paveldėtum amžinai, ir Aš būsiu jų Dievas.“
11 Viešpats tarė Abraomui: „Laikykis mano sandoros – tu ir tavo palikuonys po tavęs. Apipjaustykite kiekvieną vyrą tarp jūsų ir apipjaustykite savo apyvarpės odą, ir tai bus amžinos sandoros tarp manęs ir jūsų ženklas.“
12 Aštuntą dieną apipjaustysite kiekvieną vyriškį per visas jūsų kartas, gimusį namuose ar nupirktą už pinigus iš svetimšalio, kurį įsigijote, jei jis nėra jūsų palikuonis.
13 Kas gims tavo namuose, tas bus apipjaustytas, ir tie, kuriuos nupirkai už pinigus, bus apipjaustyti, ir mano sandora bus jūsų kūne kaip amžinas įsakymas.
14 O neapipjaustytas vyras, kurio apyvarpės oda nebus apipjaustyta aštuntą dieną, tas žmogus bus atskirtas nuo savo tautos, nes jis sulaužė mano sandorą.“
15 Ir Dievas tarė Abraomui: „Tavo žmonos Sarajos vardas nebebus vadinamas Saraja, bet jos vardas bus Sara.
16 Aš ją palaiminsiu ir duosiu tau iš jos sūnų. Aš jį palaiminsiu, ir jis taps tauta, ir iš jo kils tautų karaliai.“
17 Abraomas puolė veidu ant žemės, apsidžiaugė ir tarė savo širdyje: „Ar šimtamečiui gims sūnus? Ar Sara, kuriai devyniasdešimt metų, pagimdys?“
18 Ir Abraomas tarė Dievui: „O, kad Izmaelis gyventų Tavo akivaizdoje!“
19 Ir Dievas tarė: „Taip, ir Sara pagimdys tau sūnų, kurį pavadinsi Izaoku. Aš sudarysiu su juo savo sandorą, amžiną sandorą jo palikuonims po jo.“
20 Ir dėl Izmaelio aš tave išklausiau, ir štai aš jį palaiminsiu, padarysiu jį didį ir labai padauginsiu, ir jis pagimdys dvylika kunigaikščių, ir aš padarysiu jį didele tauta.
21 Bet savo sandorą sudarysiu su Izaoku, kurį tau pagimdys Sara, šiomis dienomis, kitais metais.“
22 Ir nustojęs su juo kalbėtis, Dievas pakilo nuo Abraomo.
23 Abraomas padarė taip, kaip Dievas jam buvo įsakęs. Jis paėmė savo sūnų Izmaelį ir visus, kurie gimė jo namuose ir kuriuos jis buvo nupirkęs už savo pinigus, kiekvieną vyriškį savo namuose, ir apipjaustė jų apyvarpės odą.
24 Tą pačią dieną Abraomas buvo apipjaustytas, ir visi jo namų vyrai <ir tie, kurie gimė namuose>, ir visi, kuriuos jis buvo nupirkęs už pinigus iš ateivio vaikų, buvo apipjaustyti kartu su juo.
25 Šis įstatymas galioja visoms kartoms per amžius, ir nėra jokių dienų apipjaustymo ar nė vienos dienos praleidimo iš aštuonių dienų; nes tai amžinas potvarkis, nustatytas ir užrašytas dangiškose lentelėse.
26 Ir kiekvienas, gimęs, kurio apyvarpės kūnas aštuntą dieną nėra apipjaustytas, nepriklauso sandoros, kurią Viešpats sudarė su Abraomu, vaikams, bet sunaikinimo vaikams; ir nėra jokio ženklo, kad jis priklauso Viešpačiui, bet (jam lemta) būti sunaikintam ir nužudytam nuo žemės, ir išrautam iš žemės, nes jis sulaužė Viešpaties, mūsų Dievo, sandorą.
27 Nes visi buvimo angelai ir visi pašventinimo angelai buvo taip sukurti nuo pat jų sukūrimo dienos, ir buvimo angelų bei pašventinimo angelų akivaizdoje Jis pašventino Izraelį, kad jie būtų su Juo ir su Jo šventaisiais angelais.
28 Ir įsakyk Izraelio vaikams, kad jie laikytųsi šios sandoros ženklo per savo kartas kaip amžiną apeigą, ir jie nebus išrauti iš žemės.
29 Nes įsakymas yra skirtas sandorai, kad jie jos laikytųsi amžinai tarp visų Izraelio vaikų.
30 Viešpats neleido Izmaeliui, jo sūnums, broliams ir Ezavui artintis prie Jo, ir Jis jų nepasirinko ne todėl, kad jie buvo Abraomo vaikai, kad Jis juos pažinojo, bet Jis išsirinko Izraelį, kad būtų Jo tauta.
31 Ir Jis pašventino jį ir surinko iš visų žmonių vaikų; nes yra daug tautų ir daug žmonių, ir visi jie yra Jo, ir virš visų Jis įgaliojo dvasias, kad suklaidintų juos nuo Jo.
32 Bet Izraeliui Jis nepaskyrė jokio angelo ar dvasios, nes Jis vienas yra jų valdovas, ir Jis juos saugos bei pareikalaus iš Savo angelų ir dvasių rankų, ir iš visų Savo galių rankų, kad galėtų juos saugoti ir palaiminti, ir kad jie būtų Jo, o Jis – jų nuo šiol ir per amžius.
33 Ir dabar aš tau skelbiu, kad Izraelio vaikai nesilaikys šio potvarkio ir neapipjaustys savo sūnų pagal visą šį įstatymą; nes savo apipjaustymo kūne jie praleis šį savo sūnų apipjaustymą, ir visi jie, Beliaro sūnūs, paliks savo sūnus neapipjaustytus, kokie jie gimė.
34 Ir bus didelis Viešpaties rūstybė prieš Izraelio vaikus, nes jie paliko Jo sandorą ir nusigręžė nuo Jo žodžio, erzino ir piktžodžiavo, nes nesilaikė šio įstatymo nuostatų; nes jie elgėsi su savo nariais kaip su pagonys, kad jie būtų pašalinti ir išrauti iš žemės. Ir jiems daugiau nebus atleidimo ar atleidimo [kad būtų atleidimas ir atleidimas] už visą šios amžinos klaidos nuodėmę.

16 SKYRIUS

1 Ketvirto mėnesio jaunatį mes pasirodėme Abraomui prie Mamrės ąžuolo, kalbėjomės su juo ir pranešėme, kad jo žmona Sara duos jam sūnų.
2 Ir Sara nusijuokė, nes išgirdo, kad mes kalbėjome su Abraomu šiais žodžiais, ir mes ją įspėjome, ir ji išsigando bei neigė, kad juokėsi iš šių žodžių.
3 Ir mes jai pasakėme jos sūnaus vardą, kaip jo vardas yra paskirtas ir užrašytas dangiškose lentelėse (t. y. Izaokas,
4 Ir (kad), kai nustatytu laiku mes pas ją sugrįšime, ji bus pradėjusi sūnų.
5 Ir šį mėnesį Viešpats įvykdė savo nuosprendžius Sodomai, Gomorai, Zeboimui ir visam Jordano regionui, ir Jis sudegino juos ugnimi ir siera, ir sunaikino juos iki šios dienos, kaip aš tau paskelbiau visus jų darbus, kad jie yra labai nedori ir nusidėjėliai, ir kad jie suteršia save ir ištvirkauja savo kūne, ir daro nešvarumus žemėje.

6 Ir panašiai Dievas įvykdys teismą toms vietoms, kur jie elgėsi pagal sodomiečių nešvarumą, kaip buvo teisiama Sodomoje.
7 Bet Lotą mes išgelbėjome, nes Dievas atsiminė Abraomą ir išsiuntė jį iš pražūties.
8 Ir jis ir jo dukterys nusidėjo žemėje, kokios nebuvo buvę žemėje nuo Adomo dienų iki jo dienų; nes vyras miegojo su savo dukterimis.
9 Ir štai buvo įsakyta ir išgraviruota dangiškose lentelėse apie visus jo palikuonis, kad juos būtų galima pašalinti ir išrauti, ir įvykdyti jiems teismą kaip Sodomos teismą, ir nepalikti nė vienos žmogaus palikuonies žemėje pasmerkimo dieną.
10 Ir šį mėnesį Abraomas išsikėlė iš Hebrono ir apsigyveno tarp Kadešo ir Šūro, Geraro kalnuose.
11 Penkto mėnesio viduryje jis išsikraustė iš ten ir apsigyveno prie Prisiekos šulinio.
12 Šešto mėnesio viduryje Viešpats aplankė Sarą ir įvykdė jai taip, kaip buvo pažadėjęs, ir ji pastojo.
13 Trečią mėnesį ji pagimdė sūnų, o mėnesio viduryje, tuo metu, kai Viešpats buvo įsakęs Abraomui, per pirmųjų derliaus vaisių šventę, gimė Izaokas.
14 Abraomas aštuntą dieną apipjaustė savo sūnų; jis buvo pirmasis apipjaustytas pagal amžiną sandorą.
15 Ir šeštaisiais ketvirtosios savaitės metais atėjome pas Abraomą, prie Priesaikos šaltinio, ir pasirodėme jam [kaip buvome pasakę Sarai, kad grįšime pas ją, ir ji bus pradėjusi sūnų].
16 Septintą mėnesį sugrįžome ir radome Sarą nėščią priešais mus. Palaiminome jį ir paskelbėme jam visa, kas buvo nuspręsta, kad jis nemirs, kol nesusilauks dar šešių sūnų ir pamatys juos prieš mirtį, bet kad Izaokas bus jo vardas ir palikuonys.
17 Ir (kad) visi jo sūnų palikuonys būtų pagonys ir būtų priskirti prie pagonių; bet iš Izaoko sūnų vienas taptų šventa palikuoniu ir nebūtų priskirtas prie pagonių.
18 Nes jis taps Aukščiausiojo dalimi, ir visi jo palikuonys bus Dievo nuosavybė, kad būtų Viešpaties tauta, pranokstanti visas tautas, ir kad jie taptų karalyste, kunigais ir šventa tauta.
19 Ir mes nuėjome savo keliu ir pranešėme Sarai visa, ką jam buvome sakę, ir jie abu džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu.
20 Ir jis ten pastatė aukurą Viešpačiui, kuris jį išlaisvino ir kuris jį džiugino jo ateivio žemėje, ir tą mėnesį septynias dienas šventė džiaugsmo šventę prie aukuro, kurį buvo pastatęs prie Prisiekimo šulinio.
21 Ir jis pastatė palapines sau ir savo tarnams per šią šventę, ir jis pirmasis žemėje šventė Palapinių šventę.
22 Ir per tas septynias dienas jis kasdien atnešdavo prie aukuro deginamąją auką Viešpačiui: du jaučius, du avinus, septynias avis ir vieną ožį – aukai už nuodėmę, kad per tai atliktų permaldavimą už save ir savo palikuonis.
23 Ir kaip padėkos auką septynis avinus, septynis ožiukus, septynias avis ir septynis ožius su jų vaisių atnašomis ir geriamosiomis atnašomis; ir visus jų taukus jis sudegino ant aukuro kaip išrinktąją auką Viešpačiui, kad būtų malonus kvapas.
24 Rytą ir vakarą jis degino kvapiąsias medžiagas: smilkalus, galbaną, stacketą, nardą, mirą, kvepalus ir costum; visus šiuos septynis jis aukojo, sutrintus, sumaišytus lygiomis dalimis (ir) grynus.
25 Ir jis šventė šią šventę septynias dienas, džiaugdamasis visa širdimi ir visa siela, jis ir visi, kurie buvo jo namuose, ir nebuvo su juo jokio svetimo ar neapipjaustyto.
26 Ir jis palaimino savo Kūrėją, kuris jį sukūrė jo kartoje, nes Jis sukūrė jį pagal Savo gerą valią; nes Jis žinojo ir nujautė, kad iš jo išaugs teisumo augalas amžinoms kartoms ir iš jo šventa sėkla, kad ji taptų panaši į Tą, kuris visa sukūrė.
27 Ir jis palaimino ir džiaugėsi, ir pavadino šią šventę Viešpaties švente, džiaugsmu, priimtinu Aukščiausiajam Dievui.
28 Ir mes palaiminome jį amžinai ir visus jo palikuonis po jo per visas žemės kartas, nes jis šventė šią šventę jos metu, pagal dangiškųjų lentelių liudijimą.
29 Dėl šios priežasties dangiškose lentelėse yra nustatyta Izraeliui, kad jie septintąjį mėnesį septynias dienas su džiaugsmu švęstų Palapinių šventę, priimtiną Viešpaties akivaizdoje – amžinas įstatas per visas jų kartas kiekvienais metais.
30 Ir tam nėra dienų ribos; nes Izraelyje per amžius nustatyta, kad jie ją švęstų, gyventų palapinėse, užsidėtų vainikus ant galvų ir imtų lapuotų šakų bei gluosnių iš upelio.
31 Abraomas paėmė palmių šakų ir gražių medžių vaisių ir kasdien septynis kartus ryte eidavo aplink aukurą su šakomis, džiaugsmingai šlovindavo ir dėkodavo savo Dievui už viską.

17 SKYRIUS

1 Ir pirmaisiais penktosios savaitės metais, jubiliejaus metais, Izaokas buvo nujunkytas, o Abraomas surengė didelę puotą trečiąjį mėnesį, tą dieną, kai jo sūnus Izaokas buvo nujunkytas.
2 Ir Izmaelis, egiptietės Hagaros sūnus, buvo Abraomo, jo tėvo, akivaizdoje jo vietoje, ir Abraomas džiaugėsi ir šlovino Dievą, nes matė savo sūnus ir nemirė bevaikis.
3 Ir jis prisiminė žodžius, kuriuos buvo jam kalbėjęs tą dieną, kai Lotas nuo jo atsiskyrė, ir džiaugėsi, nes Viešpats davė jam palikuonių žemėje paveldėti žemę, ir visa savo burna jis šlovino visų dalykų Kūrėją.
4 Ir Sara pamatė Izmaelį žaidžiantį ir šokantį, o Abraomą be galo džiūgaujantį. Ji ėmė pavydėti Izmaeliui ir tarė Abraomui: „Išvaryk šią vergę ir jos sūnų, nes šios vergės sūnus nepaveldės kartu su mano sūnumi Izaoku.“
5 Abraomui tai nepatiko dėl jo tarnaitės ir dėl jo sūnaus, kad jis juos nuo savęs išvarė.
6 Ir Dievas tarė Abraomui: „Tenebūna tau sunku dėl vaiko ir dėl vergės; visa, ką Sara tau sakė, klausyk jos žodžių ir vykdyk juos, nes Izaoko vardu bus pavadintas tavo vardas ir tavo palikuonys.“
7 O šios vergės sūnų padarysiu didele tauta, nes jis yra iš tavo palikuonių.“
8 Abraomas atsikėlė anksti rytą, paėmė duonos ir ąsotį vandens, uždėjo juos Hagarai ir mergaitei ant pečių ir išleido ją.
9 Ji išėjo ir klajojo Beer Šebos dykumoje. Vanduo odinėje baigėsi, vaikas ištroško ir nebegalėjo eiti toliau, ir parkrito.

10 Jo motina paėmė jį, numetė po alyvmedžiu ir, nuėjusi, atsisėdo priešais jį, lanko šūvio atstumu; ji tarė: „Neleisk man matyti savo vaiko mirties!“ Ir sėdėdama verkė.
11 Ir Dievo angelas, vienas iš šventųjų, jai tarė: „Kodėl verki, Hagara? Kelkis, paimk vaiką ir laikyk jį savo rankoje, nes Dievas išgirdo tavo balsą ir matė vaiką.“
12 Ji atmerkė akis ir pamatė vandens šulinį. Nuėjo, pripildė ąsotį vandens ir davė atsigerti savo vaikui. Tada atsikėlė ir nuėjo Parano dykumos link.
13 Vaikas užaugo ir tapo lankininku, ir Dievas buvo su juo, o jo motina paėmė jam žmoną iš Egipto dukterų.
14 Ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Nebajotu, nes ji sakė: „Viešpats buvo arti manęs, kai Jo šaukiausi“.
15 Ir atsitiko septintąją savaitę, pirmaisiais šio jubiliejaus metais, pirmąjį mėnesį, dvyliktąją šio mėnesio dieną, danguje pasigirdo balsai apie Abraomą, kad jis buvo ištikimas visame, ką Jis jam sakė, ir kad jis mylėjo Viešpatį, ir kad kiekviename sielvarte jis buvo ištikimas.
16 Ir princas Mastemâ atėjo ir tarė Dievo akivaizdoje: „Štai Abraomas myli savo sūnų Izaoką ir juo džiaugiasi labiau už viską; liepk jam paaukoti jį kaip deginamąją auką ant aukuro, ir Tu pamatysi, ar jis įvykdys šį įsakymą, ir Tu žinosi, ar jis ištikimas visame kame, kuo jį išbandai.“
17 Ir Viešpats žinojo, kad Abraomas buvo ištikimas visuose savo varguose; nes Jis buvo jį išbandęs jo šalyje ir badu, ir buvo išbandęs jį karalių turtais, ir vėl buvo išbandęs jį per jo žmoną, kai ji buvo (nuo jo) atimta, ir apipjaustymu; ir buvo išbandęs jį per Izmaelį ir Hagarą, jo tarnaitę, kai Jis jas išleido.
18 Ir visame, kur Jis jį išbandė, jis buvo ištikimas; jo siela nebuvo nekantrus ir jis nedelsė veikti; nes jis buvo ištikimas ir mylėjo Viešpatį.

18 SKYRIUS

1 Ir Dievas jam tarė: „Abraomai, Abraomai!“ O jis atsakė: „Štai aš čia.“
2 Ir jis tarė: „Paimk savo mylimąjį sūnų, kurį myli, Izaoką, eik į aukštumas ir paaukok jį ant vieno iš kalnų, kuriuos tau nurodysiu.“
3 Anksti rytą jis atsikėlė, pasibalnojo asilą, pasiėmė du jaunus vyrus ir savo sūnų Izaoką, suskaldė malkas deginamajai aukai ir trečią dieną nuėjo į tą vietą ir iš tolo pamatė tą vietą.
4 Jis priėjo prie vandens šulinio ir tarė savo jaunuoliams: „Pasilikite čia su asilu, o aš ir berniukas eisime (ten) ir, kai pagarbinsime, sugrįšime pas jus.“
5 Jis paėmė deginamosios aukos malkas ir uždėjo jas savo sūnui Izaokui, o šis pasiėmė į ranką ugnį ir peilį, ir jie abu kartu nuėjo į tą vietą.
6 Izaokas tarė savo tėvui: „Tėve!“ Tas atsakė: „Štai aš, mano sūnau.“ Tas jam atsakė: „Štai ugnis, peilis ir malkos, bet kur, tėti, avis deginamajai aukai?“
7 Ir jis tarė: „Dievas pasirūpins sau avį deginamajai aukai, mano sūnau.“ Ir jis prisiartino prie Dievo kalno vietos.
8 Jis pastatė aukurą, uždėjo ant jo malkas, surišo savo sūnų Izaoką, uždėjo jį ant malkų, kurios buvo ant aukuro, ir ištiesė ranką, kad paimtų peilį ir nužudytų savo sūnų Izaoką.
9 Ir aš stovėjau priešais jį ir prieš princą Mastemą, ir Viešpats tarė: „Liepk jam neliesti rankos prieš berniuką ir nieko jam nedaryti, nes aš parodžiau, kad jis bijo Viešpaties.“
10 Aš pašaukiau jį iš dangaus ir tariau: „Abraomai, Abraomai!“ Jis išsigando ir tarė: „Štai aš!“
11 Aš jam tariau: „Nekelk rankos prieš berniuką ir nieko jam nedaryk, nes dabar įrodžiau, kad tu bijai Viešpaties ir neatsisakei man savo sūnaus, savo pirmagimio.“
12 Ir kunigaikštis Mastemâ buvo sugėdintas; ir Abraomas pakėlė akis ir pamatė, ir štai avinas, pagautas... už ragų, ir Abraomas nuėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį deginamajai aukai vietoj savo sūnaus.
13 Abraomas pavadino tą vietą „Viešpats matė“, todėl sakoma kalne, kurį Viešpats matė, tai yra Siono kalnas.
14 Ir Viešpats antrą kartą iš dangaus pašaukė Abraomą vardu, kai Jis leido mums pasirodyti ir kalbėti su juo Viešpaties vardu.
15 Ir jis tarė: „Savimi prisiekiu, – tai Viešpaties žodis, – kadangi tu tai padarei ir neatsisakei man savo sūnaus, savo mylimo sūnaus, Aš tave palaiminsiu ir padauginsiu tavo palikuonis kaip žvaigždes danguje ir kaip smėlį jūros pakrantėje. Tavo palikuonys paveldės savo priešų miestus.
16 Ir per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos, nes tu paklusai mano balsui, ir aš visiems parodžiau, kad esi man ištikimas visame, ką tau sakiau: „Eik ramybėje!“
17 Abraomas nuėjo pas savo jaunuolius, ir jie pakilo ir kartu nuvyko į Beer Šebą, ir Abraomas [2010 m.] gyveno prie Prisiekos šulinio.
18 Ir jis šventė šią šventę kasmet septynias dienas su džiaugsmu ir pavadino ją Viešpaties švente pagal tas septynias dienas, per kurias jis išėjo ir grįžo ramybėje.
19 Ir atitinkamai buvo paskirta ir užrašyta dangiškose lentelėse apie Izraelį ir jo palikuonis, kad jie septynias dienas džiaugtųsi šia švente.

19 SKYRIUS

1 Keturiasdešimt antrojo jubiliejaus pirmosios savaitės pirmaisiais metais Abraomas sugrįžo ir apsigyveno priešais Hebroną, tai yra Kirjat Arba, dvi metų savaites.
2 Ir pirmaisiais šio jubiliejaus trečiosios savaitės metais Saros gyvenimo dienos baigėsi, ir ji mirė Hebrone.
3 Ir Abraomas nuėjo jos apraudoti ir palaidoti, ir mes jį išbandėme, ar jo dvasia kantri ir ar jis nepyksta savo burnos žodžiais; ir jis buvo rastas kantrus ir nesutrikdytas.
4 Kantrios dvasios dėka jis kalbėjosi su Heto vaikais, prašydamas, kad jie duotų jam vietą palaidoti savo mirusiuosius.
5 Viešpats suteikė jam malonę visų, kurie jį matė, akivaizdoje. Jis nuolankiai maldavo Heto sūnus, ir šie už keturis šimtus sidabrinių davė jam dvigubos olos žemę priešais Mamrą, tai yra Hebroną.
6 Jie maldavo jį, sakydami: „Mes tau duosime tai veltui“, bet jis nenorėjo to paimti iš jų rankų veltui, nes sumokėjo vietos kainą, visą sumą, du kartus nusilenkė prieš juos ir po to palaidojo savo mirusįjį dviguboje oloje.
7 Ir iš viso Saros gyvenimo dienos buvo šimtas dvidešimt septyneri metai, tai yra du jubiliejai, keturios savaitės ir vieneri metai. Tai yra Saros gyvenimo metų skaičius.
8 Tai buvo dešimtasis išbandymas, kuriuo Abraomas buvo išbandytas, ir jis pasirodė esąs ištikimas ir kantrus dvasioje.

9 Ir jis nė žodžio neužsiminė apie gandą krašte, kad Dievas buvo pažadėjęs atiduoti jį jam ir jo palikuonims, ir maldavo ten vietos palaidoti savo mirusiuosius; nes buvo rastas ištikimas ir dangiškose lentelėse įrašytas kaip Dievo draugas.
10 Ketvirtaisiais metais jis paėmė žmoną savo sūnui Izaokui, ir jos vardas buvo Rebeka [Betuelio, Nahoro, Abraomo brolio, sūnaus, duktė], Labano sesuo ir Betuelio duktė; o Betuelis buvo Melkos, Nahoro, Abraomo brolio, žmonos, sūnus.
11 Abraomas paėmė trečią žmoną, vardu Ketūra, iš savo tarnų dukterų, nes Hagara mirė anksčiau nei Sara. Ji per dvi metų savaites pagimdė jam šešis sūnus: Zimramą, Jokšaną, Medaną, Midjaną, Išbaką ir Šuachą.
12 Ir šeštąją savaitę, antraisiais metais, Rebeka pagimdė Izaokui du sūnus, Jokūbą ir Ezavą,
13 Ir [2046 m. ryto] Jokūbas buvo švelnaus veido ir doras vyras, o Ezavas – žiaurus, laukinis ir plaukuotas žmogus. Jokūbas gyveno palapinėse.
14 Jaunuoliai užaugo, ir Jokūbas išmoko rašyti; bet Ezavas neišmoko, nes jis buvo lauko žmogus ir medžiotojas, ir jis išmoko kariauti, ir visi jo darbai buvo nuožmūs.
15 Abraomas mylėjo Jokūbą, o Izaokas mylėjo Ezavą.
16 Ir Abraomas matė Ezavo darbus ir žinojo, kad Jokūbas bus pavadintas jo vardu ir palikuonimis; ir jis pašaukė Rebeką ir davė nurodymų dėl Jokūbo, nes žinojo, kad ji taip pat mylėjo Jokūbą daug labiau nei Ezavą.
17 Ir jis jai tarė: „Mano dukra, saugok mano sūnų Jokūbą, nes jis bus mano vietoje žemėje ir bus palaiminimas tarp žmonių vaikų, ir visos Semo palikuonių šlovė.“
18 Nes aš žinau, kad Viešpats išsirinks jį būti savo nuosavybe, labiau nei visas tautas, gyvenančias žemės paviršiuje.
19 Ir štai mano sūnus Izaokas myli Ezavą labiau nei Jokūbą, bet aš matau, kad tu tikrai myli Jokūbą.
20 Dar labiau sustiprink savo gerumą jam ir tebūna tavo akys nukreiptos į jį su meile, nes jis bus mums palaiminimas žemėje nuo šiol per visas žemės kartas.
21 Tegul tavo rankos būna stiprios, ir tegul tavo širdis džiūgauja dėl tavo sūnaus Jokūbo, nes aš jį mylėjau labiau nei visus savo sūnus. Jis bus palaimintas amžinai, ir jo palikuonys pripildys visą žemę.
22 Jei žmogus gali suskaičiuoti žemės smėlį, tai ir jo palikuonys bus suskaičiuoti.
23 Ir visi palaiminimai, kuriais Viešpats palaimino mane ir mano palikuonis, priklausys Jokūbui ir jo palikuonims amžinai.
24 Ir per jo palikuonis bus palaimintas mano vardas ir mano tėvų – Semo, Noabo, Enocho, Mahalalelio, Enoso, Seto ir Adomo – vardai.
25 Ir šie tarnaus dangaus pamatams pakloti, žemei sustiprinti ir visiems šviesuoliams, kurie yra tvirtumoje, atnaujinti.
26 Ir jis pašaukė Jokūbą savo motinos Rebekos akivaizdoje, pabučiavo jį, palaimino ir tarė:
27 „Jokūbai, mano mylimas sūnau, kurį myli mano siela, telaimina tave Dievas iš dangaus skliauto ir tesuteikia tau visus palaiminimus, kuriais palaimino Adomą, Enochą, Nojų ir Šemą; ir visa, apie ką Jis man pasakė, ir visa, ką Jis man pažadėjo duoti, telaimina Jis tave ir tavo palikuonis amžinai, kol dangus bus virš žemės.“
28 Ir Mastemos dvasios nevaldys tavęs ar tavo palikuonių, kad atitrauktų tave nuo Viešpaties, kuris yra tavo Dievas nuo šiol ir per amžius.
29 Ir tebūna Viešpats Dievas tau tėvas ir tu, pirmagimis sūnus, ir tautai per amžius.
30 „Eik ramybėje, mano sūnau!“ Ir jie abu kartu iškeliavo iš Abraomo.
31 Rebeka mylėjo Jokūbą visa širdimi ir visa siela daug labiau nei Ezavą; bet Izaokas mylėjo Ezavą daug labiau nei Jokūbą.

20 SKYRIUS

1 Ir keturiasdešimt antrojo jubiliejaus metais, pirmaisiais septintosios savaitės metais, Abraomas pašaukė Izmaelį [2052 (2045?) AM] ir jo dvylika sūnų, Izaoką ir jo du sūnus, ir šešis Ketūros sūnus bei jų sūnus.
2 Ir jis įsakė jiems laikytis Viešpaties kelio; kad jie vykdytų teisumą ir mylėtų kiekvienas savo artimą, ir taip elgtųsi su visais žmonėmis; kad kiekvienas jų taip elgtųsi su jais, kad žemėje vykdytų teisingumą ir teisumą.
3 Kad jie apipjaustytų savo sūnus pagal sandorą, kurią Jis sudarė su jais, ir nenukryptų nei į dešinę, nei į kairę nuo visų takų, kuriuos Viešpats mums įsakė; ir kad mes saugotumėmės nuo visokio ištvirkavimo ir nešvarumo [ir atsisakytume visokio ištvirkavimo ir nešvarumo savo tarpe].
4 Jei kuri nors moteris ar mergelė tarp jūsų paleistuvauja, sudeginkite ją ugnyje ir tegul jos nepaleistuvauja su ja pagal savo akis ir širdį; ir tegul jos neima sau žmonų iš Kanaano dukterų, nes Kanaano palikuonys bus išrauti iš krašto.
5 Ir jis papasakojo jiems apie milžinų teismą ir sodomitų teismą, kaip jie buvo teisiami dėl savo nedorybių ir mirė dėl savo ištvirkavimo, nešvarumo ir abipusio sugedimo dėl ištvirkavimo.
6 „Saugokitės visokių ištvirkavimų ir netyrumo, ir visokių nuodėmės teršalų, kad nepadarytumėte mūsų vardo prakeiksmu, o viso savo gyvenimo – pajuoka, ir visi jūsų sūnūs nebūtų sunaikinti kardu, ir jūs taptumėte prakeikti kaip Sodoma, o visas jūsų likutis – kaip Gomoros sūnūs.“
7 Meldžiu jus, mano sūnūs, mylėkite dangaus Dievą ir laikykitės visų Jo įsakymų. Nevaikščiokite paskui jų stabus ir jų nešvarumus,
8 Ir nedarykite sau nulietų ar drožinių dievų, nes jie tuštybė, ir juose nėra dvasios; jie žmonių rankų darbas, ir visi, kurie jais pasitiki, niekuo nepasitiki.
9 Netarnaukite jiems ir negarbinkite jų, bet tarnaukite Aukščiausiajam Dievui ir nuolat Jį garbinkite. Ir visada viltis Jo veido, ir darykite teisumą bei tai, kas teisinga Jo akivaizdoje, kad Jis jumis džiaugtųsi ir suteiktų jums savo gailestingumą, ir siųstų jums lietaus rytą ir vakarą, ir palaimintų visus jūsų darbus, kuriuos atlikote žemėje, ir palaimintų jūsų duoną ir vandenį, ir palaimintų jūsų įsčių vaisių, ir jūsų žemės derlių, ir jūsų galvijų bandas, ir jūsų avių bandas.
10 Ir jūs būsite palaiminimas žemėje, ir visos žemės tautos jūsų geis. Ir laimins jūsų sūnus mano vardu, kad jie būtų palaiminti kaip aš.
11 Jis davė dovanų Izmaeliui, jo sūnums ir Ketūros sūnums, išsiuntė juos nuo savo sūnaus Izaoko ir viską atidavė savo sūnui Izaokui.

12 Izmaelis su savo sūnumis ir Ketūros sūnumis su savo sūnumis iškeliavo kartu ir gyveno nuo Parano iki Babilono įėjimo visoje žemėje, kuri yra į rytus, priešais dykumą.
13 Ir šie maišėsi tarpusavyje, ir jų vardai buvo arabai ir izmaelitai.

21 SKYRIUS

1 Ir šeštaisiais šio jubiliejaus septintosios savaitės metais Abraomas pašaukė savo sūnų Izaoką ir [2057 (2050?) AM] įsakė jam: „Aš pasenau ir nežinau savo mirties dienos, ir esu sotus savo dienų.“
2 Ir štai man šimtas septyniasdešimt penkeri metai, ir per visas savo gyvenimo dienas aš prisiminiau Viešpatį ir visa širdimi stengiausi vykdyti Jo valią ir vaikščioti teisingai visais Jo keliais.
3 Mano siela nekentė stabų, <ir aš niekinau tuos, kurie jiems tarnauja, ir atidaviau savo širdį ir dvasią,> kad stenčiausi vykdyti To, kuris mane sukūrė, valią.
4 Nes Jis yra gyvasis Dievas, ir Jis yra šventas ir ištikimas, ir Jis yra teisus labiau už visus, ir Jis nepriima asmenų nei dovanų; nes Dievas yra teisus ir vykdo teismą visiems, kurie peržengia Jo įsakymus ir niekina Jo sandorą.
5 Ir tu, mano sūnau, laikykis Jo įsakymų, Jo nuostatų ir Jo teismų ir nevaikščiok paskui bjaurystes, drožtus ir lietus atvaizdus.
6 Ir nevalgykite jokio gyvulių, galvijų ir bet kokio paukščio, skraidančio danguje, kraujo.
7 Jei pjausi auką kaip priimtiną taikos auką, papjauk ją ir išpilk jos kraują ant aukuro, o visus aukos taukus paaukok ant aukuro su smulkiais miltais ir javų auką, sumaišytą su aliejumi, kartu su jos geriamąja auka paaukok visa kartu ant deginamosios aukos aukuro; tai bus malonus kvapas Viešpaties akivaizdoje.
8 Padėkos aukos taukus paaukosi ant ugnies, kuri yra ant aukuro, taukus, kurie yra ant pilvo, visus taukus, kurie yra ant vidurių, abu inkstus ir visus taukus, kurie yra ant jų, ant strėnų ir kepenų, išimsi kartu su inkstais.
9 Ir visa tai paaukokite kaip malonų kvapą, priimtiną Viešpaties akivaizdoje, kartu su javų ir gėrimų aukomis, kaip malonų kvapą – duoną, skirtą aukoti Viešpačiui.
10 Ir valgykite jo mėsą tą dieną ir antrą dieną, ir tegul saulė antrą dieną nenusileidžia, kol jis nebus suvalgytas, ir tegul nieko nelieka trečiai dienai; nes jis nepriimtinas [nes jis nepatvirtintas] ir tegul jis daugiau nebebūna valgomas, ir visi, kurie jį valgys, užsitrauks nuodėmę; nes taip radau parašyta savo protėvių knygose, Enocho žodžiuose ir Nojaus žodžiuose.
11 Barstyk druską ant visų savo aukų ir tenetrūksta sandoros druskos visose savo atnašose Viešpaties akivaizdoje.
12 O dėl aukojimo medienos, be šių, saugokis, kad neatneštum (kitos) medienos aukurui: kipariso, lauro, migdolo, eglės, pušies, kedro, savino, figos, alyvos, miros, lauro, aspalato.
13 Ir padėkite ant aukuro po aukuru iš tokių medienos rūšių, kurios buvo išbandytos pagal savo išvaizdą, ir nedėkite (ant) jokios suskilusios ar tamsios medienos, (bet) kietos ir švarios, be trūkumų, sveikos ir naujos; ir nedėkite (ant) senos medienos, [nes jos kvapas išnyko], nes joje nebėra tokio kvapo kaip anksčiau.
14 Be šių rūšių medienos, nieko kito nedėsi (ant aukuro), nes kvapas pasklinda ir jo kvapas nepakyla į dangų.
15 Laikykis šio įsakymo ir vykdyk jį, mano sūnau, kad būtum teisus visuose savo darbuose.
16 Ir visada būk švarus kūnu ir nusiprausk vandeniu prieš artindamasis aukoti ant altoriaus, ir nusiplauk rankas bei kojas prieš priartėdamas prie altoriaus; o kai baigsi aukoti, vėl nusiplauk rankas ir kojas.
17 Ir tenesakykitės kraujo nei ant tavęs, nei ant tavo drabužių; saugokis, mano sūnau, kraujo, labai saugokis, padenk jį dulkėmis.
18 Ir nevalgykite jokio kraujo, nes tai siela; nevalgykite jokio kraujo.
19 Ir neimkite dovanų už žmogaus kraują, kad jis nebūtų pralietas nebaudžiamai, be teismo; nes būtent pralietas kraujas priverčia žemę nusidėti, ir žemė negali būti apvalyta nuo žmogaus kraujo kitaip, kaip tik to, kuris jį praliejo, krauju.
20 Ir neimk jokios dovanos ar atnašos už žmogaus kraują: kraują už kraują, kad būtum priimtas Viešpaties, Aukščiausiojo Dievo, akivaizdoje; nes Jis yra gėrio gynėjas: ir kad būtum apsaugotas nuo viso pikto ir kad Jis išgelbėtų tave nuo visokios mirties.
21 Matau, mano sūnau, kad visi žmonių vaikų darbai yra nuodėmė ir nedorybė, ir visi jų poelgiai yra nešvarumai, pasibjaurėjimas ir purvas, ir nėra juose teisumo.
22 Saugokis, kad nevaikščiotum jų keliais ir netyčiotum jų takais, nenusidėtum mirtina nuodėme Aukščiausiajam Dievui. Kitaip Jis paslėps savo veidą nuo tavęs ir atiduos tave atgal į tavo nusikaltimo rankas, išraus tave iš žemės ir tavo palikuonis iš po dangaus, ir tavo vardas bei tavo palikuonys pražus visoje žemėje.
23 Atsigręžkite nuo visų jų darbų ir viso jų netyrumo, laikykitės Aukščiausiojo Dievo įsakymų, vykdykite Jo valią ir būkite dori visame kame.
24 Jis palaimins tave visuose tavo darbuose ir išaugins iš tavęs teisumo atžalą visoje žemėje, per visas žemės kartas. Ir mano bei tavo vardas nebus pamirštas po dangumi per amžius.
25 Eik ramybėje, mano sūnau. Tegul Aukščiausiasis Dievas, mano Dievas ir tavo Dievas, sustiprina tave vykdyti Jo valią. Ir tegul Jis palaimina visus tavo palikuonis ir tavo palikuonių likučius per kartas per amžius visais teisiais palaiminimais, kad būtum palaiminimas visai žemei.“
26 Ir jis išėjo nuo jo džiūgaudamas.

22 SKYRIUS

1 Ir atsitiko taip, kad pirmąją keturiasdešimt ketvirtojo jubiliejaus savaitę, antraisiais metais, tai yra metais, kai mirė Abraomas, Izaokas ir Izmaelis atėjo iš Priesaikos šulinio švęsti savaičių šventės – tai yra pirmųjų derliaus vaisių šventės – pas savo tėvą Abraomą, ir Abraomas džiaugėsi, nes atėjo jo du sūnūs.
2 Izaokas turėjo daug turto Beer Šeboje, ir Izaokas buvo įpratęs nueiti, apžiūrėti savo turto ir grįžti pas savo tėvą.
3 Tomis dienomis Izmaelis atėjo aplankyti savo tėvo, ir jie abu atėjo kartu, ir Izaokas paaukojo deginamąją auką ant savo tėvo aukuro, kurį jis buvo pastatęs Hebrone.

4 Ir jis paaukojo padėkos auką ir iškėlė džiaugsmo puotą Izmaelio, savo brolio, akivaizdoje; ir Rebeka iškepė naujų paplotėlių iš naujų grūdų ir davė juos savo sūnui Jokūbui, kad šis nuneštų juos savo tėvui Abraomui iš pirmųjų žemės vaisių, idant šis valgytų ir palaimintų visų dalykų Kūrėją prieš mirtį.
5 Ir Izaokas per Jokūbą siuntė Abraomui geriausią padėkos auką, kad šis galėtų valgyti ir gerti.
6 Jis valgė ir gėrė, ir šlovino Aukščiausiąjį Dievą, kuris sutvėrė dangų ir žemę, kuris padarė visus žemės riebius dalykus ir davė juos žmonių vaikams, kad jie valgytų, gertų ir šlovintų savo Kūrėją.
7 „Ir dabar aš dėkoju Tau, mano Dieve, kad leidai man išvysti šią dieną. Štai man šimtas šešiasdešimt penkiolika metų, esu senas ir sotus dienų, ir visos mano dienos man buvo ramybė.“
8 Priešo kalavijas manęs nenugalėjo visame, ką davei man ir mano vaikams per visas mano gyvenimo dienas iki šios dienos.
9 Mano Dieve, tebūna Tavo gailestingumas ir Tavo ramybė Tavo tarnui ir jo sūnų palikuonims, kad jie būtų Tavo išrinktoji tauta ir paveldas iš visų žemės tautų nuo šiol per visas žemės kartų dienas, per visus amžius.“
10 Ir jis pašaukė Jokūbą ir tarė: „Mano sūnau Jokūbai, telaimina tave ir tesustiprina tave visų Dievas, kad vykdytum teisumą ir Jo valią Jo akivaizdoje, ir tesišrinks Jis tave ir tavo palikuonis, kad taptumėte Jo paveldo tauta pagal Jo valią amžinai.“
11 Ir tu, mano sūnau Jokūbai, prieik arčiau ir pabučiuok mane.“ Ir jis priėjo, pabučiavo jį ir tarė: „Palaimintas mano sūnus Jokūbai ir visi Aukščiausiojo Dievo sūnūs per visus amžius! Tegul Dievas duoda tau teisumo sėklą; ir tepašventina Jis kai kuriuos iš tavo sūnų visoje žemėje; tegul tau tarnauja tautos, ir visos tautos lenkiasi prieš tavo palikuonis.
12 Būk stiprus žmonių akivaizdoje ir valdyk visus Seto palikuonis. Tada tavo ir tavo sūnų keliai bus pateisinti, ir jie taps šventa tauta.
13 Tegul Aukščiausiasis Dievas suteikia tau visas palaiminimus, kuriais Jis palaimino mane ir kuriais Jis palaimino Nojų bei Adomą; tegul jie ilsisi ant šventos tavo palikuonių galvos iš kartos į kartą per amžius.
14 Ir tegul Jis apvalo tave nuo viso neteisumo ir netyrumo, kad tau būtų atleisti visi nusikaltimai, kuriuos padarei nežinodami. Ir tegul Jis tave sustiprina ir palaimina. Ir tegul paveldi visą žemę,
15 Ir teatnaujina Jis savo sandorą su tavimi, kad tu būtum Jo paveldėta tauta per visus amžius, ir kad Jis būtų tau ir tavo palikuonims Dievas tiesoje ir teisume per visas žemės dienas.
16 Ir tu, mano sūnau Jokūbai, atsimink mano žodžius ir laikykis savo tėvo Abraomo įsakymų: atsiskirk nuo tautų ir nevalgyk su jomis; ir nedaryk pagal jų darbus, ir nebūk jų bendrininkas; nes jų darbai yra nešvarūs, ir visi jų keliai yra purvas, pasibjaurėjimas ir nešvarumas.
17 Jie aukoja mirusiesiems, garbina piktąsias dvasias ir valgo virš kapų. Visi jų darbai yra tuštybė ir niekai.
18 Jie neturi širdies suprasti, ir jų akys nemato, kokie jų darbai, ir kaip jie klysta sakydami medžio gabalui: „Tu esi mano Dievas“, ir akmeniui: „Tu esi mano Viešpats ir tu esi mano išlaisvintojas.“ [Ir jie neturi širdies.]
19 O tau, mano sūnau Jokūbai, tepadeda tau Aukščiausiasis Dievas, ir telaimina tave dangaus Dievas, ir tesugrąžina tave nuo jų nešvarumo ir visų jų klaidų.
20 Mano sūnau Jokūbai, saugokis neimti žmonos iš Kanaano dukterų palikuonių, nes visi jo palikuonys bus išrauti iš žemės.
21 Dėl Hamo nusikaltimo Kanaanas suklydo, ir visi jo palikuonys bus sunaikinti nuo žemės paviršiaus su visais jos likučiais, ir nė vienas iš jo gimęs nebus išgelbėtas teismo dieną.
22 O dėl visų stabmeldžių ir bedievių
(a) Jiems nebus jokios vilties gyvųjų šalyje;
(b) Ir jų nebebus atminimo žemėje;
(c) Nes jie nusileis į Šeolą,
(d) Ir jie eis į pasmerkimo vietą,
Kaip Sodomos vaikai buvo paimti iš žemės, taip bus paimti visi, kurie garbina stabus.
23 Nebijok, mano sūnau Jokūbai, ir nenusigąsk, Abraomo sūnau! Tegul Aukščiausiasis Dievas apsaugo tave nuo pražūties ir iš visų klaidos kelių tave išvaduoja.
24 Šiuos namus aš sau pastačiau, kad galėčiau juose įrašyti savo vardą žemėje. [jie bus duoti tau ir tavo palikuonims per amžius], ir jie bus vadinami Abraomo namais; jie bus duoti tau ir tavo palikuonims per amžius, nes tu pastatysi mano namus ir įtvirtinsi mano vardą Dievo akivaizdoje per amžius. Tavo palikuonys ir tavo vardas išliks per visas žemės kartas.“
25 Ir jis nustojo jam įsakinėti ir jį laiminti.
26 Ir abu gulėjo kartu vienoje lovoje, o Jokūbas užmigo Abraomo, savo tėvo tėvo, glėbyje, ir šis jį pabučiavo septynis kartus, ir jo meilė bei širdis džiaugėsi juo.
27 Ir jis palaimino jį visa širdimi ir tarė: „Aukščiausiasis Dievas, visų Dievas ir visų Kūrėjas, kuris išvedė mane iš Chaldėjų Ūro, kad duotų man šią žemę paveldėti amžiams ir kad galėčiau įtvirtinti šventą palikuonį – tebūnie palaimintas Aukščiausiasis per amžius.“
28 Ir jis palaimino Jokūbą, kalbėdamas: „Mano sūnau, kuriuo džiaugiuosi visa savo širdimi ir meile, tebūnie Tavo malonė ir Tavo gailestingumas išaukštinti jam ir jo palikuonims per amžius.“
29 Ir nepalik jo ir neniekink jo nuo šiol iki amžinybės dienų. Tegul Tavo akys būna atvertos jam ir jo palikuonims, kad Tu jį išsaugotum, palaimintum ir pašventintum kaip tautą Tavo paveldui.
30 Ir palaimink jį visais Savo palaiminimais nuo šiol iki visų amžinybės dienų ir atnaujink Savo sandorą bei Savo malonę su juo ir jo palikuonimis pagal visą Tavo gerą valią visoms žemės kartoms.“

23 SKYRIUS

1 Ir jis uždėjo du Jokūbo pirštus ant jo akių, ir šis šlovino dievų Dievą, ir jis užsidengė veidą, ir ištiesė kojas, ir užmigo amžinuoju miegu, ir buvo susijungęs su savo protėviais.
2 Nepaisant viso to, Jokūbas gulėjo jo glėbyje ir nežinojo, kad Abraomas, jo tėvo tėvas, buvo miręs.
3 Ir Jokūbas pabudo iš miego, ir štai Abraomas buvo šaltas kaip ledas, ir jis tarė: „Tėve, tėve!“ Bet nebuvo nė vieno, kas kalbėtų, ir jis žinojo, kad miręs.

4 Ir jis atsikėlė nuo savo glėbio, nubėgo ir pranešė Rebekai, savo motinai; o Rebeka naktį nuėjo pas Izaoką ir jam pranešė; ir jie nuėjo kartu, ir Jokūbas su jais, ir jo rankoje buvo žibintas, ir įėję jie rado Abraomą gulintį negyvą.
5 Izaokas puolė savo tėvui ant veido, verkė ir bučiavo jį.
6 Ir Abraomo namuose pasigirdo balsai, ir jo sūnus Izmaelis atsikėlė ir nuėjo pas savo tėvą Abraomą ir verkė dėl savo tėvo Abraomo, jis ir visi Abraomo namai, ir jie verkė garsiai.
7 Ir jo sūnūs Izaokas ir Izmaelis palaidojo jį dviguboje oloje, šalia jo žmonos Saros, ir jie apraudojo jį keturiasdešimt dienų, visi jo namų vyrai, Izaokas ir Izmaelis, ir visi jų sūnūs, ir visi Ketūros sūnūs savo vietose; ir Abraomo apraudojimo dienos baigėsi.
8 Jis gyveno tris jubiliejus ir keturias metų savaites, šimtą septyniasdešimt penkerius metus, ir užbaigė savo gyvenimo dienas, būdamas senas ir sotus gyvenimo.
9 Protėvių dienos, jų gyvenimo dienos, buvo devyniolika jubiliejų; o po tvano jie pradėjo augti mažiau nei devyniolika jubiliejų, ir jubiliejų skaičius mažėjo, ir greitai seno, ir buvo sotūs savo dienų dėl daugybės suspaudimų ir savo kelių nedorybių, išskyrus Abraomą.
10 Nes Abraomas buvo tobulas visuose savo darbuose Viešpaties akyse ir dosniai elgėsi teisume per visas savo gyvenimo dienas; ir štai jis nesulaukė keturių jubiliejų savo gyvenime, kai paseno dėl nedorybių ir buvo sotus savo dienų.
11 Ir visos kartos, kurios kils nuo šio laiko iki didžiojo teismo dienos, greitai pasens, dar nesulaukusios dviejų jubiliejų, ir dėl senatvės jas apleis žinojimas; visas jų žinojimas išnyks.
12 Ir tomis dienomis, jei žmogus sulauks pusantro jubiliejaus metų, apie jį bus sakoma: „Jis ilgai gyveno, ir didžioji jo dienų dalis yra skausmas, sielvartas ir priespauda, ir nėra ramybės.“
13 Nes nelaimė seka nelaimę, žaizda po žaizdos, sielvartas po sielvarto, bloga žinia po blogos žinios, liga po ligos, ir visi tokie blogi teismai, vienas po kito: liga ir žlugimas, sniegas ir šaltis, ir ledas, ir karštligė, ir šaltkrėtis, ir apatija, ir badas, ir mirtis, ir kalavijas, ir nelaisvė, ir visokios nelaimės ir skausmai.“
14 Visa tai ištiks piktą kartą, kuri nusideda žemėje; jų darbai yra nešvarumas, ištvirkavimas, suterštumas ir bjaurybės.
15 Tada jie sakys: „Protėvių dienos buvo ilgos, net iki tūkstančio metų, ir jos buvo geros; bet štai mūsų gyvenimo dienos, jei žmogus gyveno daug, yra šešiasdešimt metų, o jei jis stiprus, keturiasdešimt metų, ir tie laikai pikti, ir nėra ramybės šios piktos kartos dienomis.“
16 Ir toje kartoje sūnūs įtikins savo tėvus ir vyresniuosius dėl nuodėmės ir neteisumo, dėl jų burnos žodžių ir dėl didelio nedorumo, kurį jie daro, ir dėl to, kad jie atsisakė sandoros, kurią Viešpats sudarė tarp jų ir Jo, kad jie laikytųsi ir vykdytų visus Jo įsakymus, Jo potvarkius ir visus Jo įstatymus, nenukrypdami nei į dešinę, nei į kairę.
17 Visi darė pikta, kiekviena burna kalba nedorybę, visi jų darbai yra nešvarumai ir pasibjaurėjimai, visi jų keliai – suterštumas, netyrumas ir sunaikinimas.
18 Štai žemė bus sunaikinta dėl visų jų darbų, ir nebeliks vynmedžio sėklos, ir nebus aliejaus; nes jų darbai visiškai neištikimi, ir jie visi kartu žus – žvėrys, galvijai, paukščiai ir visos jūros žuvys – dėl žmonių vaikų.
19 Ir jie kovos vienas su kitu – jaunas su senais ir senas su jaunu, vargšas su turtingu, nuolankus su didžiūnu ir elgeta su kunigaikščiu – dėl įstatymo ir sandoros; nes jie pamiršo įsakymus, sandorą, šventes, mėnesius, sabatus, jubiliejus ir visus teismus.
20 Jie stos <su lankais ir> kardais ir karu, kad sugrąžintų juos į teisingą kelią; bet jie negrįš, kol žemėje nebus pralieta daug kraujo, vienas per kitą.
21 Ir tie, kurie išsigelbės, nebegrįš nuo savo nedorybių į teisumo kelią, bet visi išaukštins save iki apgaulės ir turtų, kad kiekvienas pasiimtų visa, kas priklauso jo artimui, ir jie minės didįjį vardą, bet ne teisingai ir ne teisingai, ir suterš šventų švenčiausiąją savo netyrumu ir savo nešvarumu.
22 Ir Viešpaties bus skirta didelė bausmė šios kartos darbams: Jis atiduos juos kardui, teismui, nelaisvei, apiplėšimui ir prarijimui.
23 Ir Jis pažadins prieš juos pagonių nusidėjėlius, kurie neturi nei gailesčio, nei užuojautos, kurie negerbia nė vieno žmogaus – nei seno, nei jauno, nei kokio nors, nes jie yra nedoresni ir stipresni daryti pikta už visus žmonių vaikus. Jie smurtaus prieš Izraelį ir nusižengs Jokūbui. Daug kraujo bus pralieta žemėje. Nebus kam surinkti ir nebus kam palaidoti.
24 Tomis dienomis jie garsiai šauks, šauks ir melsis, kad būtų išgelbėti iš nusidėjėlių, pagonių, rankos; bet niekas nebus išgelbėtas.
25 Vaikų galvos bus baltos, žili plaukai, trijų savaičių vaikas atrodys senas kaip šimtametis vyras, jų ūgis bus sunaikintas sielvarto ir priespaudos.
26 Ir tomis dienomis vaikai pradės studijuoti įstatymus ir ieškoti įsakymų, ir sugrįš į teisumo kelią.
27 Ir dienos pradės daugėti ir ilgėti tarp tų žmonių vaikų, kol jų dienos priartės prie tūkstančio metų. Ir iki didesnio metų skaičiaus nei (anksčiau) buvo dienų skaičius.
28 Ir nebus seno žmogaus, nė vieno, kuris nebūtų patenkintas savo dienomis, nes visi bus kaip vaikai ir jaunuoliai.
29 Ir visas savo dienas jie užbaigs ir gyvens ramybėje ir džiaugsme, ir nebus jokio šėtono, nei jokio pikto naikintojo; nes visos jų dienos bus palaiminimo ir išgydymo dienos.
30 Ir tuo metu Viešpats išgydys savo tarnus, ir jie pakils, ir matys didelę ramybę, ir išvarys savo priešininkus. O teisieji matys ir bus dėkingi, ir džiaugsis iš džiaugsmo amžinai, ir matys visus jų teismus ir visus jų prakeiksmus savo priešams.
31 Jų kaulai ilsėsis žemėje, jų dvasios džiaugsis, ir jie žinos, kad Viešpats vykdo teismą ir rodo gailestingumą šimtams ir tūkstančiams, ir visiems, kurie Jį myli.
32 Ir tu, Moze, užrašyk šiuos žodžius; nes taip jie užrašyti, ir jie įrašomi dangiškose lentelėse kaip liudijimas kartoms per amžius.

24 SKYRIUS

1 Ir atsitiko taip, kad po Abraomo mirties Viešpats palaimino jo sūnų Izaoką, ir šis pakilo iš Hebrono, nuėjo ir apsigyveno prie Regėjimo šulinio pirmaisiais trečiosios šio jubiliejaus savaitės metais, septyneriais metais.

2 Ir pirmaisiais ketvirtosios savaitės metais šalyje prasidėjo badas, [2080 m. ryto], neskaitant pirmojo bado, kuris buvo Abraomo dienomis.
3 Jokūbas virė lęšių troškinį, o Ezavas grįžo iš lauko alkanas. Ir jis tarė savo broliui Jokūbui: „Duok man šios raudonos troškinio.“ Jokūbas jam atsakė: „Parduok man savo [pirmystės teisę, šią] pirmagimystės teisę, ir aš tau duosiu duonos, taip pat šiek tiek šios lęšių troškinio.“
4 Ezavas tarė savo širdyje: „Aš mirsiu, kokia man nauda iš šios pirmagimystės?
5 Ir jis tarė Jokūbui: „Aš tau tai duosiu.“ Ir Jokūbas tarė: „Prisiek man šiandien“, ir jis jam prisiekė.
6 Jokūbas davė savo broliui Ezavui duonos ir viralo, ir šis valgė iki soties, o Ezavas paniekino savo pirmagimystės teisę; todėl Ezavo vardas buvo pavadintas Edomu dėl raudono viralo, kurį Jokūbas davė jam už pirmagimystės teisę.
7 Jokūbas tapo vyresniuoju, o Ezavas buvo nuverstas nuo savo garbės.
8 Ir badas siautėjo krašte, ir Izaokas antraisiais šios savaitės metais išvyko į Egiptą ir nuvyko pas filistinų karalių į Gerarą, pas Abimelechą.
9 Ir Viešpats pasirodė jam ir tarė: „Neik žemyn į Egiptą; gyvenk žemėje, kurią tau nurodysiu, ir gyvenk kaip ateivis šioje žemėje, ir Aš būsiu su tavimi ir tave laiminsiu.“
10 Nes tau ir tavo palikuonims duosiu visą šią žemę ir ištesėsiu savo priesaiką, kurią daviau tavo tėvui Abraomui, ir padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes, ir duosiu tavo palikuonims visą šią žemę.
11 Ir per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos, nes tavo tėvas pakluso mano balsui ir laikėsi mano įsakymų, įsakymų, įstatymų, potvarkių ir sandoros. O dabar paklusk mano balsui ir gyvenk šioje žemėje.“
12 Ir jis gyveno Gelare tris metų savaites.
13 Abimelechas įsakė dėl jo [2080–2101 AM] ir dėl viso, kas jam priklausė, sakydamas: „Kiekvienas, kas jį ar ką nors, kas jam priklauso, tikrai mirs.“
14 Izaokas sustiprėjo tarp filistinų ir įsigijo daug turto: jaučių, avių, kupranugarių, asilų ir didelę šeimyną.
15 Jis sėjo filistinų krašte ir atnešė šimteriopą derlių. Izaokas tapo labai galingas, ir filistinai jam pavydėjo.
16 Visus šulinius, kuriuos Abraomo tarnai buvo iškasę Abraomui gyvam esant, filistinai po Abraomo mirties užkasė ir užpylė žemėmis.
17 Ir Abimelechas tarė Izaokui: „Eik šalin nuo mūsų, nes tu esi daug galingesnis už mus“. Izaokas išvyko iš ten pirmaisiais septintosios savaitės metais ir apsistojo Geraro slėniuose.
18 Jie vėl iškasė vandens šulinius, kuriuos buvo iškasę Abraomo, jo tėvo, tarnai ir kuriuos filistinai buvo užvertę po Abraomo mirties. Jis juos pavadino tais pačiais vardais, kuriais juos buvo pavadinęs jo tėvas Abraomas.
19 Izaoko tarnai iškasė šulinį slėnyje ir rado gyvojo vandens. Geraro piemenys ginčijosi su Izaoko piemenimis, sakydami: „Vanduo yra mūsų“. Izaokas šulinį pavadino „Klaida“, nes jie buvo su mumis sukčiai.
20 Jie iškasė antrą šulinį ir dėl to ginčijosi, todėl jis jį pavadino „Priešiškumu“. Iš ten jis atsikėlė ir iškasė kitą šulinį, bet dėl to jie nesiginčijo, todėl jis jį pavadino „Patalpa“. Izaokas tarė: „Dabar Viešpats mums davė vietos, ir mes išsiplėtėme krašte.“
21 Ir iš ten jis nuėjo į Priesaikos šulinį pirmaisiais keturiasdešimt ketvirtojo jubiliejaus pirmosios savaitės metais.
22 Ir tą naktį, per pirmojo mėnesio jaunatį, jam pasirodė Viešpats ir tarė: „Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas; nebijok, nes aš esu su tavimi ir tave palaiminsiu, ir tikrai padauginsiu tavo palikuonis kaip žemės smėlį dėl savo tarno Abraomo.“
23 Ir jis ten pastatė aukurą, kurį pirmas buvo pastatęs jo tėvas Abraomas, ir šaukėsi Viešpaties vardo, ir aukojo savo tėvo Abraomo Dievui.
24 Jie iškasė šulinį ir rado gyvojo vandens.
25 Izaoko tarnai iškasė kitą šulinį ir nerado vandens. Jie nuėjo ir pranešė Izaokui, kad nerado vandens. Izaokas tarė: „Šiandien prisiekiau filistinams, ir mums buvo pranešta apie tai.“
26 Tą vietą jis pavadino Priesaikos šuliniu, nes ten jis buvo prisiekęs Abimelechui, jo draugui Ahuzatui ir jo kariuomenės seniūnui Pikolui.
27 Tą dieną Izaokas sužinojo, kad priverstas prisiekė jiems sudaryti su jais taiką.
28 Tą dieną Izaokas prakeikė filistinus ir tarė: „Prakeikti tebūnie filistinai iki visų tautų rūstybės ir pasipiktinimo dienos! Tegul Dievas padaro juos pajuoka ir prakeiksmu, rūstybės ir pasipiktinimo objektu nusidėjėlių, pagonių ir Kitimų rankose.“
29 Kas tik išsigelbės nuo priešo ir Kitų kalavijo, tą teisioji tauta teišraus teisme iš po dangaus; nes jie bus mano vaikų priešai ir nekenčia per visas jų kartas žemėje.
30 Ir neliks jiems nė vieno likučio, nė vienas nebus išgelbėtas teismo rūstybės dieną; nes visa filistinų palikuonys bus sunaikinti, išrauti ir išvaryti iš žemės. Ir šiems Kaftoro žmonėms nebeliks nei vardo, nei palikuonių žemėje.
31 Nors jis ir pakiltų į dangų, iš ten jis būtų numestas žemyn, nors jis įsitvirtintų žemėje, iš ten jis būtų ištrauktas, ir nors jis pasislėptų tarp tautų, net iš ten jis būtų išrautas; ir nors jis nusileistų į Šeolą, ten jo pasmerkimas būtų didelis, ir ten jis neturės ramybės.
32 O jei jis pateks į nelaisvę, jį nužudys kelyje tie, kurie siekia jo gyvybės. Ir jam neliks nei vardo, nei palikuonių visoje žemėje. Nes jis iškeliaus į amžiną prakeiksmą.“
33 Ir taip parašyta ir išraižyta apie jį dangiškose lentelėse, kad teismo dieną būtų su juo padaryta, jog jis būtų išrauti iš žemės.

25 SKYRIUS

1 Ir antraisiais šios savaitės jubiliejaus metais Rebeka pasišaukė savo sūnų Jokūbą ir kalbėjo jam, sakydama: „Mano sūnau, neimk sau žmonos iš Kanaano dukterų, kaip Ezavas, tavo brolis, kuris vedė jam dvi žmonas iš Kanaano dukterų, ir jos apkartino mano sielą visais savo nešvariais darbais, nes visi jų darbai yra ištvirkavimas ir geismas, ir nėra juose teisumo, nes (jų darbai) yra pikti.“
2 Ir aš, mano sūnau, be galo tave myliu, ir mano širdis bei mano meilė laimina tave kiekvieną dienos valandą ir nakties sargybos valandą.
3 Ir dabar, mano sūnau, klausyk mano balso ir vykdyk savo motinos valią. Neimk sau žmonos iš šios šalies dukterų, bet tik iš mano tėvo namų ir iš mano tėvo giminės. Imsi sau

žmoną iš mano tėvo namų, ir Aukščiausiasis Dievas tave laimins, o tavo vaikai bus teisi karta ir šventa palikuonys.“
4 Ir tada Jokūbas kreipėsi į savo motiną Rebeką ir tarė jai: „Štai, motina, man jau devynios savaitės metų, ir aš nepažįstu, nesu prisilietęs jokios moters, nesu su niekuo susižadėjęs ir net negalvojau vesti savęs iš Kanaano dukterų.“
5 Nes aš prisimenu, motina, Abraomo, mūsų tėvo, žodžius, nes jis man įsakė neimti žmonos iš Kanaano dukterų, bet imti sau žmoną iš mano tėvo namų palikuonių ir iš savo giminės.
6 Jau anksčiau girdėjau, kad tavo broliui Labanui gimė dukterys, ir aš nusprendžiau iš jų paimti sau žmoną.
7 Ir dėl šios priežasties aš saugojau save savo dvasioje nuo nuodėmės ar sugedimo visais savo keliais per visas savo gyvenimo dienas; nes dėl geismo ir ištvirkavimo Abraomas, mano tėvas, davė man daug įsakymų.
8 Ir nepaisant visko, ką jis man įsakė, jau dvidešimt dvejus metus mano brolis su manimi ginčijosi ir dažnai man kalbėdavo: „Broli, imk į žmonas seserį iš mano dviejų žmonų“, bet aš atsisakau daryti taip, kaip jis padarė.
9 Prisiekiu tavo akivaizdoje, motina, kad per visas savo gyvenimo dienas neimsiu sau žmonos iš Kanaano palikuonių dukterų ir nesielgsiu nedorai, kaip elgėsi mano brolis.
10 Nebijok, motina; būk tikra, kad aš vykdysiu tavo valią, vaikščiosiu dorai ir niekada nesugadinsiu savo kelių.“
11 Ir tada ji pakėlė veidą į dangų, ištiesė rankų pirštus, atvėrė burną ir šlovino Aukščiausiąjį Dievą, kuris sukūrė dangų ir žemę, ir ji Jam dėkojo bei gyrė.
12 Ir ji tarė: „Tebūnie šlovinamas Viešpats Dievas, ir tebūna šlovinamas Jo šventasis vardas per amžius, kuris davė man Jokūbą kaip tyrą sūnų ir šventą palikuonį; nes jis yra Tavo, ir Tavo bus jo palikuonys nuolat ir per visas kartas per amžius.“
13 Palaimink jį, Viešpatie, ir įdėk į mano burną teisumo palaiminimą, kad galėčiau jį palaiminti.“
14 Ir tą valandą, kai teisumo dvasia nužengė į jos burną, ji uždėjo abi rankas ant Jokūbo galvos ir tarė:
15 Garbė Tau, teisumo Viešpatie ir amžių Dieve, ir telaimina Jis Tave labiau nei visas žmonių kartas. Tegul Jis duoda Tau, mano Sūnau, teisumo kelią ir apreiškia teisumą Tavo palikuonims.
16 Ir tegul Jis padaugina tavo sūnus tavo gyvenime, ir tegul jie kyla pagal metų mėnesių skaičių. Ir tegul jų sūnūs tampa daug ir dideli daugiau nei dangaus žvaigždės, ir jų skaičius viršija jūros smėlį.
17 Ir tegul Jis duoda jiems šią gerą žemę, kaip Jis pažadėjo ją atiduoti Abraomui ir jo palikuonims po jo per amžius, ir tegul jie ją laiko nuosavybe amžinai.
18 Ir tegul matysiu tau, mano sūnau, palaimintus vaikus per savo gyvenimą, ir tebūna palaiminta ir šventa palikuonys visa tavo palikuonys.
19 Ir kaip tu atgaivinai savo motinos dvasią jai gyvai esant, taip laimina tave tos, kuri tave nešiojo, įsčios. [Mano meilė] ir mano krūtys laimina tave, mano burna ir liežuvis didžiai tave giria.
20 Dauginkis ir plisk žemėje, ir tavo palikuonys tegul amžinai džiaugiasi dangumi ir žeme; ir tavo palikuonys tegul džiaugiasi, ir didžiąją taikos dieną tegul jie turi ramybę.
21 Ir tegul tavo vardas ir tavo palikuonys išliks per visas amžiui, ir tegul Aukščiausiasis Dievas būna jų Dievas, ir teisingumo Dievas tegul gyvena su jais, ir per juos tebūna pastatyta Jo šventykla per visas amžiui.
22 Palaimintas, kuris tave laimina, ir kiekvienas kūnas, kuris tave melagingai keikia, tebūnie prakeiktas.“
23 Ji pabučiavo jį ir tarė: „Temyli tave pasaulio Viešpats, kaip džiaugiasi tavimi tavo motinos širdis ir jos meilė, ir telaimina tave.“ Ir ji nustojo laiminti.

26 SKYRIUS

1 Ir septintaisiais šios savaitės metais Izaokas pasišaukė savo vyresnįjį sūnų Ezavą ir tarė jam: „Aš esu [2114 AM] senas, mano sūnau, ir štai mano akys aptemo, kad galėčiau matyti, ir aš nežinau savo mirties dienos.
2 O dabar pasiimk savo medžioklės ginklus – strėlinę ir lanką – ir išeik į lauką, medžiok ir pagauk man (elnieną), mano sūnau. Paruošk man skanų valgį, kokį mano siela mėgsta, ir atnešk jį man, kad galėčiau valgyti ir kad mano siela tave palaimintų prieš man mirštant.“
3 Bet Rebeka girdėjo Izaoką kalbant su Ezavu.
4 Ezavas anksti išėjo į laukus medžioti, gaudyti ir parsivežti namo savo tėvui.
5 Ir Rebeka pasišaukė savo sūnų Jokūbą ir jam tarė: „Štai girdėjau Izaoką, tavo tėvą, kalbant tavo broliui Ezavui: ‘Medžiok man, paruošk man skanų valgį ir atnešk man jį.’“
6 „Aš valgysiu ir palaiminsiu tave Viešpaties akivaizdoje prieš mirtį.“ Ir dabar, mano sūnau, paklusk mano balsui, ką tau įsakau: eik prie savo bandos ir atnešk man du gerus ožiukus, ir aš juos paruošiu tavo tėvui skanų maistą, kokį jis mėgsta, ir tu nuneši jį savo tėvui, kad jis valgytų ir palaimintų tave Viešpaties akivaizdoje prieš mirtį, ir kad tu būtum palaimintas.“
7 Ir Jokūbas tarė savo motinai Rebekai: „Motina, aš nesulaikysiu nieko, ką mano tėvas valgytų ir kas jam patiktų; tik bijau, mano motina, kad jis atpažins mano balsą ir norės mane paliesti.
8 Tu žinai, kad aš esu lygiaplaukis, o mano brolis Ezavas – plaukuotas. Aš pasirodysiu jo akyse kaip piktadarys ir padarysiu darbą, kurio jis man nebuvo įsakęs. Jis supyks ant manęs, ir aš užsitrauksiu sau prakeiksmą, o ne palaiminimą.“
9 Ir Rebeka, jo motina, jam tarė: „Tavo prakeikimas tekrinta ant manęs, mano sūnau, tik paklausyk mano balso.“
10 Ir Jokūbas paklausė savo motinos Rebekos balso ir nuėjo, atnešė du gerus ir riebius ožiukus ir atnešė juos savo motinai, o motina jiems pagamino ~skanų valgį~, tokį, kokį jis mėgo.
11 Ir Rebeka paėmė Ezavo, savo vyresniojo sūnaus, kuris buvo su ja namuose, gerą lietų ir aprengė jaunesnįjį sūnų Jokūbą (jais), o ožiukų kailiais apvyniojo jo rankas ir atviras kaklo vietas.
12 Ir ji padavė mėsą ir duoną, kuriuos buvo paruošusi, į savo sūnaus Jokūbo rankas.
13 Jokūbas įėjo pas savo tėvą ir tarė: „Aš esu tavo sūnus! Padariau, kaip man liepei. Kelkis, sėsk ir valgyk, tėti, ką pagavau, kad tavo siela mane palaimintų.“
14 Izaokas tarė savo sūnui: „Kaip tu taip greitai radai, mano sūnau?

15 Jokūbas tarė: „Nes <Viešpats>, tavo Dievas, leido man tai rasti.“
16 Izaokas jam tarė: „Prieik arčiau, kad galėčiau tave paliesti, mano sūnau, ar tu esi mano sūnus Ezavas, ar ne“.
17 Jokūbas priėjo prie savo tėvo Izaoko, ir šis jį palietė, ir tarė: „Balsas – Jokūbo balsas, bet rankos – Ezavo rankos“.
18 ir jis jo neatpažino, nes tai buvo dangaus malonė atimti jo suvokimo galią, ir Izaokas neatpažino, nes jo rankos buvo plaukuotos kaip jo brolio Ezavo, todėl jis jį palaimino.
19 Jis tarė: „Ar tu esi mano sūnus Ezavas?“ Jis atsakė: „Aš esu tavo sūnus“. Jis tarė: „Atvesk prie manęs, kad galėčiau valgyti, ką pagavai, mano sūnau, kad mano siela tave palaimintų“.
20 Ir jis priartino prie jo, ir šis valgė, ir jis atnešė jam vyno, ir jis gėrė.
21 Ir Izaokas, jo tėvas, jam tarė: „Prieik arčiau ir pabučiuok mane, mano sūnau.“
22 Ir jis priėjo ir jį pabučiavo. Ir jis užuodė jo drabužių kvapą, ir palaimino jį, tardamas: „Štai mano sūnaus kvapas – kaip kvapas <pilno> lauko, kurį Viešpats palaimino.
23 Viešpats tesuteikia tau dangaus rasos ir žemės rasos, ir apsčiai javų bei aliejaus. Tetarnauja tau tautos ir tegul lenkiasi tau gentys.
24 Viešpačiu buk savo broliams, ir tegul tavo motinos sūnūs lenkiasi tau. Visos palaiminimai, kuriais Viešpats palaimino mane ir Abraomą, mano tėvą, tebūna perduoti tau ir tavo palikuonims per amžius. Prakeiktas, kuris tave keikia, ir palaimintas, kuris tave laimina.“
25 Ir atsitiko taip, kad kai Izaokas baigė laiminti savo sūnų Jokūbą ir Jokūbas išėjo nuo savo tėvo Izaoko, jis pasislėpė, o jo brolis Ezavas grįžo iš medžioklės.
26 Jis taip pat pagamino skanų valgį, nunešė jį savo tėvui ir tarė: „Tegul mano tėvas atsikelia ir valgyk mano sumedžiotos mėsos, kad tavo siela mane palaimintų.“
27 Ir Izaokas, jo tėvas, jam tarė: „Kas tu esi?“ Jis jam atsakė: „Aš esu tavo pirmagimis, tavo sūnus Ezavas. Aš padariau, kaip man įsakei.“
28 Izaokas labai nustebo ir tarė: „Kas čia medžiojo, pagavo ir man atnešė? Aš visa tai valgiau prieš tau ateinant ir jį palaiminau. Jis ir visi jo palikuonys bus palaiminti per amžius?“
29 Ezavas, išgirdęs savo tėvo Izaoko žodžius, pravirko garsiai ir graudžiai ir tarė savo tėvui: „Palaimink ir mane, tėti!“
30 Ir jis jam tarė: „Tavo brolis atėjo su klasta ir atėmė tavo palaiminimą.“ Ir jis tarė: „Dabar žinau, kodėl jo vardas Jokūbas. Štai jis mane apgavo jau du kartus: jis atėmė mano pirmagimystės teisę, o dabar jis atėmė mano palaiminimą.“
31 Ir jis tarė: „Ar nepalikai man palaiminimo, tėve?“ Izaokas atsakė ir tarė Ezavui: „Štai aš jį padariau tavo valdovu ir atidaviau jam visus jo brolius tarnais. Aš jį sustiprinau gausybe javų, vyno ir aliejaus. Tai ką dabar aš tau padarysiu, mano sūnau?“
32 Ezavas tarė savo tėvui Izaokui: „Ar tik vieną palaiminimą turi, tėve? Palaimink ir mane, tėve!“
33 Ezavas pakėlė balsą ir verkė. Izaokas atsakė: „Štai tavo gyvenvietė bus toli nuo žemės rasos ir toli nuo dangaus rasos iš aukštybių.“
34 Savo kalaviju gyvensi ir tarnausi savo broliui. Kai tapsi didis ir nusikratysi jo jungą nuo kaklo, nusidėsi visiška nuodėme iki mirties, ir tavo palikuonys bus išrauti iš po dangaus.“
35 Ezavas grasino Jokūbui dėl palaiminimo, kuriuo jį palaimino tėvas, ir jis tarė savo širdyje: „Tegul ateina gedulo dėl mano tėvo dienos, kad galėčiau nužudyti savo brolį Jokūbą“.

27 SKYRIUS

1 Rebekai sapne buvo papasakoti jos vyresniojo sūnaus Ezavo žodžiai. Rebeka pasiuntė ir pašaukė savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą.
2 ir tarė jam: „Štai tavo brolis Ezavas atkeršys tau, kad tave nužudytų.
3 Taigi dabar, mano sūnau, paklausyk mano balso, kelkis ir bėk pas Labaną, mano brolį, į Haraną ir pasilik pas jį kelias dienas, kol tavo brolio pyktis nurims, jis nustos jį nuo tavęs ir pamirš visa, ką padarei. Tada aš pasiųsiu ir tave iš ten parvešiu.“
4 Ir Jokūbas tarė: „Aš nebijau; jei jis norės mane nužudyti, aš jį nužudysiu.“
5 Bet ji jam tarė: „Neleisk man vieną dieną atimti abiejų sūnų.“
6 Ir Jokūbas tarė savo motinai Rebekai: „Štai tu žinai, kad mano tėvas paseno ir nebemato, nes jo akys aptemo. Jei aš jį paliksiu, tai bus pikta jo akyse, nes aš jį paliksiu ir išeisiu nuo tavęs. Mano tėvas supyks ir mane keiks. Aš neisiu; tik tada, kai jis mane išsiųs, išeisiu.“
7 Ir Rebeka tarė Jokūbui: „Aš įeisiu ir su juo pasikalbėsiu, ir jis tave išleis.“
8 Ir Rebeka įėjo ir tarė Izaokui: „Aš bjauriuosi savo gyvenimu dėl dviejų Heto dukterų, kurias Ezavas paėmė į žmonas. Ir jei Jokūbas paims žmoną iš šios šalies dukterų, kokia man toliau gyventi? Juk Kanaano dukterys yra piktos.“
9 Izaokas pasišaukė Jokūbą, jį palaimino ir įspėjo: „Neimk sau žmonos iš jokių Kanaano dukterų;
10 Kelkis ir eik į Mesopotamiją, į Betuelio, tavo motinos tėvo, namus, ir iš ten pasiimk sau žmoną iš Labano, tavo motinos brolio, dukterų.
11 Visagalis Dievas telaimina tave, tepadaugina ir padaugina tave, kad taptum tautų bendruomene, ir tesuteikia tau mano tėvo Abraomo palaiminimus tau ir tavo palikuonims po tavęs, kad paveldėtum žemę, kurioje esi svetimšalis, ir visą žemę, kurią Dievas davė Abraomui. Eik ramybėje, mano sūnau!“
12 Izaokas išsiuntė Jokūbą į Mesopotamiją pas Labaną, Betuelio Sirijos sūnų, Rebekos, Jokūbo motinos, brolį.
13 Ir atsitiko, kai Jokūbas pakilo eiti į Mesopotamiją, Rebekos dvasia nuliūdo dėl savo sūnaus ir ji verkė.
14 Ir Izaokas tarė Rebekai: „Mano sesute, neverk dėl Jokūbo, mano sūnaus, nes jis išeina ramybėje ir ramybėje sugrįš.“
15 Aukščiausiasis Dievas saugos jį nuo viso pikto ir bus su juo; nes Jis neapleis jo per visas jo dienas;
16 Nes aš žinau, kad jo keliai bus sėkmingi visur, kur tik jis eis, kol jis sugrįš pas mus ramybėje ir mes jį pamatysime ramybėje.
17 Nebijok dėl jo, mano sesuo, nes jis eina teisingu keliu ir yra tobulas vyras; jis ištikimas ir nepražus. Neverk.“

18 Izaokas paguodė Rebeką dėl jos sūnaus Jokūbo ir jį palaimino.
19 Ir Jokūbas išėjo iš Priesaikos šulinio į Haraną pirmaisiais antrosios savaitės metais, keturiasdešimt ketvirtajame jubiliejuje, ir jis atėjo į Lūzą kalnuose, tai yra Betelį, šios savaitės pirmojo mėnesio jaunatį. Jis atėjo į tą vietą vakare ir tą naktį pasuko iš kelio į vakarus. Jis ten miegojo, nes saulė buvo nusileidusi.
20 Ir jis paėmė vieną iš tos vietos akmenų ir padėjo <jį prie galvos> po medžiu ir keliavo vienas, ir jis užmigo.
21 Tą naktį jis sapnavo kopėčias, pastatytas ant žemės, o jų viršus siekė dangų. Ir štai Viešpaties angelai jomis kilo ir leidosi, ir štai Viešpats stovėjo ant jų.
22 Ir jis kalbėjo Jokūbui: „Aš esu Viešpats, Abraomo, tavo tėvo, Dievas, ir Izaoko Dievas. Žemę, kurioje tu miegi, duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs.“
23 Tavo palikuonys bus gausūs kaip žemės dulkės, tu plėsi į vakarus ir į rytus, į šiaurę ir į pietus, ir tavyje bei tavo palikuonyse bus palaimintos visos tautų šeimos.
24 Ir štai aš būsiu su tavimi ir saugosiu tave, kur tik eisi, ir parvesiu tave ramybėje atgal į šią žemę; nes nepaliksiu tavęs, kol neįvykdysiu visko, ką tau įsakiau.“
25 Jokūbas pabudo iš miego ir tarė: „Tikrai ši vieta yra Viešpaties namai, ir aš to nežinojau.“ Jis išsigando ir tarė: „Baisi yra ši vieta, ji tėra Dievo namai ir dangaus vartai.“
26 Anksti rytą Jokūbas atsikėlė, paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs po galva, pastatė jį kaip stulpą ženklu ir užpylė ant jo viršaus aliejaus. Ir jis pavadino tą vietą Beteliu; bet iš pradžių ta vieta vadinosi Lūzas.
27 Ir Jokūbas davė įžadą Viešpačiui, sakydamas: „Jei Viešpats bus su manimi ir saugos mane šiuo keliu, kuriuo einu, ir duos man duonos valgyti bei drabužių apsirengti, kad galėčiau ramybėje sugrįžti į savo tėvo namus, tai Viešpats bus mano Dievas, ir šis akmuo, kurį pastačiau kaip stulpą ženklu šioje vietoje, bus Viešpaties namai, ir iš viso, ką man duosi, dešimtąją dalį duosiu Tau, mano Dieve.“

28 SKYRIUS

1 Ir jis leidosi į kelionę ir atvyko į rytų šalį pas Labaną, Rebekos brolį, ir buvo su juo, ir tarnavo jam vieną savaitę už jo dukterį Rachelę.
2 Ir pirmaisiais trečiosios savaitės metais [21:22] jis jam tarė: „Duok man mano žmoną, dėl kurios tau tarnavau septynerius metus“. Labanas tarė Jokūbui: „Aš tau duosiu tavo žmoną“.
3 Labanas iškėlė puotą, paėmė savo vyresniąją dukterį Lėją ir atidavė ją Jokūbui į žmonas, o savo tarnaitę Zilpą – į tarnaitę; Jokūbas nežinojo, nes manė, kad tai Rachelė.
4 Jis įėjo pas ją ir pamatė, kad tai Lėja. Jokūbas supyko ant Labano ir tarė jam: „Kodėl tu taip su manimi elgeisi? Argi ne dėl Rachelės tau tarnavau, o ne dėl Lėjos? Kodėl man nuskriaudei?“
5 Pasiimk savo dukterį, ir aš išeisiu, nes tu man piktai padarei.“ Jokūbas mylėjo Rachelę labiau nei Lėją; Lėjos akys buvo silpnos, bet jos kūnas labai gražus; bet Rachelė turėjo gražias akis ir gražų bei labai gražų kūną.
6 Ir Labanas tarė Jokūbui: „Mūsų šalyje taip nėra daroma duoti jaunesniąją prieš vyresniąją.“ Ir tai daryti neteisinga; nes taip yra įsakyta ir parašyta dangiškose lentelėse, kad niekas neturėtų atiduoti savo jaunesniosios dukters prieš vyresniąją; bet vyresniajai duodamas pirmas, o po jos – jaunesnioji – ir vyras, kuris taip daro, yra laikomas kaltu danguje, ir nė vienas nėra teisus, kuris tai daro, nes šis darbas yra blogas Viešpaties akyse.
7 Ir įsakyk izraelitams, kad jie to nedarytų: tegul neima ir neatiduoja jaunesniojo, kol neatiduos vyresniojo, nes tai labai nedora.
8 Ir Labanas tarė Jokūbui: „Tegul praeina septynios šios šventės dienos, ir aš tau duosiu Rachelę, kad tarnautum man dar septynerius metus ir ganytum mano avis, kaip ganei praėjusią savaitę.“
9 Ir praėjus septynioms Lėjos šventės dienoms, Labanas atidavė Rachelę Jokūbui, kad šis jam tarnautų dar septynerius metus, o Rachelei jis davė Bilhą, Zilpos seserį, tarnaite.
10 Ir jis tarnavo dar septynerius metus už Rachelę, nes Lėja buvo jam atiduota veltui.
11 Viešpats atvėrė Lėjos įsčias, ir ji pastojo bei pagimdė Jokūbui sūnų, kurį jis pavadino Reubenu, devinto mėnesio keturioliktą dieną, pirmaisiais trečiosios savaitės metais. [21:22]
12 Bet Rachelės įsčios buvo uždarytos, nes Viešpats matė, kad Lėja buvo nekenčiama, o Rachelė – mylima.
13 Ir Jokūbas vėl įėjo pas Lėją, ir ji pastojo, ir pagimdė Jokūbui antrą sūnų, kurį jis pavadino Simeonu, dešimto mėnesio dvidešimt pirmąją dieną, trečiaisiais šios savaitės metais. [21:24]
14 Ir Jokūbas vėl įėjo pas Lėją, ir ji pastojo, ir pagimdė jam trečią sūnų, kurį jis pavadino Leviu, šios savaitės šeštųjų metų pirmojo mėnesio jaunaties dieną. [21:27]
15 Ir Jokūbas vėl įėjo pas ją, ir ji pastojo, ir pagimdė jam ketvirtą sūnų, kurį jis pavadino Judu, trečio mėnesio penkioliktą dieną, pirmaisiais ketvirtosios savaitės metais. [2129 m. ryto]
16 Dėl viso to Rachelė pavydėjo Lėjai, nes ji negimdė, ir tarė Jokūbui: „Duok man vaikų!“ Jokūbas atsakė: „Ar aš tau nedaviau tavo įsčių vaisių? Ar aš tave palikau?“
17 Kai Rachelė pamatė, kad Lėja pagimdė Jokūbui keturis sūnus: Rubeną, Simeoną, Levį ir Judą, ji jam tarė: „Įeik pas mano tarnaitę Bilhą, ir ji pastos bei pagimdys man sūnų.“ (Ir ji davė jam savo tarnaitę Bilhą į žmonas).
18 Jis įėjo pas ją, ir ji pastojo, ir pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Danu šeštojo mėnesio devintą dieną, trečiosios savaitės šeštaisiais metais. [21:27]
19 Jokūbas vėl įėjo pas Bilhą antrą kartą, ir ji pastojo, ir pagimdė Jokūbui dar vieną sūnų. Rachelė jį pavadino Naftaliu septinto mėnesio penktąją dieną, antraisiais ketvirtosios savaitės metais. [21:30]
20 Kai Lėja pamatė, kad tapo nevaisinga ir nebegimdė, ji pavydėjo Rachelei ir atidavė savo tarnaitę Zilpą Jokūbui į žmonas. Ji pastojo ir pagimdė sūnų. Lėja jį pavadino Gadu aštunto mėnesio dvyliktąją dieną, trečiaisiais ketvirtosios savaitės metais. [21:31]
21 Ir jis vėl įėjo pas ją, ir ji pastojo bei pagimdė jam antrą sūnų. Lėja jį pavadino Ašeru vienuolikto mėnesio antrąją dieną, penktaisiais ketvirtosios savaitės metais. [21:33]
22 Jokūbas įėjo pas Lėją, ir ji pastojo, ir pagimdė sūnų, kurį ji pavadino Isacharu penkto mėnesio ketvirtą dieną, ketvirtosios savaitės ketvirtaisiais metais, ir atidavė jį žindyvei.

23 Ir Jokūbas vėl įėjo pas ją, ir ji pastojo ir pagimdė du (vaikus), sūnų ir dukterį. Ji pavadino sūnų Zabulonu, o dukterį Dina, septintojo mėnesio septintąją dieną, šeštaisiais ketvirtosios savaitės metais. [21:34]
24 Viešpats buvo maloningas Rachelei ir atvėrė jos įsčias, ir ji pastojo, pagimdė sūnų ir pavadino jį Juozapu šeštųjų metų ketvirto mėnesio jaunaties dieną. [21:34]
25 Juozapui gimus, Jokūbas tarė Labanui: „Duok man mano žmonas ir sūnus, kad galėčiau eiti pas savo tėvą Izaoką ir pasistatyti sau namus, nes aš jau baigiau metus, kuriuos tau tarnavau už tavo dvi dukteris, ir aš grįšiu į savo tėvo namus.“
26 Labanas tarė Jokūbui: „Pasilik pas mane už savo atlyginimą, ganyk vėl mano avis ir imk savo atlyginimą“.
27 Ir jie susitarė, kad jis jam duos atlyginimą už tuos ėriukus ir ožiukus, kurie gimė juodi, dėmėti ir balti; tai bus jo atlyginimas.
28 Visos avys atsivedė dėmėtų, margų ir juodų, įvairių žymių, ir jos vėl atsivedė ėriukų, panašių į save. Visi dėmėti avinėliai priklausė Jokūbui, o nedėmėti – Labanui.
29 Jokūbo turtas nepaprastai padaugėjo: jis turėjo jaučių, avių, asilų, kupranugarių, tarnų ir tarnaičių.
30 Labanas ir jo sūnūs pavydėjo Jokūbui, todėl Labanas atėmė iš jo avis ir stebėjo jį su piktais ketinimais.

29 SKYRIUS

1 Kai Rachelė pagimdė Juozapą, Labanas išėjo kirpti avių, nes jos buvo už trijų dienų kelio nuo jo.
2 Jokūbas pamatė, kad Labanas eina kirpti jo avių, ir Jokūbas pasišaukė Lėją ir Rachelę ir maloniai joms tarė, kad jos eitų su juo į Kanaano kraštą.
3 Jis papasakojo jiems, kaip viską matė sapne, netgi viską, ką jam buvo sakęs, kad jis grįžtų į savo tėvo namus, ir jie atsakė: „Į visus kraštus, kur tik eisi, mes eisime su tavimi.“
4 Ir Jokūbas šlovino savo tėvo Izaoko Dievą ir savo tėvo Abraomo Dievą. Jis atsikėlė, sulipdė ant savo žmonų ir vaikų, pasiėmė visą savo turtą, persikėlė per upę ir atėjo į Gileado kraštą. Jokūbas slėpė savo ketinimus nuo Labano ir jam nieko nesakė.
5 Ir septintaisiais ketvirtosios savaitės metais Jokūbas atsisuko (savo veidu) į Gileadą, pirmąjį mėnesį, dvidešimt pirmąją. [21:35] Labanas jį vijosi ir pasivijo Jokūbą Gileado kalnyne trečiąjį mėnesį, tryliktąją.
6 Viešpats neleido jam pakenkti Jokūbui, nes pasirodė jam naktį sapne. Ir Labanas kalbėjosi su Jokūbu.
7 Ir penkioliktą tų dienų Jokūbas iškėlė puotą Labanui ir visiems, kurie atėjo su juo, ir tą dieną Jokūbas prisiekė Labanui, o Labanas taip pat Jokūbui, kad nė vienas nepereis Gileado kalnų pas kitą su piktais kėslais.
8 Ir jis ten pastatė liudytojo krūvą; todėl ta vieta pavadinta Liudytojo krūva pagal šią krūvą.
9 Bet anksčiau Gileado žemę jie vadino refajų žeme; nes tai buvo refajų žemė, ir (ten) gimė refajai, milžinai, kurių ūgis buvo nuo dešimties, devynių, aštuonių iki septynių uolekčių.
10 Jų gyvenvietės driekėsi nuo Amono vaikų krašto iki Hermono kalno, o jų karalystės sostinės buvo Karnaimas, Aštarotas, Edrejis, Misūras ir Beonas.
11 Viešpats juos sunaikino dėl jų piktų darbų; nes jie buvo labai pikti, ir amoritai gyveno jų vietoje, nedori ir nuodėmingi. Šiandien nėra tautos, kuri būtų iki galo išpirkusi visas jų nuodėmes, ir jie nebegyvens žemėje.
12 Ir Jokūbas išleido Labaną, ir šis iškeliavo į Mesopotamiją, rytų šalį, o Jokūbas sugrįžo į Gileado šalį.
13 Devintą mėnesį, vienuoliktąją, jis perėjo Jaboko upę. Tą dieną pas jį atėjo jo brolis Ezavas, ir jis susitaikė su juo, ir išvyko nuo jo į Seiro kraštą, o Jokūbas gyveno palapinėse.
14 Ir pirmaisiais šio jubiliejaus penktosios savaitės metais [21:36] jis perėjo Jordaną ir gyveno anapus Jordano, ir ganė savo avis nuo Jūros krūvos iki Bet Šano, iki Dotano ir iki Akrabimo miško.
15 Ir jis pasiuntė savo tėvui Izaokui visą savo turtą: drabužius, maistą, mėsą, gėrimus, pieną, sviestą, sūrį ir datulių iš slėnio.
16 Ir savo motinai Rebekai keturis kartus per metus, tarp mėnesių, tarp arimo ir pjūties, tarp rudens ir lietaus (sezono) ir tarp žiemos ir pavasario, prie Abraomo bokšto.
17 Izaokas buvo sugrįžęs iš Prisiekimo šulinio ir užkopęs į savo tėvo Abraomo bokštą, ir ten gyveno atskirai nuo savo sūnaus Ezavo.
18 Tomis dienomis, kai Jokūbas keliavo į Mesopotamiją, Ezavas paėmė sau žmona Mahalatą, Izmaelio dukterį, surinko visas savo tėvo ir žmonų kaimenes ir nuėjo į Seiro kalną apsigyventi, o savo tėvą Izaoką paliko vieną prie Prisiekos šulinio.
19 Izaokas išėjo iš Prisiekimo šulinio ir apsigyveno savo tėvo Abraomo bokšte Hebrono kalnuose,
20 Ir ten Jokūbas siuntė viską, ką siųsdavo savo tėvui ir motinai laikas nuo laiko, viską, ko jiems reikėjo, ir jie palaimino Jokūbą visa savo širdimi ir visa savo siela.

30 SKYRIUS

1 Ir pirmaisiais šeštosios savaitės metais [21:43 val. ryto] jis ramiai nuvyko į Salemą, į rytus nuo Sichemo, ketvirtą mėnesį.
2 Ir ten jie išvedė Diną, Jokūbo dukterį, į Sichemo, hivito Hamoro, krašto kunigaikščio, sūnaus, namus. Jis sugulo su ja ir ją išniekino. Ji buvo maža mergaitė, dvylikos metų.
3 Ir jis maldavo savo tėvo ir jos brolių, kad ji būtų duota jam į žmonas. Jokūbas ir jo sūnūs įniršo dėl Sichemo vyrų, nes jie buvo išniekinę Diną, jų seserį, ir kalbėjo su jais piktai, elgėsi su jais apgaudinėdami ir juos apgavinėdami.
4 Simeonas ir Levis netikėtai atvyko į Sichemą ir įvykdė teismą visiems Sichemo vyrams, nužudydami visus vyrus, kuriuos jame rado, ir nepalikdami nė vieno gyvo: jie visus kankino, nes jie buvo išniekinę jų seserį Diną.
5 Ir tegul nuo šiol daugiau nebus taip, kad Izraelio duktė būtų išniekinta; nes danguje joms skirtas teismas, kad jos kardu sunaikintų visus šechemiečių vyrus, nes jie sukėlė Izraeliui gėdą.
6 Ir Viešpats atidavė juos į Jokūbo sūnų rankas, kad šie juos išnaikintų kardu ir įvykdytų jiems teismą, ir kad daugiau taip nepasikartotų Izraelyje, kad Izraelio mergelė nebūtų suteršta.
7 Jei Izraelyje atsirastų vyras, kuris norėtų atiduoti savo dukterį ar seserį vyrui iš pagonių palikuonių, tas tikrai mirs, ir jie užmuš jį akmenimis, nes jis užtraukė gėdą Izraelyje; o moterį jie sudegins ugnimi, nes ji paniekino savo tėvo namų vardą, ir ji bus išrauta iš Izraelio.

8 Ir tenebūna Izraelyje svetimautojos ir jokio nešvarumo per visas žemės kartas; nes Izraelis yra šventas Viešpačiui, ir kiekvienas, kuris jį suteršė, tikrai mirs; jie užmuš jį akmenimis.
9 Nes taip buvo nustatyta ir parašyta dangiškose lentelėse apie visą Izraelio palikuonį: kas (tai) suteršia, tikrai mirs ir bus užmėtytas akmenimis.
10 Šiam įstatymui nėra dienų ribos, nėra atleidimo ar išpirkimo. Bet vyras, kuris išniekino savo dukterį, bus išrauti iš viso Izraelio, nes jis davė savo palikuonių Molochui ir elgėsi bedieviškai, ją suteršdamas.
11 O tu, Moze, įsakyk izraelitams ir įspėk juos neatiduoti savo dukterų pagonims ir neimti savo sūnums jokios pagonių dukters, nes tai yra pasibjaurėtina Viešpaties akyse.
12 Todėl aš tau Įstatymo žodžiais surašiau visus šechemiečių darbus, kuriuos jie padarė prieš Diną, ir kaip Jokūbo sūnūs kalbėjo sakydami: „Mes neduosime savo dukters neapipjaustytam vyrui, nes tai mums būtų pažeminimas“.
13 Tai gėda Izraeliui, tiems, kurie gyvi, ir tiems, kurie vedžioja pagonių dukteris, nes tai nešvaru ir pasibjaurėtina Izraeliui.
14 Ir Izraelis nebus laisvas nuo šio nešvarumo, jei turės žmoną iš pagonių dukterų arba duos savo dukterį vyrui iš pagonių.
15 Nes bus maras po maro ir prakeikimas po prakeikimo, ir jį ištiks visokie teismai, maras ir prakeikimas. Jei jis tai padarys arba paslėps akis nuo tų, kurie daro nešvarumą, ar tų, kurie suteršia Viešpaties šventyklą, ar tų, kurie išniekina Jo šventąjį vardą, (tada) visa tauta bus teisiama už visą šio žmogaus nešvarumą ir išniekinimą.
16 Ir nebus vertinamas asmuo [ir nebus atsižvelgiama į asmenis] ir iš jo rankų nebus priimami vaisiai, atnašos, deginamosios aukos, taukai ir saldus kvapas, kad jį priimtų. Taip nutiks kiekvienam Izraelio vyrui ar moteriai, kurie suteršia šventyklą.
17 Dėl šios priežasties aš tau įsakiau, sakydamas: „Paliudyk Izraeliui šį liudijimą: pažiūrėk, kaip sekėsi šechemiečiams ir jų sūnums: kaip jie buvo atiduoti į dviejų Jokūbo sūnų rankas, ir jie juos kankindami nužudė, ir tai buvo (įskaityta) jiems teisumu, ir tai jiems užrašyta teisumu.“
18 Ir Levio palikuonys buvo išrinkti kunigystei ir būti levitais, kad jie galėtų tarnauti Viešpaties akivaizdoje, kaip ir mes, nuolat, ir kad Levis ir jo sūnūs būtų palaiminti amžinai; nes jis buvo uolus vykdyti teisumą, teismą ir kerštą visiems, kurie sukilo prieš Izraelį.
19 Ir taip jie įrašo kaip liudijimą apie jo palankumą dangiškose lentelėse palaiminimą ir teisumą visų Dievo akivaizdoje:
20 Ir mes prisimename teisumą, kurį žmogus įvykdė per savo gyvenimą visais metų laikais; iki tūkstančio kartų jie tai užrašys, ir tai atiteks jam ir jo palikuonims po jo, ir jis buvo įrašytas dangiškose lentelėse kaip draugas ir teisus žmogus.
21 Visą šį pasakojimą parašiau tau ir įsakiau tau pasakyti Izraelio vaikams, kad jie nedarytų nuodėmės, neperžengtų apeigų ir nelaužytų jiems sudarytos sandoros, (bet) kad ją vykdytų ir būtų įrašyti kaip draugai.
22 Bet jei jie nusižengs ir elgsis netyrai visais įmanomais būdais, jie bus įrašyti į dangiškas lenteles kaip priešininkai ir bus ištrinti iš gyvenimo knygos. Jie bus įrašyti į sunaikintųjų knygą ir į tuos, kurie bus išrauti iš žemės.
23 Tą dieną, kai Jokūbo sūnūs nužudė Sichemą, danguje buvo užrašytas jų naudai raštas, kad jie įvykdė teisumą, dorumą ir kerštą nusidėjėliams, ir tai buvo parašyta palaiminimui.
24 Jie išvedė Diną, savo seserį, iš Šechemo namų ir paėmė į nelaisvę viską, kas buvo Šecheme: jų avis, jaučius, asilus, visą turtą ir visas bandas, ir visa tai atgabeno savo tėvui Jokūbui.
25 Ir jis juos išjuokė, kad jie iššudė miestą kardu, nes bijojo krašto gyventojų – kanaaniečių ir periziečių.
26 Viešpaties baimė apėmė visus miestus, kurie buvo aplink Sichemą, ir jie nebekilo vytis Jokūbo sūnų, nes juos buvo apėmusi baimė.

31 SKYRIUS

1 Jaunatį Jokūbas kreipėsi į visus savo namiškius, sakydamas: „Apsivalykite, pasikeiskite drabužiais ir eikime į Betelį, kur daviau Jam įžadą tą dieną, kai bėgau nuo savo brolio Ezavo, nes jis buvo su manimi ir atvedė mane į šią žemę ramybėje. Pašalinkite svetimus dievus, kurie yra tarp jūsų.“
2 Jie atidavė svetimus dievus ir tai, kas buvo jų ausyse ir ant kaklų, o stabus, kuriuos Rachelė pavogė iš savo tėvo Labano, ji visiškai atidavė Jokūbui. Jis juos sudegino, sudaužė į gabalus, sunaikino ir paslėpė po ąžuolu Sichemo krašte.
3 Septinto mėnesio jaunatį jis nuvyko į Betelį. Ir pastatė aukurą toje vietoje, kur buvo miegojęs, ir pastatė ten stulpą, ir pasiuntė žinią savo tėvui Izaokui, kad šis atvyktų pas jį aukoti, ir jo motinai Rebekai.
4 Izaokas tarė: „Tegul ateina mano sūnus Jokūbas, kad galėčiau jį pamatyti prieš mirtį.“
5 Ir Jokūbas iškeliavo pas savo tėvą Izaoką ir pas savo motiną Rebeką, į savo tėvo Abraomo namus, ir jis pasiėmė su savimi du savo sūnus, Levį ir Judą, ir atėjo pas savo tėvą Izaoką ir pas savo motiną Rebeką.
6 Ir Rebeka išėjo iš bokšto į jo priekį pabučiuoti Jokūbą ir jį apkabinti; nes jos dvasia atgijo, kai ji išgirdo: „Štai tavo sūnus Jokūbas atėjo“; ir ji jį pabučiavo.
7 Ir ji pamatė jo du sūnus, atpažino juos ir tarė jam: „Ar šitie tavo sūnūs, mano sūnau?“ Ji juos apkabino, pabučiavo ir palaimino, sakydama: „Per jus išgarsės Abraomo palikuonys, ir jūs būsite palaiminimas žemėje.“
8 Ir Jokūbas įėjo pas savo tėvą Izaoką į kambarį, kuriame šis miegojo, ir abu jo sūnūs buvo su juo. Jis paėmė tėvo ranką, pasilenkęs jį pabučiavo, o Izaokas apkabino savo sūnų Jokūbą ir verkė ant kaklo.
9 Ir tamsa paliko Izaoko akis, ir jis pamatė du Jokūbo sūnus, Levį ir Judą, ir tarė: „Ar šitie tavo sūnūs, mano sūnau? Juk jie kaip tu.“
10 Ir jis jam tarė, kad jie tikrai yra jo sūnūs: „Ir tu tikrai matei, kad jie tikrai yra mano sūnūs“.
11 Ir jie priėjo prie jo, ir jis atsisuko, pabučiavo juos ir apkabino juos abu.
12 Ir pranašystės dvasia nužengė į jo lūpas, ir jis paėmė Levį už dešinės rankos, o Judą už kairės.

13 Ir jis pirmiausia atsisuko į Levį ir pradėjo jį laiminti, ir tarė jam: „Telaimina tave ir tavo vaikus per visus amžius visų Dievas, pats visų amžių Viešpats.“
14 Ir tegul Viešpats suteikia tau ir tavo palikuonims didybę ir didelę šlovę, ir tegul tave ir tavo palikuonis iš viso kūno artintis prie Jo, kad tarnautumėte Jo šventovėje kaip akivaizdos angelai ir kaip šventieji. (Tikrai) kaip jie, tavo sūnų palikuonys bus šlovei, didybei ir šventumui, ir tegul Jis padaro juos didžius per visus amžius.
15 Jie bus teisėjai, kunigaikščiai ir visų Jokūbo sūnų palikuonių vadai. Jie kalbės Viešpaties žodį teisingai ir teis visus Jo teismus teisingai. Jie paskelbs Jokūbui mano kelius ir Izraeliui mano takus. Viešpaties palaiminimas bus duotas jų lūpose, kad palaimintų visus mylimojo palikuonis.
16 Tavo motina pavadino tave Leviu, ir teisingai ji pavadino tave vardu. Tu susijungsi su Viešpačiu ir būsi visų Jokūbo sūnų draugas. Jo stalas tebūna tavo, ir tu bei tavo sūnūs valgysite nuo jo. Tavo stalas bus pilnas per visas kartas, ir tavo maisto nepritrūks per amžius.
17 Ir tegul visi, kurie tavęs nekenčia, parpuola prieš tave, ir tegul visi tavo priešininkai bus išrauti ir žūsta! Palaimintas tas, kuris tave laimina, ir prakeikta bus kiekviena tauta, kuri tave keikia.“
18 O Judui jis tarė: „Viešpats tesuteikia tau stiprybės ir galios sutrypti visus, kurie tavęs nekenčia. Tu ir vienas iš tavo sūnų būsite kunigaikščiu Jokūbo sūnums. Tavo ir tavo sūnų vardas tepasieka visas šalis ir apylinkes. Tada pagonys drebės prieš tave, ir visos tautos drebės.“
19 Tavyje bus Jokūbo pagalba ir tavyje bus rastas Izraelio išgelbėjimas.
20 Ir kai tu sėdėsi savo teisumo garbės soste, bus didelė ramybė visiems mylimojo sūnų palikuonims. Palaimintas tas, kuris tave laimina, ir visi, kurie tavęs nekenčia, tave skriaudžia ir keikia, bus išrauti iš žemės ir sunaikinti.“
21 Ir atsisukęs, jis vėl jį pabučiavo, apkabino ir labai apsidžiaugė, nes jis iš tiesų buvo matęs savo sūnaus Jokūbo sūnus.
22 Ir jis išėjo iš jam tarp kojų, parpuolė ir nusilenkė jam, ir jis juos palaimino, ir tą naktį ilsėjosi ten su savo tėvu Izaoku, ir jie valgė bei gėrė su džiaugsmu.
23 Ir jis užmigdė abu Jokūbo sūnus, vieną dešinėje, o kitą kairėje, ir tai jam buvo įskaityta teisumu.
24 Ir Jokūbas naktį papasakojo savo tėvui viską, kaip Viešpats parodė jam didelį gailestingumą, kaip Jis jam leido sėkmingai veikti visais jo keliais ir apsaugojo jį nuo viso pikto.
25 Izaokas šlovino savo tėvo Abraomo Dievą, kuris nebuvo atšaukęs savo gailestingumo ir teisumo iš savo tarno Izaoko sūnų.
26 Rytą Jokūbas papasakojo savo tėvui Izaokui apie įžadą, kurį buvo davęs Viešpačiui, ir apie regėjimą, kurį buvo matęs, ir kad jis pastatė aukurą, ir kad viskas paruošta aukai Viešpaties akivaizdoje, kaip jis buvo davęs įžadą, ir kad jis atėjo pasodinti jį ant asilo.
27 Izaokas tarė savo sūnui Jokūbui: „Aš nebegaliu eiti su tavimi, nes esu senas ir nebegaliu kelio pakelti. Eik ramybėje, mano sūnau, nes man šiandien šimtas šešiasdešimt penkeri metai; aš nebegaliu keliauti. Pasodink savo motiną (ant asilo) ir leisk jai eiti su tavimi.“
28 Ir aš žinau, mano sūnau, kad atėjai dėl manęs, ir tebūnie palaiminta ši diena, kurią matei mane gyvą, ir aš taip pat mačiau tave, mano sūnau.
29 Tegul tau sekasi ir įvykdyk duotą įžadą; neatidėliok savo įžado, nes būsi patrauktas atsakomybėn už įžadą. Tad dabar skubėk jį įvykdyti, ir tebūna patenkintas Tas, kuris visa sukūrė, kuriam davei įžadą.“
30 Ir jis tarė Rebekai: „Eik su savo sūnumi Jokūbu“. Rebeka nuėjo su savo sūnumi Jokūbu ir Debora su ja, ir jos atėjo į Betelį.
31 Ir Jokūbas prisiminė maldą, kuria jo tėvas palaimino jį ir jo du sūnus, Levį ir Judą, ir jis džiūgavo ir šlovino savo tėvų, Abraomo ir Izaoko, Dievą.
32 Ir jis tarė: „Dabar žinau, kad turiu amžiną viltį ir mano sūnūs visų Dievo akivaizdoje“; ir taip yra nustatyta dėl jųdviejų; ir jie užrašė tai kaip amžiną liudijimą jiems dangiškose lentelėse, kaip Izaokas juos palaimino.

32 SKYRIUS

1 Tą naktį jis praleido Betelyje, ir Levis susapnavo, kad jį ir jo sūnus įšventino ir padarė Aukščiausiojo Dievo kunigu amžiams; ir jis pabudo iš miego ir šlovino Viešpatį.
2 Ir Jokūbas atsikėlė anksti rytą, šio mėnesio keturioliktą dieną, ir davė dešimtinę nuo visko, kas atėjo su juo – tiek vyrų, tiek galvijų, tiek aukso, tiek visų indų ir drabužių – taip, jis davė dešimtinę nuo visko.
3 Tomis dienomis Rachelė pastojo su savo sūnumi Benjaminu. Jokūbas suskaičiavo savo sūnus nuo savęs, ir Levis tapo Viešpaties dalimi. Jo tėvas aprengė jį kunigystės drabužiais ir pripildė jo rankas.
4 Ir šio mėnesio penkioliktąją dieną jis atnešė prie aukuro keturiolika jaučių iš galvijų, dvidešimt aštuonis avinus, keturiasdešimt devynias avis, septynis ėriukus ir dvidešimt vieną ožką kaip deginamąją auką ant aukojimo aukuro, malonų kvapą Dievo akivaizdoje.
5 Tai buvo jo auka, įvykdyta jo duoto įžado duoti dešimtinę kartu su jų vaisių ir gėrimų atnašomis.
6 Kai ugnis viską sunaikino, jis sudegino smilkalus ant ugnies ir padėkos aukai paaukojo du jaučius, keturis avinus, keturias avis, keturis ožius, dvi metines avis ir du ožiukus; ir taip jis darė kasdien septynias dienas.
7 Ir jis, visi jo sūnūs ir vyrai valgė (tai) su džiaugsmu ten septynias dienas, laimindami ir dėkodami Viešpačiui, kuris išgelbėjo jį iš visų jo sielvartų ir davė jam įžadą.
8 Jis paaukojo dešimtinę nuo visų švarių gyvulių ir paaukojo deginamąją auką, bet nešvarių gyvulių nedavė savo sūnui Leviui, ir atidavė jam visas vyrų sielas.
9 Levis ėjo kunigo pareigas Betelyje savo tėvo Jokūbo akivaizdoje, pirmenybę teikdamas dešimčiai savo brolių. Jis ten buvo kunigu. Jokūbas davė įžadą. Taip jis vėl paaukojo dešimtinę Viešpačiui ir ją pašventino, ir ji tapo šventa Jam.
10 Ir dėl šios priežasties dangiškose lentelėse yra nustatyta kaip dešimtinės įstatymas, vėl dešimtinė, valgyti Viešpaties akivaizdoje metai iš metų toje vietoje, kuri pasirinkta Jo vardui gyventi, ir šiam įstatymui nėra dienų ribos per amžius.
11 Šis apeigas parašytas tam, kad jis būtų vykdomas metai iš metų valgant antrąją dešimtinę Viešpaties akivaizdoje

toje vietoje, kur ji buvo pasirinkta, ir iš jos nieko neliks nuo šių metų iki kitų metų.
12 Nes savo metais sėkla bus valgoma iki metų sėklos nuėmimo dienų, vynas iki vyno dienų, o aliejus iki savo sezono dienų.
13 Visa, kas iš jo liks ir pasens, tebūnie laikoma suteršta, tebūnie sudeginta ugnimi, nes tai nešvaru.
14 Ir tegul jie tai kartu valgo šventykloje ir tegul neleidžia tai pasenti.
15 Visos dešimtinės nuo jaučių ir avių bus šventos Viešpačiui ir priklausys Jo kunigams, kuriuos jie valgys Jo akivaizdoje metai iš metų; nes taip yra nustatyta ir išraižyta apie dešimtinę dangiškose lentelėse.
16 Ir kitą naktį, šio mėnesio dvidešimt antrąją dieną, Jokūbas nusprendė atstatyti tą vietą, apjuosti kiemą siena, pašventinti jį ir padaryti šventu amžiams sau ir savo vaikams po jo.
17 Ir Viešpats pasirodė jam naktį, palaimino jį ir tarė: „Tavo vardas nebus vadinamas Jokūbu, bet jie vadins tave Izraeliu.“
18 Ir Jis vėl jam tarė: „Aš esu Viešpats, kuris sutvėrė dangų ir žemę. Aš tave padauginsiu ir labai dauginsiu. Iš tavęs kils karaliai, kurie teis visur, kur tik žmonių sūnų koja žengė.“
19 Tavo palikuonims duosiu visą žemę po dangumi, ir jie teis visas tautas pagal jų troškimus, o po to paveldės visą žemę ir paveldės ją amžinai.“
20 Ir Jis baigė su juo kalbėtis, ir Jis pakilo nuo jo. Ir Jokūbas žiūrėjo, kol Jis pakilo į dangų.
21 Ir nakties regėjime jis išvydo angelą, nusileidusį iš dangaus su septyniomis lentelėmis rankose, ir jis jas davė Jokūbui, ir šis jas perskaitė, ir žinojo viską, kas jose buvo parašyta, kas nutiks jam ir jo sūnums per visus amžius.
22 Ir jis parodė jam visa, kas buvo parašyta lentelėse, ir tarė jam: „Nestatyk šios vietos ir nedaryk jos amžina šventove, ir negyvenk čia, nes čia ne ta vieta. Eik į savo tėvo Abraomo namus ir gyvenk su savo tėvu Izaoku iki savo tėvo mirties dienos.“
23 Egipte mirsi ramybėje ir šioje žemėje būsi palaidotas su garbe savo tėvų kape su Abraomu ir Izaoku.
24 Nebijok, nes kaip matei ir skaitei, taip ir bus; ir užrašyk viską taip, kaip matei ir skaitei.“
25 Ir Jokūbas tarė: „Viešpatie, kaip aš galiu prisiminti visa, ką skaičiau ir mačiau?“ Jis jam atsakė: „Aš tau viską priminsiu.“
26 Ir jis nuėjo nuo jo, ir pabudo iš miego, ir prisiminė viską, ką buvo skaitęs ir matęs, ir užrašė visus žodžius, kuriuos buvo skaitęs ir matęs.
27 Ir jis ten šventė dar vieną dieną ir tą dieną aukojo pagal visas aukas, kurias aukojo ankstesnėmis dienomis, ir pavadino ją „Pridėjimo“ diena, nes ši diena buvo pridėta, o ankstesnes dienas jis pavadino „Švente“.
28 Ir taip buvo apreikšta, kad tai įvyks, ir tai parašyta dangiškose lentelėse: todėl jam buvo apreikšta, kad jis turės tai švęsti ir pridėti prie septynių dienų šventės.
29 Ir ji buvo pavadinta „Pridėjimu“, nes ji buvo įrašyta tarp švenčių dienų pagal metų dienų skaičių.
30 Ir naktį, šio mėnesio dvidešimt trečiąją, mirė Deboros Rebekos auklė, ir jie palaidojo ją po miestu, po upės ąžuolu. Ir jis pavadino šią vietą „Deboros upe“, o ąžuolą – „Deboros gedulo ąžuolu“.
31 Ir Rebeka sugrįžo į savo namus pas savo tėvą Izaoką, o Jokūbas atsiuntė per ją avinų, avių ir ožių, kad ji paruoštų jo tėvui valgį, kokio jis pageidavo.
32 Ir jis sekė savo motiną, kol atėjo į Kabratano žemę ir ten gyveno.
33 Rachelė naktį pagimdė sūnų ir pavadino jį vardu „Mano skausmo sūnus“, nes ji kentėjo jį gimdydama. Bet tėvas jį pavadino Benjaminu aštunto mėnesio vienuoliktą dieną, šeštosios šio jubiliejaus savaitės pradžioje. [21:43]
34 Ir Rachelė ten mirė ir buvo palaidota Efratos žemėje, tai yra Betliejuje, o Jokūbas pastatė stulpą ant Rachelės kapo, ant kelio virš jos kapo.

33 SKYRIUS

1 Jokūbas iškeliavo ir apsigyveno į pietus nuo Magdaladrofos. Dešimtojo mėnesio jaunatį jis su žmona Lėja nuvyko pas savo tėvą Izaoką.
2 Ir Rubenas pamatė Bilhą, Rachelės tarnaitę, savo tėvo sugulovę, besimaudančią slaptoje vietoje vandenyje, ir pamilo ją.
3 Ir jis pasislėpė naktį, įėjo į Bilhos namus ir rado ją miegančią vieną lovoje savo namuose.
4 Jis gulėjo su ja, ir ji pabudo bei pamatė: štai Rubenas gulėjo su ja lovoje. Ji atidengė savo antklodės kraštą, sugriebė jį ir, sušukusi, suprato, kad tai Rubenas.
5 Jai pasidarė gėda dėl jo, ir ji paleido jį, ir jis pabėgo.
6 Ji labai dėl to raudojo ir niekam to nepasakojo.
7 Kai Jokūbas sugrįžo ir jos ieškojo, ji jam tarė: „Aš nesu tavęs švari, nes susiteršiau dėl tavęs. Rubenas mane suteršė ir gulėjo su manimi naktį. Aš miegojau ir nieko nepastebėjau, kol jis neatidengė mano sijono ir neįsitaisė su manimi.“
8 Jokūbas labai įniršo ant Rubeno, nes šis buvo gulėjęs su Bilha, atidengęs savo tėvo skverną.
9 Ir Jokūbas daugiau prie jos nepriartėjo, nes Rubenas ją buvo išniekinęs. O kiekvienas vyras, kuris atidengia savo tėvo apsiaustą, yra labai nedoras, nes jis yra pasibjaurėtinas Viešpaties akyse.
10 Dėl šios priežasties dangiškose lentelėse parašyta ir įsakyta, kad vyras neturėtų gulėti su savo tėvo žmona ir neturėtų atidengti savo tėvo skverno, nes tai nešvaru. Jie tikrai mirs kartu – vyras, kuris guli su savo tėvo žmona, ir moteris, nes jie padarė žemėje nešvarumą.
11 Ir nebus nieko nešvaraus mūsų Dievo akivaizdoje tautoje, kurią Jis išsirinko sau kaip nuosavybę.
12 Ir vėl antrą kartą parašyta: „Prakeiktas, kuris sugula su savo tėvo žmona, nes atidengė savo tėvo gėdą“. Ir visi Viešpaties šventieji tarė: „Tebūnie! Tebūnie!“
13 Ir tu, Moze, įsakyk Izraelio vaikams laikytis šio žodžio, nes jis (užtraukia) mirties bausmę; ir tai yra nešvaru, ir nėra jokio pergalės už tai, kas amžinai atpirktų žmogų, kuris tai padarė, bet jis turi būti nubaustas mirtimi ir nužudytas, užmėtytas akmenimis ir išrautas iš mūsų Dievo žmonių.
14 Nes nė vienas žmogus Izraelyje, kuris taip daro, negali likti gyvas nė dienos žemėje, nes jis yra pasibjaurėtinas ir nešvarus.
15 Ir tegul jie nesako: „Rubenui buvo suteiktas gyvenimas ir atleidimas po to, kai jis permiegojo su savo tėvo sugulove, ir jai taip pat, nors ji turėjo vyrą, o jos vyras Jokūbas, jo tėvas, vis dar buvo gyvas.“

16 Nes iki tol nebuvo apreikštas potvarkis, teismas ir įstatymas visoje savo apimtimi visiems, bet tavo dienomis (jis buvo apreikštas) kaip metų laikų ir dienų įstatymas, amžinas įstatymas amžinoms kartoms.
17 Ir šiam įstatymui nėra dienų pabaigos nei išpirkimo, bet jie abu turi būti išrauti iš tautos: tą dieną, kai jie tai įvykdė, jie bus nužudyti.
18 Ir tu, Moze, užrašyk tai Izraeliui, kad jie galėtų tai laikytis ir vykdyti šiuos žodžius ir nepadaryti mirtinai nuodėmės; nes Viešpats, mūsų Dievas, yra teisėjas, kuris neatsižvelgia į asmenis ir nepriima dovanų.
19 Ir perduok jiems šiuos sandoros žodžius, kad jie klausytųsi, laikytųsi ir būtų atsargūs jų atžvilgiu, kad nebūtų sunaikinti ir išrauti iš žemės; nes nešvarumai, pasibjaurėjimai, suterštumas ir terštumas yra visi, kurie tai daro žemėje mūsų Dievo akivaizdoje.
20 Ir nėra didesnės nuodėmės už paleistuvystę, kurią jie daro žemėje; nes Izraelis yra šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, ir paveldėjimo tauta, ir kunigiška bei karališka tauta, ir (Jo paties) nuosavybė; ir tokio nešvarumo nebus tarp šventosios tautos.
21 Ir trečiaisiais šios šeštosios savaitės metais [21:45 val. ryto] Jokūbas ir visi jo sūnūs nuėjo ir apsigyveno Abraomo namuose, šalia jo tėvo Izaoko ir jo motinos Rebekos.
22 Šitie buvo Jokūbo sūnų vardai: pirmagimis Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas, Zebulonas, Lėjos sūnūs; Rachelės sūnūs Juozapas ir Benjaminas; Bilhos sūnūs Danas ir Naftalis; Zilpos sūnūs Gadas ir Ašeras; ir Dina, Lėjos duktė, vienintelė Jokūbo duktė.
23 Ir jie atėjo ir nusilenkė Izaokui ir Rebekai, ir, juos pamatę, palaimino Jokūbą ir visus jo sūnus, o Izaokas labai apsidžiaugė, nes pamatė savo jaunesniojo sūnaus Jokūbo sūnus ir juos palaimino.

34 SKYRIUS

1 Ir šeštaisiais šios keturiasdešimt ketvirtojo jubiliejaus savaitės metais [21:48 val.] Jokūbas išsiuntė savo sūnus ganyti avis, o savo tarnus – į Sichemo ganyklas.
2 Septyni amoritų karaliai susirinko prieš juos, norėdami juos iššudyti, pasislėpę po medžiais ir paimti jų galvijus kaip grobį.
3 Jokūbas, Levis, Judas ir Juozapas buvo namuose su savo tėvu Izaoku, nes jo dvasia buvo apimta liūdesio ir jie negalėjo jo palikti. Benjaminas buvo jauniausias ir dėl šios priežasties liko su savo tėvu.
4 Ir atėjo Taphu karalius(-ai), Aresos karalius(-ai), Seragano karalius(-ai), Selo karalius(-ai), Ga'aso karalius(-ai), Bethorono karalius(-ai), Ma'anisakiro karalius(-ai) ir visi, kurie gyvena šiuose kalnuose (ir) kurie gyvena Kanaano žemės miškuose.
5 Ir jie pranešė Jokūbui: „Štai amoritų karaliai apsupo tavo sūnus ir apiplėšė jų bandas.“
6 Jis pakilo iš savo namų – jis, jo trys sūnūs, visi jo tėvo tarnai ir jo paties tarnai – ir išėjo prieš juos su šešiais tūkstančiais vyrų, ginkluotų kalavijais.
7 Ir jis žudė juos Sichemo ganyklose ir persekiojo tuos, kurie bėgo, ir jis žudė juos kardo ašmenimis, ir jis nužudė Aresą, Tapu, Sareganą, Selo, Amanisakirą ir Ga[gą], ir jis atgavo jo bandas.
8 Ir jis nugalėjo juos ir uždėjo jiems duoklę, kad jie mokėtų jam duoklę – penkis savo žemės vaisius – ir jis pastatė Robelį ir Tamnataresą.
9 Jis sugrįžo taikiai ir sudarė su jais taiką, ir jie tapo jo tarnais iki tos dienos, kai jis ir jo sūnūs iškeliavo į Egiptą.
10 Ir septintaisiais šios savaitės metais [21:49 val.] jis pasiuntė Juozapą sužinoti apie savo brolių gerovę iš savo namų į Sichemo kraštą, ir šis rado juos Dotano krašte.
11 Jie elgėsi su juo klastingai ir rezgė sąmokslą jį nužudyti, bet persigalvojo ir pardavė jį izmaelitų pirkliams. Šie nugabeno jį į Egiptą, kur pardavė jį Potifarui, faraono eunuchui, vyriausiajam virėjui, Elevo miesto kunigui.
12 Ir Jokūbo sūnūs papjovė ožiuką, pamirkė Juozapo apdarą kraujyje ir septintojo mėnesio dešimtąją dieną pasiuntė jį savo tėvui Jokūbui.
13 Ir jis gedėjo visą tą naktį, nes jie jam tai buvo atnešę vakare, ir jis karščiavo iš gedulo dėl savo mirties, ir jis tarė: „Blogas žvėris prarijo Juozapą“; ir visi jo namų gyventojai [tą dieną gedėjo kartu su juo, ir jie] sielvartavo ir gedėjo kartu su juo visą tą dieną.
14 Jo sūnūs ir duktė pakilo jį guosti, bet jis atsisakė būti paguostas dėl savo sūnaus.
15 Tą dieną Bilha išgirdo, kad Juozapas žuvo, ir mirė gedėdama jo. Ji gyveno Kafratefe. Jo duktė Dina taip pat mirė po Juozapo mirties.
16 Ir per vieną mėnesį Izraelį ištiko šie treji gedulai. Ir jie palaidojo Bilhą priešais Rachelės kapą, ir ten jie palaidojo ir jo dukterį Diną.
17 Ir jis gedėjo Juozapo ištisus metus ir nesiliovė, nes tarė: „Leisk man nusileisti į kapą gedėdamas savo sūnaus“.
18 Dėl šios priežasties Izraelio vaikams įsakyta, kad jie kankintų save septintojo mėnesio dešimtąją dieną – tą dieną, kai žinia, privertusi jį verkti dėl Juozapo, pasiekė jo tėvą Jokūbą – kad jie tą dieną, septintojo mėnesio dešimtąją dieną, kartą per metus, atliktų permaldavimą už savo nuodėmes ožiuku; nes jie buvo nuliūdinę savo tėvo meilę jo sūnui Juozapui.
19 Ir ši diena buvo paskirta, kad jie liūdėtų dėl savo nuodėmių ir visų savo prasižengimų, ir visų savo klaidų, idant tą dieną kartą per metus galėtų apsivalyti.
20 Juozapui žuvus, Jokūbo sūnūs ėmė sau žmonas. Rubeno žmonos vardas buvo Ada, Simeono žmonos vardas – Adlbaa, kanaanietė, Levio žmonos vardas – Melka, iš Aramo dukterų, iš Teracho sūnų palikuonių, Judo žmonos vardas – Betasuelė, kanaanietė, Isacharo žmonos vardas – Ezaka, Zabulono žmonos vardas – Nimana, Dano žmonos vardas – Egla, Naftalio žmonos vardas – Rasuu iš Mesopotamijos, Gado žmonos vardas – Maka, Ašero žmonos vardas – Ijona, Juozapo žmonos vardas – Asenata, egiptietė, Benjamino žmonos vardas – Ijasaka.
21 Simeonas atgailavo ir vedė antrą žmoną iš Mesopotamijos, kaip jo broliai.

35 SKYRIUS

1 Ir pirmaisiais keturiasdešimt penktojo jubiliejaus pirmosios savaitės metais [2157 m. ryto] Rebeka pasišaukė savo sūnų Jokūbą ir įsakė jam gerbti savo tėvą ir brolį visas savo gyvenimo dienas.

2 Ir Jokūbas tarė: „Aš padarysiu viską, kaip man įsakei; nes tai bus man garbė ir didybė, ir teisumas Viešpaties akyse, kad juos pagerbčiau.“
3 Ir tu, motina, žinai nuo pat mano gimimo iki šios dienos, apie visus mano darbus ir visa, kas yra mano širdyje, kad aš visada apie viską galvoju gera.
4 Ir kaipgi aš neturėčiau daryti to, ką man įsakei – pagerbti savo tėvą ir brolį?
5 Pasakyk man, motina, kokį nedorumą manyje matei, ir aš nuo jo nusigręžiu, ir manęs bus gailestingumas.“
6 Ir ji jam tarė: „Mano sūnau, aš per visas savo dienas nemačiau tavyje jokio iškrypimo, tik (tik) teisingus darbus. Ir vis dėlto aš tau pasakysiu tiesą, mano sūnau: aš mirsiu šiais metais ir šiais metais savo gyvenime neišgyvensiu; nes sapne mačiau savo mirties dieną, kad negyvensiu ilgiau nei šimtą penkiasdešimt penkerius metus; ir štai aš atlikau visas savo gyvenimo dienas, kurias turėjau gyventi.“
7 Ir Jokūbas juokėsi iš savo motinos žodžių, nes jo motina jam buvo pasakiusi, kad ji mirs; ji sėdėjo priešais jį, turėdama visas jėgas, ir nebuvo silpna savo jėgomis; ji įeidavo ir išeidavo, ir matydavo, ir jos dantys buvo stiprūs, ir jokia liga jos nebuvo palietusi per visas jos gyvenimo dienas.
8 Ir Jokūbas jai tarė: „Palaimintas esu aš, motina, jei mano dienos priartėtų prie tavo gyvenimo dienų ir mano stiprybė išliktų su manimi tokia pat kaip tavo stiprybė, ir tu nemirsi, nes tu tik tuščiai juokauji iš manęs apie savo mirtį.“
9 Ji įėjo pas Izaoką ir tarė jam: „Vieną prašymą tau turiu: prisaikdink Ezavą, kad jis nedarys Jokūbui žalos ir nepersekios jo su priešiškumu. Tu žinai Ezavo mintis, kad jos iškrypusios nuo pat jaunystės, ir jame nėra jokio gerumo, nes po tavo mirties jis trokšta jį nužudyti.“
10 Tu žinai visa, ką jis padarė nuo tos dienos, kai jo brolis Jokūbas iškeliavo į Haraną, iki šios dienos. Kaip jis mus paliko visa savo širdimi ir mums pikta darė. Tavo kaimenes jis pasisavino ir visą tavo turtą išsinešė tau prieš akis.
11 Kai maldavome ir prašėme jo dėl to, kas buvo mūsų, jis elgėsi kaip žmogus, kuris mūsų gailėjosi.
12 Ir jis kartėlis prieš tave, nes palaiminai Jokūbą, savo tobulą ir dorą sūnų; nes jame nėra blogio, tik gėris, ir nuo tada, kai jis atėjo iš Harano, iki šios dienos jis nieko iš mūsų neapiplėšė, nes jis visada mums viską atneša savo laiku ir džiaugiasi visa širdimi, kai mes paimame iš jo rankų, ir jis mus laimina, ir neatsiskyrė nuo mūsų nuo tada, kai atėjo iš Harano, iki šios dienos, ir jis nuolat lieka su mumis namuose, pagerbdamas mus.“
13 Izaokas jai tarė: „Aš irgi žinau ir matau Jokūbo, kuris yra su mumis, darbus, kaip jis mus gerbia visa širdimi. Bet anksčiau mylėjau Ezavą labiau nei Jokūbą, nes jis buvo pirmagimis. Bet dabar myliu Jokūbą labiau nei Ezavą, nes jis padarė daug piktų darbų ir nėra jame teisumo, nes visi jo keliai yra neteisumas ir smurtas [ir nėra teisumo aplink jį].“
14 Ir dabar mano širdis nerami dėl visų jo darbų, ir nei jis, nei jo palikuonys nebus išgelbėti, nes jie yra tie, kurie bus sunaikinti nuo žemės ir kurie bus išrauti iš po dangaus, nes jis paliko Abraomo Dievą ir nuėjo paskui savo žmonas, paskui jų nešvarumą ir jų klaidas – jis ir jo vaikai.
15 Ir liepk man prisaikdinti jį, kad nenužudys savo brolio Jokūbo; net jei jis prisiektų, nesilaikys savo priesaikos ir nedarys gera, o tik bloga.
16 Bet jei jis panorės nužudyti savo brolį Jokūbą, šis bus atiduotas į Jokūbo rankas, ir jis neištrūks iš jo rankų [nes pateks į jo rankas].
17 Ir nebijok dėl Jokūbo, nes Jokūbo globėjas yra didis, galingas, gerbiamas ir giriamas labiau nei Ezavo globėjas.“
18 Rebeka pasikvietė Ezavą, ir šis atėjo pas ją, o ji jam tarė: „Sūnau, turiu tau prašymą, ir tu pažadėk jį įvykdyti, sūnau.“
19 Ir jis tarė: „Visa, ką man liepsi, padarysiu ir neatmesiu tavo prašymo“.
20 Ir ji jam tarė: „Prašau tavęs, kad tą dieną, kai mirsiu, mane pasiimtum ir palaidotum šalia Saros, savo tėvo motinos, ir kad tu ir Jokūbas mylėtumėte vienas kitą ir negeistumėte vienas kitam pikto, o tik abipusės meilės, ir (taip) jūs klestėsite, mano sūnūs, ir būsite gerbiami krašte, ir joks priešas nesidžiaugs jumis, ir jūs būsite palaiminimas ir gailestingumas visų tų, kurie jus myli, akyse.“
21 Ir jis tarė: „Aš padarysiu visa, ką man liepei, ir palaidosiu tave tą dieną, kai mirsi, šalia Saros, mano tėvo motinos, kaip tu norėjai, kad jos kaulai būtų šalia tavo kaulų.“
22 Ir Jokūbą, savo brolį, mylėsiu labiau už visą kūną, nes neturiu kito brolio visoje žemėje, tik jį vieną. Ir tai nėra didelis mano nuopelnas, jei jį myliu, nes jis yra mano brolis, ir mes buvome kartu pasėti tavo kūne, ir kartu mes kilome iš tavo įsčių. Jei nemylėsiu savo brolio, tai ką mylėsiu?
23 Ir aš pats prašau tavęs paraginti Jokūbą dėl manęs ir dėl mano sūnų, nes žinau, kad jis tikrai bus mano ir mano sūnų karalius, nes tą dieną, kai mano tėvas jį palaimino, jis padarė jį aukštesnį, o mane – žemesnį.
24 Ir prisiekiu tau, kad mylėsiu jį ir negeisiu jam pikto per visas savo gyvenimo dienas, o tik gero.“
25 Ir jis prisiekė jai dėl viso šito. Ir ji pasišaukė Jokūbą Ezavo akivaizdoje ir davė jam įsakymus pagal žodžius, kuriuos ji buvo kalbėjusi Ezavui.
26 Ir jis tarė: „Aš įvykdysiu tavo valią; patikėk manimi, kad nei aš, nei mano sūnūs nenusižengs Ezavui, ir aš niekuo nebūsiu pirmas, išskyrus meilę.“
27 Tą naktį jie valgė ir gėrė – ji ir jos sūnūs. Ji mirė, sulaukusi trijų jubiliejų, vienos savaitės ir vienerių metų, tą naktį. Jos du sūnūs, Ezavas ir Jokūbas, palaidojo ją dviguboje oloje šalia Saros, savo tėvo motinos.

36 SKYRIUS

1 Ir šeštaisiais šios savaitės metais [2162 m. ryto] Izaokas pasišaukė savo du sūnus Ezavą ir Jokūbą, ir jie atėjo pas jį, ir jis tarė jiems: „Mano sūnūs, aš einu savo tėvų keliu, į amžinuosius namus, kur yra mano tėvai.
2 Todėl palaidokite mane šalia mano tėvo Abraomo, dviguboje oloje hetito Efrono lauke, kur Abraomas nusipirko kapą laidoti; kape, kurį sau iškasiau, ten mane ir palaidokite.
3 Ir štai ką aš jums įsakau, mano sūnūs, kad jūs vykdytumėte teisumą ir dorumą žemėje, idant Viešpats įvykdytų jums visa, ką Viešpats pažadėjo padaryti Abraomui ir jo palikuonims.
4 Ir mylėkite vienas kitą, mano sūnūs, savo broliai, kaip žmogus, mylintis savo sielą, ir tegul kiekvienas ieško to, kas galėtų būti naudinga jo broliui, ir veikite kartu žemėje; ir tegul jie myli vienas kitą kaip savo sielas.

5 O dėl stabų klausimo įsakau ir įspėju jus juos atmesti, nekęsti ir nemylėti, nes jie kupini apgaulės tiems, kurie juos garbina, ir tiems, kurie jiems lenkiasi.
6 Prisiminkite, mano sūnūs, Viešpatį, jūsų tėvo Abraomo Dievą, ir kaip aš Jį garbinau ir Jam tarnavau teisume ir džiaugsme, kad Jis jus padaugintų ir jūsų palikuonis padaugintų kaip dangaus žvaigždes, ir įtvirtintų jus žemėje kaip teisumo augalą, kuris nebus išrautas per visas kartas per amžius.
7 Ir dabar prisaikdinsiu jus didele priesaika – nes nėra didingesnės priesaikos už šlovingojo, garbingojo, didingo, nuostabaus ir galingojo vardą, kuris sukūrė dangus, žemę ir visa kartu – kad jūs Jo bijote ir Jį garbinsite.
8 Ir kad kiekvienas mylėtų savo brolį su meile ir teisumu ir kad nė vienas negeistų pikto savo broliui nuo šiol per visas savo gyvenimo dienas, kad jums klestėtų visi jūsų darbai ir nebūtumėte sunaikinti.
9 Ir jei kuris nors iš jūsų rezga pikta savo broliui, žinokite, kad nuo šiol kiekvienas, rezgantis pikta savo broliui, pateks į jo rankas ir bus išrauti iš gyvųjų žemės, o jo palikuonys bus sunaikinti iš po dangaus.
10 Bet tą dieną, kai Jis sudegins Sodomą ir prakeiksmą, ir pasipiktinimą, ir pyktį, liepsnojančia ir ryjančia ugnimi, kaip Jis sudegino Sodomą, taip Jis sudegins ir jo žemę, ir miestą, ir visa, kas Jam priklauso. Jis bus ištrintas iš žmonių vaikų drausmės knygos ir nebus įrašytas į gyvenimo knygą, bet į tą, kuri skirta sunaikinimui, ir jis išeis į amžiną prakeiksmą, kad jų pasmerkimas visada būtų atnaujinamas neapykanta, prakeiksmu, rūstybe, kankinimu, pasipiktinimu, maru ir ligomis per amžius.
11 Aš sakau ir liudiju jums, mano sūnūs, pagal teismą, kuris ištiks vyrą, norintį pakenkti savo broliui.
12 Tą dieną jis padalijo visą savo turtą tarp jųdviejų ir didesniąją dalį atidavė pirmagimiui, taip pat bokštą ir visa, kas buvo aplink jį, ir visa, ką Abraomas turėjo prie Prisiekimo šulinio.
13 Ir jis tarė: „Šią didesnę dalį duosiu pirmagimiui.“
14 Ezavas tarė: „Pardaviau Jokūbui ir atidaviau jam savo pirmagimystės teisę; tebūnie ji jam atiduota, ir aš neturiu apie tai nė žodžio pasakyti, nes ji yra jo.“
15 Izaokas tarė: „Tebūna palaiminimas ant jūsų, mano sūnūs, ir jūsų palikuonių šiandien, nes jūs man suteikėte ramybę. Mano širdis nesijaudina dėl pirmagimystės, kad dėl jos nedarytum pikta.“
16 Telaimina Aukščiausiasis Dievas žmogų, kuris gyvena teisumą, jį ir jo palikuonis per amžius.“
17 Ir jis baigė jiems duoti įsakymus ir juos palaiminti, ir jie valgė ir gėrė kartu jo akivaizdoje, ir jis džiaugėsi, nes tarp jų buvo viena mintis, ir jie išėjo nuo jo, tą dieną ilsėjosi ir miegojo.
18 Tą dieną Izaokas miegojo savo lovoje džiūgaudamas; jis užmigo amžinu miegu ir mirė, sulaukęs šimto aštuoniasdešimties metų. Jam sukako dvidešimt penkios savaitės ir penkeri metai; ir jį palaidojo du jo sūnūs Ezavas ir Jokūbas.
19 Ezavas nuvyko į Edomo šalį, į Seiro kalnus, ir ten apsigyveno.
20 Ir Jokūbas gyveno Hebrono kalnuose, savo tėvo Abraomo krašto bokšte, ir garbino Viešpatį visa širdimi pagal matomus įsakymus, kaip Jis buvo padalinęs savo kartų dienas.
21 Ir jo žmona Lėja mirė ketvirtaisiais keturiasdešimt penktojo jubiliejaus antrosios savaitės metais, [2167 m. ryto], ir jis palaidojo ją dviguboje oloje netoli jo motinos Rebekos, kairėje nuo Saros, jo tėvo motinos, kapo.
22 Visi jos sūnūs ir jo sūnūs atėjo gedėti jo žmonos Lėjos ir jį paguosti, nes jis gedėjo jos, labai ją mylėdamas po jos sesers Rachelės mirties.
23 Ji buvo tobula ir dora visais savo keliais ir gerbė Jokūbą. Visas dienas, kurias ji gyveno su juo, jis negirdėjo iš jos lūpų nė vieno šiurkštaus žodžio, nes ji buvo romi, taiki, dora ir garbinga.
24 Ir jis prisiminė visus jos darbus, kuriuos ji buvo dariusi per savo gyvenimą, ir labai jos apraudojo, nes mylėjo ją visa širdimi ir visa siela.

37 SKYRIUS

1 Tą dieną, kai mirė Izaokas, Jokūbo ir Ezavo tėvas, Ezavo sūnūs išgirdo, kad Izaokas atidavė vyresniojo sūnaus dalį jaunesniajam sūnui Jokūbui, ir jie labai supyko.
2 Ir jie ginčijosi su savo tėvu, sakydami: „Kodėl tavo tėvas atidavė Jokūbui vyresniojo dalį, o tavęs neapleido, nors tu esi vyresnysis, o Jokūbas jaunesnysis?“
3 Ir jis jiems tarė: „Kadangi pardaviau savo pirmagimystės teisę Jokūbui už mažą lęšių krūvelę, ir tą dieną, kai mano tėvas pasiuntė mane medžioti, sugauti ir atnešti jam ką nors, ką jis turėtų suvalgyti ir mane palaiminti, jis atėjo su klasta ir atnešė mano tėvui maisto bei gėrimo, ir mano tėvas jį palaimino ir pavedė mane jam.“
4 Ir dabar mūsų tėvas privertė mus prisiekti, mane ir jį, kad mes neplanuosime pikta nei prieš jo brolį, kad toliau mylėsime ir taikingai sugyvensime kiekvienas su savo broliu ir nedarysime savo kelių sugedę.“
5 Jie jam atsakė: „Mes tavęs neklausysime ir nesudarysime su juo taikos, nes mūsų jėga didesnė už jo jėgą ir mes esame galingesni už jį. Mes pulsime jį, nužudysime jį ir sunaikinsime jį bei jo sūnus. O jei neisi su mumis, mes pakenksime ir tau.“
6 O dabar paklausykite mūsų: pasiųskime pasiuntinius į Aramą, Filistiją, Moabą ir Amoną, išsirinkime išrinktus, kovingus vyrus, eikime prieš jį, kovokime su juo ir išnaikinkime jį nuo žemės, kol jis dar nesustiprėjo.“
7 Ir jų tėvas jiems tarė: „Neikite ir nekariaukite su juo, kad nežūtumėte jo akivaizdoje“.
8 Ir jie jam tarė: „Štai kaip tu elgeisi nuo pat jaunystės iki šios dienos, ir tu palenki savo sprandą po jo jungu.“
9 Mes neklausysime šių žodžių.“ Jie pasiuntė pas Aramą ir pas Aduramą, pas jų tėvo draugą, ir kartu su savimi pasamdė tūkstantį kovotojų, rinktinių karių.
10 Pas juos atėjo tūkstantis samdinių iš Moabo ir amonitų, tūkstantis rinktinių karių iš Filistijos, tūkstantis rinktinių karių iš Edomo ir horų, ir galiūnai kariai iš Kitimų.
11 Ir jie tarė savo tėvui: „Eik su jais ir vesk juos, antraip mes tave nužudysime.“
12 Ir jį apėmė pyktis ir pasipiktinimas, matydamas, kad jo sūnūs verčia jį eiti pirma jų ir vesti juos prieš jo brolį Jokūbą.
13 Bet vėliau jis prisiminė visą pikta, kuri slypėjo jo širdyje prieš savo brolį Jokūbą, ir jis nebeatsiminė priesaikos, kurią buvo davęs savo tėvui ir motinai, kad per

visas savo dienas neplanuos jokio pikto prieš savo brolį Jokūbą.
14 Ir nepaisant viso to, Jokūbas nežinojo, kad jie ateina prieš jį mūšiui, ir jis gedėjo savo žmonos Lėjos, kol jie nepriartėjo prie bokšto su keturiais tūkstančiais karių ir rinktiniais karo vyrais.
15 Hebrono vyrai pasiuntė jam žinią: „Štai tavo brolis ateina prieš tave kovoti su tavimi su keturiais tūkstančiais apsirengusių kardais, skydais ir ginklais“, nes jie mylėjo Jokūbą labiau nei Ezavą. Taip jie jam ir pasakė, nes Jokūbas buvo dosnesnis ir gailestingesnis vyras nei Ezavas.
16 Bet Jokūbas netikėjo, kol jie nepriartėjo prie bokšto.
17 Ir jis uždarė bokšto vartus; ir jis atsistojo ant gynybinių sienų ir tarė savo broliui Ezavui: „Kilnus yra paguoda, su kuria atėjai mane paguosti dėl mano mirusios žmonos. Ar tai priesaika, kurią davei savo tėvui ir vėl savo motinai prieš jiems mirštant? Tu sulaužei priesaiką, ir tą akimirką, kai prisiekei savo tėvui, buvai pasmerktas.“
18 Tada Ezavas jam atsakė: „Nei žmonių vaikai, nei žemės žvėrys neturi jokios teisumo priesaikos, kurią jie prisiekdami (galiojančią priesaiką) davė amžinai; bet kiekvieną dieną jie rezga pikta vienas prieš kitą ir kaip kiekvienas galėtų nužudyti savo priešininką ir nekenčiantį.“
19 Tu nekęsi manęs ir mano vaikų amžinai. Ir nėra jokio brolybės ryšio su tavimi.
20 Klausyk šių žodžių, kuriuos tau skelbiu: jei šernas gali pakeisti savo odą ir padaryti savo šerius tokius minkštus kaip vilna, arba jei jis gali išauginti ant galvos ragus kaip elnio ar avies ragus, tada aš stebėsiu brolystės ryšį su tavimi, ir jei krūtys atsiskyrė nuo savo motinos, nes tu nebuvai man brolis.
21 Ir jei vilkai su ėriukais susitaikys, kad jų neprarytų ir nesmurtintų, ir jei jų širdys bus linkinčios gerovės, tada mano širdyje bus ramybė tavęs atžvilgiu.
22 Ir jei liūtas taps jaučio draugu ir sudarys su juo taiką, ir jei jis bus surištas po vienu jungu su juo ir ars su juo, tada aš sudarysiu taiką su tavimi.
23 Ir kai varnas taps baltas kaip raza, tada žinok, kad aš tave mylėjau ir sudarysiu su tavimi taiką, tu būsi išrautas, ir tavo sūnūs bus išrauti, ir tau nebus ramybės.“
24 Ir kai Jokūbas pamatė, kad jis buvo taip piktas jam visa širdimi ir visa siela, kad norėjo jį nužudyti, ir kad jis šoko kaip šernas, kuris puola ieties, perveriančios ir nužudančios jį, ir neatsitraukia nuo jo;
25 Tada jis įsakė saviesiems ir tarnams užpulti jį ir visus jo draugus.

38 SKYRIUS

1 Ir po to Judas kalbėjo su savo tėvu Jokūbu ir tarė jam: „Įtempk savo lanką, tėve, paleisk savo strėles ir parblokšk priešininką, nužudyk priešą; ir tebūnie tau galia, nes mes nenužudysime tavo brolio, nes jis yra toks pat kaip tu, ir jis yra kaip tu, suteikime jam (šią) garbę.“
2 Tada Jokūbas įtempė lanką, paleido strėlę ir pataikė į Ezavą, savo brolį (į dešinę krūtinę), ir jį nužudė.
3 Ir vėl jis paleido strėlę ir pataikė aramėjui Adoranui į kairę krūtinės pusę, nustūmė jį atgal ir nužudė.
4 Ir tada išėjo Jokūbo sūnūs, jie ir jų tarnai, pasiskirstę į būrius keturiose bokšto pusėse.
5 Judas ėjo priekyje, o Naftalis ir Gadas su juo ir penkiasdešimt tarnų pietinėje bokšto pusėje. Jie iššudė visus, kuriuos rado priešais save, ir nė vienas iš jų neištrūko.
6 Ir Levis, Danas ir Ašeras išėjo į rytinę bokšto pusę, ir penkiasdešimt (vyrų) su jais, ir jie nužudė Moabo ir Amono karius.
7 Rubenas, Isacharas ir Zebulonas išėjo į šiaurinę bokšto pusę su penkiasdešimt vyrų ir nužudė filistinų karius.
8 Ir Simeonas, Benjaminas ir Enochas, Rubeno sūnus, išėjo vakarine bokšto puse ir penkiasdešimt (vyrų) su jais, ir nužudė keturis šimtus Edomo ir horų vyrų, drąsių karių; ir šeši šimtai pabėgo, ir keturi Ezavo sūnūs pabėgo su jais, palikdami savo tėvą gulintį nužudytą, nes jis krito ant kalvos, kuri yra Adurame.
9 Jokūbo sūnūs vijosi juos iki Seiro kalnų. Jokūbas palaidojo savo brolį ant kalvos, kuri yra Adurame, ir sugrįžo namo.
10 Jokūbo sūnūs puolė Ezavo sūnus Seiro kalnuose ir palaužė jiems galvas, kad šie taptų Jokūbo sūnų tarnais.
11 Ir jie pasiuntė pas savo tėvą (pateirauti), ar sudaryti su jais taiką, ar juos nužudyti.
12 Ir Jokūbas pasiuntė žinią savo sūnums, kad jie sudarytų taiką, ir jie sudarė su jais taiką, ir uždėjo jiems vergijos jungą, kad jie visada mokėtų duoklę Jokūbui ir jo sūnums.
13 Ir jie mokėjo duoklę Jokūbui iki tos dienos, kai jis nuvyko į Egiptą.
14 Ir Edomo sūnūs iki šios dienos neatsikratė vergijos jungo, kurį jiems uždėjo dvylika Jokūbo sūnų.
15 Šitie yra karaliai, kurie karaliavo Edome, prieš tai, kai izraelitams dar nebuvo karaliaus [iki šios dienos] Edomo krašte.
16 Edome karaliavo Beoro sūnus Balakas, o jo miesto vardas buvo Danaba.
17 Balakas mirė, ir jo vietoje karaliavo Jobabas, Zaros iš Bosero sūnus.
18 Jobabas mirė, ir jo vietoje karaliavo Asamas iš Temano krašto.
19 Ir Asamas mirė, ir jo vietoje karaliavo Barado sūnus Adatas, kuris nužudė Midjaną Moabo laukuose, o jo miesto vardas buvo Avitas.
20 Ir mirė Adatas, ir jo vietoje karaliavo Salmanas iš Amasekos.
21 Salmanas mirė, ir jo vietoje karaliavo Saulius iš Ra'aboto (prie) upės.
22 Saulius mirė, ir jo vietoje karaliavo Ba'elunanas, Achboro sūnus.
23 Ir mirė Achboro sūnus Ba'elunanas, ir jo vietoje karaliavo Adatas, o jo žmonos vardas buvo Maitabit, Matarato duktė, Metabedza'abo dukters.
24 Šitie yra karaliai, karaliavę Edomo krašte.

39 SKYRIUS

1 Jokūbas gyveno savo tėvo ateivių žemėje Kanaano žemėje. Šitie yra Jokūbo palikuonys.
2 Juozapui buvo septyniolika metų, kai jį nuvedė į Egipto žemę, ir jį nupirko Potifaras, faraono eunuchas, vyriausiasis virėjas.

3 Ir jis paskyrė Juozapą visų savo namų valdytoju, ir Viešpaties palaiminimas atėjo ant egiptiečio namų dėl Juozapo, ir Viešpats jam davė sėkmę visame, ką jis darė.
4 Egiptietis viską pavedė Juozapui, nes matė, kad Viešpats buvo su juo ir kad Viešpats jam davė sėkmę visame, ką jis darė.
5 Juozapas buvo labai gražus, ir jo šeimininko žmona pakėlė akis ir, pamačiusi Juozapą, jį pamilo ir maldavo jį permiegoti su ja.
6 Bet jis neatidavė savo sielos ir prisiminė Viešpatį bei žodžius, kuriuos Jokūbas, jo tėvas, skaitydavo iš Abraomo žodžių, kad joks vyras neturėtų paleistuvauti su moterimi, kuri turi vyrą; kad jam mirties bausmė buvo paskirta danguje Aukščiausiojo Dievo akivaizdoje, ir nuodėmė bus nuolat įrašyta prieš jį amžinose knygose Viešpaties akivaizdoje.
7 Juozapas prisiminė šiuos žodžius ir atsisakė su ja miegoti.
8 Ji maldavo jį ištisus metus, bet jis atsisakė ir neklausė.
9 Bet ji apkabino jį ir tvirtai laikė namuose, norėdama priversti jį miegoti su ja, užrakino namų duris ir tvirtai laikė jį; bet jis paliko savo drabužį jos rankose, išlaužė duris ir pabėgo nuo jos akivaizdos.
10 Moteris pamatė, kad jis nenori su ja miegoti, ir apšmeižė jį jo valdovo akivaizdoje, sakydama: „Tavo hebrajų tarnas, kurį myli, bandė mane išprievartauti, kad galėtų miegoti su manimi. Kai pakėliau balsą, jis pabėgo, palikęs savo drabužį mano rankose, kol jį laikiau, ir išlaužė duris.“
11 Egiptietis, pamatęs Juozapo drabužį ir išlaužtas duris, išgirdęs savo žmonos žodžius, įmetė Juozapą į kalėjimą, kur buvo laikomi karaliaus įkalinti kaliniai.
12 Jis buvo kalėjime, ir Viešpats suteikė Juozapui palankumą kalėjimo sargybos viršininko akyse ir gailestingumą, nes jis matė, kad Viešpats buvo su juo ir kad Viešpats viską, ką jis darė, laimino.
13 Ir jis visa pavedė jam į rankas, ir kalėjimo sargybinių viršininkas nieko nežinojo apie tai, kas buvo su juo, nes Juozapas viską darė, ir Viešpats tai įvykdė.
14 Ir jis ten išbuvo dvejus metus. Tomis dienomis faraonas, Egipto karalius, supyko ant savo dviejų eunuchų, ant vyriausiojo vynininko ir ant vyriausiojo kepėjo, ir uždarė juos vyriausiojo virėjo namuose, kalėjime, kuriame buvo laikomas Juozapas.
15 Kalėjimo sargybos viršininkas paskyrė Juozapą jiems tarnauti, ir šis tarnavo jiems.
16 Ir jie abu – vyriausiasis vynininkas ir vyriausiasis kepėjas – susapnavo sapną ir papasakojo jį Juozapui.
17 Ir kaip jis jiems išaiškino, taip jiems ir atsitiko, ir faraonas sugrąžino vyriausiąjį vyndarį į jo pareigas, o vyriausiąjį kepėją nužudė, kaip Juozapas jiems buvo išaiškinęs.
18 Bet vyriausiasis vyndarys pamiršo Juozapą kalėjime, nors ir buvo jam pranešęs, kas jam nutiks, ir neprisiminė pranešti faraonui, kaip Juozapas jam buvo pasakęs, nes buvo pamiršęs.

40 SKYRIUS

1 Tomis dienomis faraonas per vieną naktį susapnavo du sapnus apie badą, kuris turėjo siautėti visoje šalyje. Jis pabudo iš miego, pasišaukė visus Egipte buvusius sapnų aiškintojus ir magus ir papasakojo jiems savo du sapnus, bet jie negalėjo jų išaiškinti.
2 Ir tada vyriausiasis vyndarys prisiminė Juozapą ir kalbėjo apie jį karaliui. Šis išvedė jį iš kalėjimo ir papasakojo jam du savo sapnus.
3 Ir jis pasakė faraonui, kad jo du sapnai yra vienas, ir tarė jam: „Ateis septyneri metai, per kuriuos visoje Egipto žemėje bus perteklius, o po to septyneri bado metai, kokio dar nebuvo visoje šalyje.“
4 Tad dabar faraonas teatskiria prižiūrėtojus visoje Egipto žemėje, ir jie tegul kaupia maistą kiekviename mieste per visas pertekliaus metų dienas. Maisto bus septyneriems bado metams, ir kraštas nepražus dėl bado, nes jis bus labai baisus.“
5 Viešpats suteikė Juozapui palankumą ir gailestingumą faraono akyse, ir faraonas tarė savo tarnams: „Mes nerasime tokio išmintingo ir nuovokaus žmogaus kaip šis, nes Viešpaties dvasia yra su juo.“
6 Jis paskyrė jį antruoju valdovu visoje savo karalystėje, suteikė jam valdžią visame Egipte ir įsodino jį į antrąjį faraono vežimą.
7 Ir jis apvilko jį bisuso drabužiais, užmovė jam ant kaklo auksinę grandinėlę, ir (šauklys) priešais jį paskelbė: „El ‘El wa ‘Abirer!“ Ir užmovė jam ant rankos žiedą, ir padarė jį visų savo namų valdovu, ir išaukštino jį, ir tarė jam: „Tik soste aš būsiu didesnis už tave.“
8 Juozapas valdė visą Egipto šalį, ir jį mylėjo visi faraono kunigaikščiai, visi jo tarnai ir visi, kurie vykdė karaliaus reikalus, nes jis gyveno dorai, nebuvo išdidus ir arogancijos kupinas, nepagarbiai elgėsi su asmeniu ir nepriėmė dovanų, bet teisingai teisė visus krašto žmones.
9 Ir Egipto žemė buvo taiki faraono akivaizdoje dėl Juozapo, nes Viešpats buvo su juo ir suteikė jam palankumą bei gailestingumą per visas jo kartas visų tų, kurie jį pažinojo ir girdėjo apie jį, akyse. Faraono karalystė buvo gerai sutvarkyta, ir joje nebuvo nei šėtono, nei piktadario.
10 Karalius pavadino Juozapą Sephantifanu ir davė jam į žmonas Potifaro dukterį, Heliopolio kunigo, vyriausiojo virėjo, dukterį.
11 Tą dieną, kai Juozapas stojo prieš faraoną, jam buvo trisdešimt metų.
12 Tais metais mirė Izaokas. Ir atsitiko, kaip Juozapas buvo sakęs savo dviejų sapnų aiškinime, kaip jis buvo sakęs, septyneri pertekliaus metai buvo visoje Egipto žemėje, ir Egipto žemė davė gausų derlių – tūkstantį aštuonis šimtus saikų.
13 Ir Juozapas rinko maistą kiekviename mieste, kol jie prisipildė javų, nebegalėdami jų suskaičiuoti ir išmatuoti.

41 SKYRIUS

1 Ir keturiasdešimt penktojo jubiliejaus antroje savaitėje, (ir) antraisiais metais, [2165 m. ryto] Judas savo pirmagimiui paėmė žmoną Erą, iš Aramo dukterų, vardu Tamara.
2 Bet jis jos nekentė ir nemelavo su ja, nes jo motina buvo iš Kanaano dukterų, ir jis norėjo vesti jį iš savo motinos giminaičių, bet jo tėvas Judas jam neleido.
3 Ir šis Eras, Judo pirmagimis, buvo nedorėlis, ir Viešpats jį nužudė.

4 Ir Judas tarė savo broliui Onanui: „Įeik pas savo brolio žmoną ir atlik jai vyro brolio pareigą, ir užaugink savo broliui palikuonių.“
5 Onanas žinojo, kad palikuonys nebus jo, o tik jo brolio, todėl nuėjo į savo brolio žmonos namus ir išbarė sėklą ant žemės. Jis buvo nedoras Viešpaties akyse, ir Jis jį nužudė.
6 Ir Judas tarė savo marčiai Tamarai: „Gyvenk našle savo tėvo namuose, kol užaugs mano sūnus Šela, ir aš duosiu tave jam į žmonas“.
7 Ir jis užaugo; bet Bedsuelė, Judo žmona, neleido savo sūnui Šelai tekėti. Ir Bedsuelė, Judo žmona, mirė [2168 m. ryto] penktaisiais šios savaitės metais.
8 Šeštaisiais metais Judas nuėjo į Timną kirpti avių. [2169 m. ryto] Ir jie pasakė Tamarai: „Štai tavo uošvis eina į Timną kirpti avių.“
9 Ji nusivilko našlės drabužius, užsidėjo šydą, pasipuošė ir atsisėdo prie vartų, esančių šalia kelio į Timną.
10 Judui einant pro šalį, jis ją rado ir pamanė, kad ji paleistuvė, ir tarė jai: „Leisk man užeiti pas tave“. Ji atsakė: „Užeik“, ir jis įėjo.
11 Ji jam tarė: „Atiduok man mano atlyginimą“. Jis jai atsakė: „Nieko neturiu rankoje, tik žiedą ant peršto, vėrinį ir lazdą rankoje“.
12 Ji jam tarė: „Duok man juos, kol atsiųsi man užmokestį“. Jis jai atsakė: „Aš tau atsiųsiu ožiuką“. Jis jai juos davė, įėjo pas ją, ir ji pastojo nuo jo.
13 Judas nuėjo pas savo avis, ir ji sugrįžo į savo tėvo namus.
14 Judas pasiuntė ožiuką per savo piemenį, adulamietį, bet šis jos nerado. Jis klausinėjo tos vietos gyventojų: „Kur yra paleistuvė, kuri čia buvo?“ Jie atsakė: „Čia tarp mūsų nėra jokios paleistuvės.“
15 Jis sugrįžo ir jam pranešė, kad jos nerado: „Aš klausinėjau tos vietos gyventojų, ir jie man atsakė: „Čia nėra jokios paleistuvės.““
16 Ir jis tarė: „Tegul ji juos pasilieka, kad netaptume pajuokos priežastimi.“ Kai jai sukako trys mėnesiai, paaiškėjo, kad ji laukiasi, ir jie pranešė Judui: „Štai Tamara, tavo marti, laukiasi vaiko iš paleistuvystės.“
17 Judas nuėjo į savo tėvo namus ir tarė savo tėvui ir broliams: „Išveskite ją, ir tegul jie ją sudegina, nes ji padarė Izraelyje nešvarumą“.
18 Kai ją išvedė sudeginti, ji nusiuntė savo uošviui žiedą, vėrinį ir lazdą, sakydama: „Atpažink, kieno tai, nes nuo jo aš pastojau.“
19 Judas pripažino ir tarė: „Tamaras yra teisesnis už mane.
20 Ir todėl tegul jos nesudegina.“ Ir dėl šios priežasties ji nebuvo atiduota Šelai, ir jis daugiau prie jos nesiartino.
21 Ir po to, septintaisiais šios antrosios savaitės metais, ji pagimdė du sūnus: Perezą [2170 m. ryto] ir Zerahą.
22 Ir tada baigėsi septyneri vaisingumo metai, apie kuriuos Juozapas kalbėjo faraonui.
23 Ir Judas pripažino, kad jo darbas buvo blogas, nes jis buvo gulėjęs su savo marčia, ir jis laikė tai bjauriu savo akyse. Jis pripažino, kad nusidėjo ir nuklydo, nes buvo atidengęs savo sūnaus sijoną, ir pradėjo raudoti bei maldauti Viešpaties dėl savo nusikaltimo.
24 Ir sapne jam pasakėme, kad jam buvo atleista, nes jis karštai maldavo, raudojo ir daugiau to nepadarė.
25 Ir jis gavo atleidimą, nes atsigręžė nuo savo nuodėmės ir nežinojimo, nes labai prasižengė mūsų Dievo akivaizdoje; ir kiekvienas, kuris taip elgiasi, kiekvienas, kuris guli su savo uošve, tegul jį sudegina ugnimi, kad jis ten sudegtų, nes ant jų yra nešvarumų ir sutepimo, tegul jie juos sudegina ugnimi.
26 Ir įsakyk Izraelio vaikams, kad tarp jų nebūtų jokio nešvarumo, nes kiekvienas, kuris guli su savo marčia ar su savo uošve, yra padaręs nešvarumą; tegul jie sudegina ugnimi vyrą, kuris gulėjo su ja, ir taip pat moterį, ir Jis nukreips rūstybę ir bausmę nuo Izraelio.
27 O Judui pasakėme, kad jo du sūnūs su ja nemelavo, ir dėl šios priežasties jo palikuonys buvo įtvirtinti antrai kartai ir nebus išrauti.
28 Nes jis, žvelgdamas vienareikšmiškai, ėjo ir siekė bausmės, būtent, pagal Abraomo nuosprendį, kurį jis buvo įsakęs savo sūnums, Judas siekė ją sudeginti ugnimi.

42 SKYRIUS

1 Ir pirmaisiais keturiasdešimt penktojo jubiliejaus trečiosios savaitės metais žemėje prasidėjo badas, ir lietus atsisakė būti duotas žemei, nes niekas neiškrito.
2 Žemė tapo nederlinga, bet Egipto žemėje buvo maisto, nes Juozapas per septynerius pertekliaus metus buvo surinkęs žemės derlių ir jį išsaugojo.
3 Egiptiečiai atėjo pas Juozapą, kad šis duotų jiems maisto. Jis atidarė sandėlius, kuriuose buvo pirmųjų metų javai, ir pardavė juos krašto žmonėms už auksą.
4 <Kanaano krašte badas buvo labai didelis>. Jokūbas išgirdo, kad Egipte yra maisto, ir pasiuntė savo dešimt sūnų, kad šie nupirktų jam maisto Egipte; bet Benjamino jis nesiuntė, ir <dešimt Jokūbo sūnų> atvyko <į Egiptą> tarp tų, kurie ten keliavo.
5 Juozapas juos atpažino, bet jie jo neatpažino. Jis kalbėjosi su jais, klausinėjo ir tarė: „Argi jūs ne šnipai? Argi neatėjote iššvalgyti krašto prieigų?“ Ir jis uždarė juos.
6 Po to jis vėl juos paleido, sulaikė Simeoną vieną ir išsiuntė devynis jo brolius.
7 Ir jis pripildė jų maišus javais, ir sudėjo jų auksą į jų maišus, o jie nežinojo.
8 Ir jis įsakė jiems atvesti jaunesnįjį brolį, nes jie buvo jam sakę, kad jų tėvas gyvas, ir jaunesnysis brolis.
9 Jie iškeliavo iš Egipto žemės ir atėjo į Kanaano žemę; ir papasakojo savo tėvui viską, kas jiems nutiko, ir kaip krašto valdovas griežtai su jais kalbėjo ir suėmė Simeoną, kol jie atves Benjaminą.
10 Ir Jokūbas tarė: „Jūs atimsite iš manęs vaikus! Juozapo nebėra, Simeono taip pat nebėra, ir jūs pasiimsite Benjaminą. Ant manęs užgriuvo jūsų nedorybės.“
11 Ir jis tarė: „Mano sūnus neis su jumis, kad kartais nesusirgtų, nes jų motina pagimdė du sūnus, ir vienas mirė, o ir šį jūs pasiimsite iš manęs. Jei jis kelyje susirgtų karštine, jūs mano senatvę su liūdesiu numalšintumėte iki mirties.“
12 Mat jis matė, kad jų pinigai buvo grąžinti kiekvienam vyrui į jo maišą, ir dėl šios priežasties bijojo jį siųsti.
13 Ir badas didėjo ir darėsi baisus Kanaano žemėje ir visose žemėse, išskyrus Egipto žemę, nes daugelis egiptiečių vaikų kaupė savo sėklas maistui nuo to laiko, kai matė Juozapą renkantį sėklas ir dedantį jas į sandėlius, ir saugantį bado metams.
14 Ir Egipto žmonės maitinosi juo pirmaisiais bado metais.

15 Bet Izraelis, matydamas, kad badas krašte labai didelis ir nėra niekur pagalbos, tarė savo sūnums: „Grįžkite ir pasirūpinkite mums maisto, kad nenumirtume!“
16 Jie atsakė: „Mes neisime; jei mūsų jauniausias brolis neis su mumis, neisime.“
17 Izraelis suprato, kad jei jis jo nesiųs su jais, jie visi žus dėl bado
18 Ir Rubenas tarė: „Atiduok jį į mano rankas, ir jei aš jo tau negrąžinsiu, nužudyk mano du sūnus vietoj jo gyvybės.“
19 Ir jis jam tarė: „Jis neis su tavimi.“ Judas priėjo ir tarė: „Leisk jį eiti su manimi, ir jei aš jo negrąžinsiu pas tave, tegul aš nešiu kaltę prieš tave visas savo gyvenimo dienas.“
20 Ir jis išsiuntė jį su jais antraisiais šios savaitės metais, pirmąją mėnesio dieną, ir jie atvyko į Egipto žemę su visais atvykusiais, ir (jie) rankose turėjo dovanų: grūdų, migdolų, erškėtuogių riešutų ir gryno medaus.
21 Jie nuėjo ir atsistojo prieš Juozapą. Jis pamatė savo brolį Benjaminą ir jį pažino. Jis tarė: „Ar šis jūsų jauniausias brolis?“ Jie atsakė: „Tai jis.“ Jis tarė: „Viešpats tebūna tau maloningas, mano sūnau!“
22 Ir jis pasiuntė jį į savo namus, ir šis atvedė pas juos Simeoną, ir jis iškėlė jiems vaišes, ir jie įteikė jam dovaną, kurią buvo atsinešę rankose.
23 Jie valgė jo akivaizdoje, ir jis davė jiems visiems po dalį, bet Benjamino dalis buvo septynis kartus didesnė už visų jų dalį.
24 Jie valgė, gėrė, atsikėlė ir pasiliko su savo asilais.
25 Juozapas sugalvojo planą, kaip sužinoti jų mintis, ar tarp jų vyrauja taikios mintys, ir tarė savo namų prievaizdui: „Pripildyk visus jų maišus maisto ir grąžink jiems jų pinigus į jų indus, o mano taurę, sidabrinę taurę, iš kurios aš geriu, įdėk ją į jauniausiojo maišą ir išleisk juos.“

43 SKYRIUS

1 Jis padarė, kaip Juozapas jam buvo įsakęs, pripildė visus jų maišus maisto, sudėjo jų pinigus į maišus ir įdėjo taurę į Benjamino maišą.
2 Anksti rytą jie išvyko. Kai jie iš ten išėjo, Juozapas tarė savo namų prievaizdui: „Vykis juos, bėk ir sugauk juos, sakydamas: ‘Už gera jūs man atsilyginote piktu; jūs pavogėte iš manęs sidabrinę taurę, iš kurios geria mano viešpaties šeimininkas.’ Ir parvesk man jų jauniausią brolį ir greitai jį atvesk, kol aš neišėjau į savo teismo vietą.’“
3 Ir jis bėgo paskui juos ir tarė jiems tais pačiais žodžiais.
4 Jie jam tarė: „Tegul Dievas apsaugo tavo tarnus nuo to, kad jie tai padarytų ir vogtų iš tavo valdovo namų bet kokius įrankius. Taip pat ir pinigus, kuriuos pirmą kartą radome savo maišuose, mes, tavo tarnai, parsivežėme iš Kanaano krašto.
5 Kaip tad galėtume vogti kokį nors indą? Štai mes čia su savo maišais, ieškome, ir kur tik rasi taurę bet kurio iš mūsų maiše, tegul tas žmogus būna nužudytas, o mes ir mūsų asilai tarnausime tavo valdovui.“
6 Jis jiems tarė: „Ne taip! Tik tą vyrą, su kuriuo rasiu, imsiu kaip tarną, o jūs ramybėje grįšite į savo namus.“
7 Jam ieškojant jų maišuose, pradedant nuo vyriausiojo ir baigiant jauniausiuoju, jis buvo rastas Benjamino maiše.
8 Jie perplėšė savo drabužius, užsikrovė daiktus ant asilių ir grįžo į miestą, atėjo į Juozapo namus ir visi nusilenkė prieš jį veidais iki žemės.
9 Ir Juozapas jiems tarė: „Jūs pasielgėte piktai.“ Jie atsakė: „Ką sakysime ir kaip gintis? Mūsų valdovas atskleidė savo tarnų nusikaltimą; štai mes esame savo valdovo tarnai, kaip ir mūsų asilai.“
10 Juozapas jiems tarė: „Aš irgi bijau Viešpaties. O jūs eikite namo ir leiskite savo broliui būti mano tarnu, nes jūs pasielgėte piktai. Ar nežinote, kad žmogus mėgsta savo taurę, kaip aš mėgaujuosi šia taure? Ir vis dėlto jūs ją pavogėte iš manęs.“
11 Judas tarė: „O mano valdove, prašau, leisk savo tarnui tarti žodį mano valdovui: du broliai, kuriuos tavo tarno motina pagimdė mūsų tėvui. Vienas iškeliavo ir pasiklydo, ir niekas jo nerado. Jis vienas likęs iš savo motinos. Tavo tarnas, mūsų tėvas, jį myli, ir jo gyvybė yra susijusi su šio (berniuko) gyvybe.“
12 Jei nueisime pas tavo tarną, mūsų tėvą, o berniuko nebus su mumis, jis mirs, ir mes nubausime savo tėvą su liūdesiu iki mirties.
13 Dabar leisk man, tavo tarnui, pasilikti vietoj berniuko kaip vergu pas savo valdovą, o berniukas tegul keliauja su savo broliais, nes aš tapau jo laiduotoju tavo tarno, mūsų tėvo, rankose. Jei jo negrąžinsiu, tavo tarnas amžinai girdės mūsų tėvo kaltę.“
14 Ir Juozapas pamatė, kad jie visi sutaria vienas su kitu gerumu, ir negalėjo susilaikyti, ir pasakė jiems, kad jis yra Juozapas.
15 Ir jis kalbėjosi su jais hebrajų kalba, puolė jiems ant kaklo ir verkė.
16 Bet jie jo nepažino ir pradėjo verkti. Ir jis jiems tarė: „Neverkite dėl manęs, bet skubiai atveskite pas mane mano tėvą; ir pamatysite, kad tai mano burna kalba, o mano brolio Benjamino akys mato.“
17 Nes štai, tai antrieji bado metai, ir dar penkeri metai be derliaus, be medžių vaisių ar arimo.
18 Greitai nusileiskite jūs ir jūsų šeimos, kad nepražūtumėte per badą ir neliūdėtumėte dėl savo turto. Viešpats mane siuntė pirma jūsų sutvarkyti reikalų ir daugelis žmonių galėtų gyventi.
19 Ir pasakykite mano tėvui, kad aš vis dar gyvas, ir jūs, štai, matote, kad Viešpats padarė mane faraono tėvu ir valdovu jo namams ir visai Egipto žemei.
20 Ir papasakokite mano tėvui apie visą mano šlovę, visus turtus ir šlovę, kuriuos man davė Viešpats.“
21 Faraono įsakymu jis davė jiems vežimų ir maisto kelionei, taip pat įvairiaspalvių drabužių ir sidabro.
22 O jų tėvui jis atsiuntė drabužių, sidabro ir dešimt asilų, kurie vežė javus, ir jis juos išleido.
23 Jie nuėjo ir pranešė savo tėvui, kad Juozapas gyvas ir dalija javus visoms žemės tautoms, ir kad jis yra viso Egipto krašto valdovas.
24 Ir jų tėvas netikėjo, nes buvo netekęs proto; bet pamatęs Juozapo atsiųstus vežimus, jo dvasia atgijo, ir jis tarė: „Man užteks, kad Juozapas būtų gyvas; aš nueisiu ir jį pamatysiu prieš mirtį.“

44 SKYRIUS

1 Trečiojo mėnesio jaunatį Izraelis iškeliavo iš Harano, iš savo namų, ir ėjo Prisiekimo šulinio keliu, ir septintąją šio mėnesio dieną paaukojo auką savo tėvo Izaoko Dievui.
2 Jokūbas prisiminė sapną, kurį buvo matęs Betelyje, ir bijojo leistis į Egiptą.
3 Ir galvodamas pasiųsti Juozapui žinią, kad šis atvyktų pas jį, ir kad šis neketina leistis žemyn, jis pasiliko ten septynias dienas, galvodamas, kad pamatytų regėjimą, ar jam pasilikti, ar leistis žemyn.
4 Ir jis šventė pirmųjų vaisių derliaus šventę su senais grūdais, nes visoje Kanaano žemėje nebuvo nė saujos sėklos, nes badas kamavo visus žvėris, galvijus, paukščius ir taip pat žmones.
5 Šešioliktąją dieną jam pasirodė Viešpats ir tarė: „Jokūbai, Jokūbai!“ Tas atsakė: „Aš čia!“ Ir Jis jam tarė: „Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo ir Izaoko Dievas; nebijok leistis į Egiptą, nes ten padarysiu iš tavęs didelę tautą. Aš nusileisiu su tavimi ir tave (vėl) parvesiu, ir šioje žemėje tu būsi palaidotas, o Juozapas uždės rankomis tau akis.“
6 Nebijok; keliauk į Egiptą!“
7 Jo sūnūs ir jo sūnų sūnūs pakilo ir sukrovė savo tėvą bei savo mantą į vežimus.
8 Ir Izraelis pakilo nuo Priesaikos šulinio šio trečiojo mėnesio šešioliktąją dieną ir iškeliavo į Egipto žemę.
9 Izraelis pasiuntė Judą pirma savęs pas jo sūnų Juozapą apžiūrėti Gošeno krašto, nes Juozapas buvo pasakęs savo broliams, kad jie atvyktų ir ten apsigyventų, kad galėtų būti arčiau jo.
10 Ir tai buvo geriausia (žemė) Egipto žemėje, arti jo visiems (jiems) ir galvijams.
11 Šitie yra Jokūbo sūnų vardai, kurie nukeliavo į Egiptą su savo tėvu Jokūbu.
12 Rubenas, Izraelio pirmagimis; o šitie yra jo sūnų vardai: Henochas, Paluvas, Hecronas ir Karmis – penki.
13 Simeonas ir jo sūnūs; o šitie yra jo sūnų vardai: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Zoharas ir Šaulis, cefatitės moters sūnus – septyni.
14 Levis ir jo sūnūs; o šitie yra jo sūnų vardai: Geršonas, Kehatas ir Meraris – keturi.
15 Judas ir jo sūnūs; o šitie yra jo sūnų vardai: Šela, Perecas ir Zerachas – keturi.
16 Isacharas ir jo sūnūs; o šitie yra jo sūnų vardai: Tola, Pūva, Jašubas ir Šimronas – penki.
17 Zebulonas ir jo sūnūs; o šitie yra jo sūnų vardai: Seredas, Elonas ir Jahleelis – keturi.
18 Šitie yra Jokūbo sūnūs ir jų sūnūs, kuriuos Lėja pagimdė Jokūbui Mesopotamijoje, šeši, ir jų viena sesuo Dina, ir visi Lėjos sūnūs ir jų sūnūs, kurie iškeliavo su savo tėvu Jokūbu į Egiptą, dvidešimt devyni, o jų tėvas Jokūbas buvo su jais, jų buvo trisdešimt.
19 Zilpos, Lėjos tarnaitės, Jokūbo žmonos, sūnūs, kuri pagimdė Jokūbui Gadą ir Ašūrą.
20 Šitie yra jų sūnų, kurie iškeliavo su juo į Egiptą, vardai. Gado sūnūs: Cifionas, Hagis, Šunis, Ezbonas, <ir Eris>, Arelis ir Arodis – aštuoni.
21 Ašero sūnūs: Imna, Išva, <ir Išvis>, Berija ir Sera – jų viena sesuo, šešios.
22 Iš viso sielų buvo keturiolika, o iš viso Lėjos – keturiasdešimt keturios.
23 Jokūbo žmonos Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas.
24 Juozapui Egipte, prieš jo tėvui ateinant į Egiptą, gimė Asenata, Heliopolio kunigo Potifaro duktė: Manasas ir Efraimas – trys sūnūs.
25 Benjamino sūnūs: Bela, Becheris, Ašbelis, Gera, Naamanas, Ehis, Rošas, Mupimas, Hupimas ir Ard-vienuolika.
26 Iš viso Rachelės buvo keturiolika sielų.
27 Bilhos, Jokūbo žmonos Rachelės tarnaitės, kurią ji pagimdė Jokūbui, sūnūs buvo Danas ir Naftalis.
28 Šitie yra jų sūnų, kurie su jais iškeliavo į Egiptą, vardai. Dano sūnūs: Hušimas, Samonas, Asudis, Ijaka ir Saliamonas – šeši.
29 Jie mirė tais metais, kai įžengė į Egiptą, ir liko vienas Dan Hušimas.
30 Šitie yra Naftalio sūnų vardai: Jahzielis, Gūnis, Jeceras, Šalumas ir Iv.
31 Ir Ivas, gimęs po bado metų, mirė Egipte.
32 Iš viso Rachelės buvo dvidešimt šešios sielos.
33 Iš viso Jokūbo sielų, kurios pateko į Egiptą, buvo septyniasdešimt. Tai yra jo vaikai ir jo vaikų vaikai, iš viso septyniasdešimt, bet penki mirė Egipte prieš Juozapą ir neturėjo vaikų.
34 Ir Kanaano žemėje mirė du Judo sūnūs, Eras ir Onanas, ir jie neturėjo vaikų, o Izraelio vaikai palaidojo tuos, kurie žuvo, ir jie buvo priskaičiuoti prie septyniasdešimties pagonių tautų.

45 SKYRIUS

1 Ir Izraelis įžengė į Egipto šalį, į Gošeno žemę, ketvirtojo mėnesio jaunatį, antraisiais keturiasdešimt penktojo jubiliejaus trečiosios savaitės metais.
2 Juozapas išėjo pasitikti savo tėvo Jokūbo į Gošeno kraštą, puolė tėvui ant kaklo ir verkė.
3 Ir Izraelis tarė Juozapui: „Dabar leisk man mirti, nes tave pamačiau. Tebūnie palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas, kuris nesulaikė savo gailestingumo ir malonės savo tarnui Jokūbui.“
4 Man užtenka, kad mačiau tavo veidą dar gyvas būdamas; taip, regėjimas, kurį mačiau Betelyje, yra tikras. Garbė Viešpačiui, mano Dievui, per amžius, ir šlovintas Jo vardas.“
5 Ir Juozapas su savo broliais valgė duoną priešais savo tėvą ir gėrė vyną, o Jokūbas džiaugėsi nepaprastai dideliu džiaugsmu, nes matė Juozapą valgantį su savo broliais ir geriantį priešais jį, ir jis palaimino visų dalykų Kūrėją, kuris jį išsaugojo ir išsaugojo jam dvylika jo sūnų.
6 Juozapas buvo davęs savo tėvui ir broliams dovanų teisę gyventi Gošeno žemėje, Ramzese ir visoje apylinkėje, kurioje jis valdė faraono akivaizdoje. Izraelis ir jo sūnūs gyveno Gošeno žemėje, geriausioje Egipto žemės dalyje. Izraelis buvo šimto trisdešimties metų amžiaus, kai atvyko į Egiptą.
7 Ir Juozapas maitino savo tėvą, brolius ir jų turtą duona tiek, kiek jiems užteko septyneriems bado metams.
8 Egipto šalis kentėjo dėl bado, ir Juozapas nupirko faraonui visą Egipto žemę mainais už maistą, ir jis paėmė faraonui priklausančius žmones, jų galvijus ir viską.
9 Ir bado metai baigėsi, ir Juozapas davė žmonėms krašte sėklų ir maisto, kad jie galėtų apsėti (žemę) aštuntaisiais metais, nes upė buvo perpildžiusi visą Egipto žemę.

10 Nes per septynerius bado metus ji nebuvo perpildyta ir drėkina tik kelias vietas upės pakrantėse, bet dabar ji perpildyta, ir egiptiečiai apsėjo žemę, ir tais metais ji davė daug javų.
11 Ir tai buvo pirmieji [2178 m. ryto] keturiasdešimt penktojo jubiliejaus ketvirtosios savaitės metai.
12 Juozapas paėmė karaliui penktą dalį nuimto derliaus javų, o keturias dalis paliko jiems maistui ir sėklai. Tai buvo įstatymas Egipto krašte iki šios dienos.
13 Izraelis gyveno Egipto žemėje septyniolika metų, ir visos jo gyvenimo dienos buvo trys jubiliejai, šimtas keturiasdešimt septyneri metai, ir jis mirė keturiasdešimt penktojo jubiliejaus penktosios savaitės ketvirtaisiais [2188 m. ryto] metais.
14 Izraelis palaimino savo sūnus prieš mirtį ir papasakojo jiems viską, kas jiems nutiks Egipto žemėje; ir jis atskleidė jiems, kas jų laukia paskutinėmis dienomis, ir palaimino juos ir davė Juozapui dvi dalis žemėje.
15 Ir jis užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas dviguboje oloje Kanaano žemėje, šalia savo tėvo Abraomo, kape, kurį jis sau iškasė dviguboje oloje Hebrono žemėje.
16 Ir jis atidavė visas savo knygas ir savo tėvų knygas savo sūnui Leviui, kad šis jas saugotų ir atnaujintų savo vaikams iki šios dienos.

46 SKYRIUS

1 Ir atsitiko, kad po Jokūbo mirties Izraelio vaikai padaugėjo Egipto žemėje ir tapo didele tauta, ir jie buvo vienos širdies, todėl brolis mylėjo brolį ir kiekvienas padėjo savo broliui, ir jie labai padaugėjo ir nepaprastai padaugėjo, dešimt [2242 AM] metų savaičių, per visas Juozapo gyvenimo dienas.
2 Ir nebuvo jokio šėtono, jokio blogio per visas Juozapo gyvenimo dienas, kurias jis gyveno po savo tėvo Jokūbo, nes visi egiptiečiai gerbė Izraelio vaikus per visas Juozapo gyvenimo dienas.
3 Juozapas mirė, būdamas šimto dešimties metų; septyniolika metų jis gyveno Kanaano žemėje, dešimt metų buvo vergas, trejus metus kalėjime ir aštuoniasdešimt metų buvo karaliaus pavaldus, valdydamas visą Egipto žemę.
4 Ir mirė jis ir visi jo broliai, ir visa ta karta.
5 Ir prieš mirtį jis įsakė izraelitams pasiimti jo kaulus su savimi, kai jie išeis iš Egipto žemės.
6 Ir jis prisaikdino juos dėl jo kaulų, nes žinojo, kad egiptiečiai jo daugiau nebeparves ir nepalaidos Kanaano žemėje, nes Kanaano karalius Makamaronas, gyvendamas Asirijos žemėje, kariavo slėnyje su Egipto karaliumi ir jį ten nužudė, o paskui vijosi egiptiečius iki Ermono vartų.
7 Bet jis negalėjo įeiti, nes Egipte karaliavo kitas, naujas karalius, ir šis buvo už jį stipresnis. Jis sugrįžo į Kanaano žemę. Egipto vartai buvo uždaryti, niekas neišėjo ir niekas įėjo į Egiptą.
8 Ir Juozapas mirė keturiasdešimt šeštąjį jubiliejų, šeštąją savaitę, antraisiais metais, ir jie jį palaidojo Egipto žemėje, ir [2242 m. ryto] visi jo broliai mirė po jo.
9 Ir Egipto karalius išėjo į karą su Kanaano karaliumi [2263 m. ryto] keturiasdešimt septintuoju jubiliejumi, antrąją antraisiais metais, ir Izraelio vaikai išnešė visus Jokūbo vaikų kaulus, išskyrus Juozapo kaulus, ir palaidojo juos lauke, dviguboje oloje kalne.
10 Dauguma (jų) sugrįžo į Egiptą, bet keli iš jų pasiliko Hebrono kalnuose, ir tavo tėvas Amramas pasiliko su jais.
11 Kanaano karalius nugalėjo Egipto karalių ir uždarė Egipto vartus.
12 Ir jis sumanė piktą planą prieš Izraelio vaikus, kad juos pažemintų, ir tarė Egipto žmonėms: „Štai Izraelio vaikų žmonės padaugėjo ir susikaupė labiau nei mes.
13 Eime, pasielkime su jais išmintingai, kol jų nepadaugėjo, ir pavergkime juos vergija, kol neužėjo karas ir kol jie patys prieš mus nekovos. Kitaip jie prisijungs prie mūsų priešų ir išves save iš mūsų krašto, nes jų širdys ir veidai nukreipti į Kanaano kraštą.“
14 Ir jis paskyrė jiems prižiūrėtojus, kad juos pavergtų vergija; ir jie pastatė tvirtus miestus faraonui, Pitomui ir Ramsesui, ir atstatė visas sienas bei visus įtvirtinimus, kurie buvo sugriuvę Egipto miestuose.
15 Jie vertė juos griežtai tarnauti, ir kuo labiau jie piktai su jais elgėsi, tuo labiau jie augo ir dauginosi.
16 Egipto žmonės niekino izraelitus.

47 SKYRIUS

1 Ir septintąją savaitę, septintaisiais metais, keturiasdešimt septintuoju jubiliejumi, tavo tėvas išėjo [2303 AM] iš Kanaano žemės, o tu gimei ketvirtąją savaitę, šeštaisiais jos metais, keturiasdešimt aštuntuoju jubiliejumi [2330 AM]; tai buvo Izraelio vaikų suspaudimo metas.
2 Ir faraonas, Egipto karalius, įsakė jiems mesti visus savo gimusius berniukus į upę.
3 Ir jie įmetė juos septynis mėnesius iki tos dienos, kai tu gimei
4 Tavo motina slėpė tave tris mėnesius, ir apie ją buvo pranešta. Ji padarė tau arką, apdengė ją derva ir asfaltu ir padėjo ant akmenų upės krante. Ji joje išbuvo septynias dienas. Tavo motina atėjo naktį ir žindė tave, o dieną Miriama, tavo sesuo, saugojo tave nuo paukščių.
5 Tomis dienomis faraono duktė Tarmuta atėjo maudytis upėje ir, išgirdusi tavo balsą verksmą, liepė savo tarnaitėms tave išvesti, ir jos atvedė tave pas ją.
6 Ji išėmė tave iš arkos ir pasigailėjo tavęs.
7 Tavo sesuo jai tarė: „Gal man nueiti ir pašaukti pas tave vieną iš hebrajų moterų, kad žindytų ir čiulptų šį kūdikį?“
8 Ir ji tarė <jai>: „Eik.“ Ji nuėjo ir pašaukė tavo motiną Jochebedą, ir ši sumokėjo jai atlyginimą, ir ji tave žindė.
9 O vėliau, kai užaugai, tave atvedė pas faraono dukterį, ir tapai jos sūnumi. Tavo tėvas Amramas išmokė tave rašto, o po trijų savaičių tave atvedė į karališkąjį dvarą.
10 Ir tu buvai dvare tris metų savaites iki to laiko [2351-], kai išėjai iš karališkojo dvaro ir pamatei egiptietį, mušantį tavo draugą, kuris buvo [2372 AM] iš Izraelio vaikų, ir tu jį nužudei ir paslėpei smėlyje.
11 Antrą dieną tu ir du izraelitai grūmėsi tarpusavyje ir tarėte skriaudžiamajam: „Kodėl muši savo brolį?“
12 Jis supyko ir įsižeidė ir tarė: „Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju? Gal galvoji mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?“ Tu išsigandai ir pabėgai dėl šių žodžių.

48 SKYRIUS

1 Ir šeštaisiais keturiasdešimt devintojo jubiliejaus trečiosios savaitės metais tu išvykai ir gyveni <Midiano žemėje> penkias savaites ir vienerius metus. Ir tu sugrįžai į Egiptą antrąją savaitę antraisiais metais penkiasdešimtuoju jubiliejumi.
2 Ir tu pats žinai, ką Jis tau kalbėjo ant Sinajaus kalno [2410 val.] ir ką princas Mastemâ norėjo su tavimi padaryti, kai grįžai į Egiptą <pakeliui, kai sutikai jį nakvynės vietoje>.
3 Argi jis neieškojo visos savo jėgos, norėdamas tave nužudyti ir išgelbėti egiptiečius iš tavo rankų, kai pamatė, kad buvai pasiųstas vykdyti teismo ir atkeršyti egiptiečiams?
4 Aš išgelbėjau tave iš jo rankos, ir tu padarei ženklus ir stebuklus, kuriuos buvai siųstas daryti Egipte prieš faraoną, prieš visus jo namus, prieš jo tarnus ir jo žmones.
5 Ir Viešpats įvykdė didelį kerštą jiems dėl Izraelio ir nubaudė juos krauju, varlėmis, utėlėmis, musėmis ir piktybiniais pūliniais, išsiveržiančiais į žaizdas; ir jų galvijus mirtimi; ir krušos akmenimis, per kuriuos Jis sunaikino viską, kas jiems augo; ir skėriais, kurie rijo krušos likučius, ir tamsa; ir žmonių bei gyvulių pirmagimių mirtimi, ir už visus jų stabus Viešpats atkeršijo ir sudegino juos ugnimi.
6 Ir visa buvo siųsta per tavo ranką, kad tu paskelbtum (apie tai) prieš jiems įvykstant, ir tu kalbėjai su Egipto karaliumi visų jo tarnų ir jo žmonių akivaizdoje.
7 Ir viskas įvyko pagal tavo žodžius; dešimt didelių ir baisių teismų ištiko Egipto žemę, kad atkeršytum už Izraelį.
8 Viešpats visa padarė dėl Izraelio ir pagal savo sandorą, kurią buvo sudaręs su Abraomu, kad atkeršytų jiems, nes jie buvo juos jėga pavergę.
9 Ir princas Mastemâ sukilo prieš tave ir bandė tave atiduoti į faraono rankas, ir jis padėjo Egipto burtininkams,
10 Ir jie atsistojo ir darė prieš tave tas blogybes, kurias mes leidome jiems daryti, bet vaistų neleidome jų rankoms daryti.
11 Viešpats nubaudė juos piktybinėmis opomis, ir jie nebegalėjo atsilaikyti, nes mes juos sunaikinome, kad jie negalėtų atlikti nė vieno ženklo.
12 Ir nepaisant visų (šių) ženklų ir stebuklų, princas Mastemâ nebuvo sugėdintas, nes jis įsidrąsino ir šaukė egiptiečiams, kad vytųsi tave su visomis egiptiečių pajėgomis, su savo vežimais, su jų žirgais ir su visomis Egipto tautų kariuomenėmis.
13 Aš stovėjau tarp egiptiečių ir izraelitų, ir mes išgelbėjome Izraelį iš jo rankos ir iš jo tautos rankos. Viešpats pervedė juos per jūros vidurį tarsi per sausumą.
14 Ir visas tautas, kurias jis atvedė persekioti Izraelį, Viešpats, mūsų Dievas, įmetė į jūros vidurį, į bedugnės gelmes po Izraelio vaikais, lygiai kaip Egipto žmonės įmetė savo vaikus į upę. Jis atkeršijo milijonui iš jų, ir tūkstantis stiprių bei energingų vyrų buvo sunaikinti dėl vieno tavo tautos žinduko, kurį jie įmetė į upę.
15 Keturioliktą, penkioliktą, šešioliktą, septynioliktą ir aštuonioliktą dieną princas Mastemâ buvo surištas ir įkalintas už Izraelio vaikų, kad negalėtų jų apkaltinti.
16 Ir devynioliktą dieną paleidome juos, kad jie padėtų egiptiečiams ir persekiotų izraelitus.
17 Jis užkietino jų širdis ir padarė juos užsispyrusius. Viešpats, mūsų Dievas, sumanė tą planą, kad ištiktų egiptiečius ir įmestų juos į jūrą.
18 Keturioliktą dieną mes jį surišome, kad jis nekaltintų Izraelio vaikų tą dieną, kai jie prašė iš egiptiečių indų ir drabužių, sidabrinių, auksinių ir bronzinių indų, norėdami apiplėšti egiptiečius mainais už vergiją, kurioje jie buvo priversti juos tarnauti.
19 Ir mes neišvedėme Izraelio vaikų iš Egipto tuščiomis rankomis.

49 SKYRIUS

1 Atsimink įsakymą, kurį Viešpats tau davė dėl Paschos, kad švęstum ją tinkamu laiku, pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, kad ją papjautum prieš vakarą ir kad jie ją valgytų naktį, penkioliktos dienos vakare, skaičiuojant nuo saulės nusileidimo laiko.
2 Šią naktį – šventės ir džiaugsmo pradžią – jūs valgėte Paschą Egipte, kai visos Mastemos jėgos buvo paleistos iššudyti visus pirmagimius Egipto žemėje, nuo faraono pirmagimio iki belaisvės tarnaitės pirmagimio malūne ir galvijų.
3 Ir štai ženklas, kurį Viešpats jiems davė: į kiekvienus namus, ant kurių sąramos jie pamatė pirmųjų metų ėriuko kraujo, jie neturėjo įeiti žudyti, bet turėjo praeiti pro juos, kad visi, kurie buvo namuose, būtų išgelbėti, nes kraujo ženklas buvo ant jų sąramos.
4 Ir Viešpaties galybės padarė viską pagal tai, kaip Viešpats jiems buvo įsakęs, ir jie praėjo pro visus Izraelio vaikus, ir maras neužklupo jų, kad sunaikintų iš jų nė vieną gyvulį, žmogų ar šunį.
5 Maras buvo labai baisus Egipte, nebuvo Egipte namų, kur nebūtų mirusiojo, verksmo ir raudojimo.
6 Visas Izraelis valgė Paschos avinėlio mėsą, gėrė vyną, šlovino, laimino ir dėkojo Viešpačiui, savo tėvų Dievui, ir ruošėsi išeiti iš Egipto jungo ir iš pikto vergijos.
7 Ir atsimink šią dieną visas savo gyvenimo dienas ir švęsk ją metai iš metų visas savo gyvenimo dienas, kartą per metus, jos dieną, pagal visą jos įstatymą, ir neatidėliok jos diena iš dienos ar mėnuo iš mėnesio.
8 Nes tai yra amžinas įstatas, išraižytas dangiškose lentelėse visiems Izraelio vaikams, kad jie kasmet švęstų ją jos dieną kartą per metus per visas savo kartas; ir dienų skaičius nėra ribojamas, nes tai nustatyta amžiams.
9 O žmogus, kuris yra švarus ir neateina švęsti jos dienos, kad atneštų priimtiną auką Viešpačiui, valgytų ir gertų Viešpaties akivaizdoje jos šventės dieną, tas žmogus, kuris yra švarus ir arti, bus išnaikintas; kadangi jis nepaaukojo aukos Viešpačiui nustatytu laiku, jis užsitrauks kaltę sau.
10 Izraelitai teaateina ir tegul švenčia Paschą nustatytu laiku, pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, tarp vakarų, nuo trečiosios dienos dalies iki trečiosios nakties dalies, nes dvi dienos dalys skiriamos šviesai, o trečioji – vakarui.
11 Štai ką Viešpats tau įsakė švęsti tarp vakarų.
12 Ir negalima jo skersti šviesos metu, bet artėjant vakarui, ir tegul jie jį valgo vakaro metu iki trečiosios nakties dalies, o visa, kas liko iš jo mėsos nuo trečiosios nakties dalies ir vėliau, tegul sudeginama ugnimi.
13 Jie nevirs jo vandenyje ir nevalgys žalio, bet keps ant ugnies. Jie valgys jį stropiai, galvą su viduriais ir kojas keps ugnyje ir nesulaužys nė vieno kaulo, nes izraelitų kaulas nebus sutraiškytas.

14 Dėl šios priežasties Viešpats įsakė izraelitams švęsti Paschą jos nustatytą dieną ir nesulaužyti nė vieno kaulo, nes tai yra šventės diena, įsakyta diena, ir negali būti peržengiama diena iš dienos ir mėnuo iš mėnesio, bet jos dieną tebūnie ji švenčiama.
15 Ir įsakyk izraelitams švęsti Paschą per visas savo dienas, kiekvienais metais, kartą per metus, nustatytą dieną, ir tai bus kaip malonus atminimas Viešpaties akivaizdoje, ir tais metais, kai jie švęs Paschą jos laiku visais atžvilgiais pagal Jo įsakymą, jų neištiks jokia nelaimė, kuri juos nužudytų ar ištiktų.
16 Jie nevalgys jos už Viešpaties šventyklos ribų, bet prieš Viešpaties šventyklą, ir visa Izraelio bendruomenės tauta švęs ją nustatytu laiku.
17 Kiekvienas vyras, sulaukęs tos dienos, valgys ją tavo Dievo šventykloje Viešpaties akivaizdoje, nes taip parašyta ir įsakyta valgyti ją Viešpaties šventykloje.
18 Kai izraelitai ateis į žemę, kurią jie paveldės, į Kanaano žemę, ir pastatys Viešpaties palapinę toje žemėje vienoje iš savo giminių, kol Viešpaties šventovė bus pastatyta toje žemėje, tegul jie ateina ir švenčia Paschą Viešpaties palapinėje ir tegul ją pjauna Viešpaties akivaizdoje metai iš metų.
19 Ir tomis dienomis, kai namai Viešpaties vardu bus pastatyti jų paveldėjimo žemėje, jie ten eis ir vakare, saulei leidžiantis, trečiąją dienos dalį, papjaus Paschą.
20 Jie paaukos jo kraują ant aukuro slenksčio, supils jo taukus ant ugnies, kuri yra ant aukuro, ir valgys jo mėsą, keptą ant ugnies, namų kieme, kuris pašventintas Viešpaties vardu.
21 Jie negalės švęsti Paschos savo miestuose ar bet kurioje kitoje vietoje, išskyrus prieš Viešpaties palapinę ar prieš Jo namus, kuriuose gyvena Jo vardas; ir jie nenuklys nuo Viešpaties.
22 O tu, Moze, įsakyk izraelitams laikytis Paschos apeigų, kaip tau buvo įsakyta. Kiekvienais metais paskelbk jiems apie jos dienas ir Neraugintos duonos šventę, kad jie septynias dienas valgytų neraugintą duoną, (ir) kad jie švęstų jos šventę ir kad per tas septynias džiaugsmo dienas kiekvieną dieną atneštų auką Viešpaties akivaizdoje ant jūsų Dievo aukuro.
23 Jūs skubiai šventėte šią šventę, išeidami iš Egipto, kol įėjote į Šūro dykumą; nes ją užbaigėte jūros pakrantėje.

50 SKYRIUS

1 Po šio įstatymo aš tau paskelbiau šabų dienas Sinajaus dykumoje, kuri yra tarp Elimo ir Sinajaus.
2 Aš tau papasakojau apie Sinajaus kalno krašto sabatus ir apie jubiliejinius metus per metų sabatus, bet jų metų tau nepasakojau, kol neįeisi į kraštą, kurį paveldėsi.
3 Ir žemė taip pat švęs savo šabus, kol jie joje gyvens, ir jie žinos jubiliejaus metus.
4 Todėl aš tau paskyriau metų savaites, metus ir jubiliejus: nuo Adomo dienų iki šios dienos yra keturiasdešimt devyni jubiliejai, [2410 m. ryto] ir viena savaitė bei dveji metai: ir dar bus keturiasdešimt metų (pažodžiui „tolima“), kad išmoktumėte Viešpaties įsakymus [2450 m. ryto], kol jie pereis į Kanaano žemę, kirsdami Jordaną į vakarus.
5 Ir jubiliejai praeis, kol Izraelis bus apvalytas nuo visos ištvirkavimo, nešvarumo, suterštumo, nuodėmės ir klaidos kaltės ir gyvens pasitikėdamas visoje žemėje, ir nebebus daugiau šėtono ar jokio piktojo, ir žemė bus švari nuo to laiko per amžius.
6 Ir štai įsakymas dėl sabatų – aš juos tau užrašiau – ir visi jo įstatymų sprendimai.
7 Šešias dienas dirbsi, bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo, sabatas. Tą dieną nedirbsite jokio darbo – nei jūs, nei jūsų sūnūs, nei jūsų tarnai, nei jūsų tarnaitės, nei visi jūsų galvijai, nei ateivis, kuris yra su jumis.
8 Ir kas tą dieną dirbs kokį nors darbą, tas mirs: kas tą dieną išniekins, kas suguls su žmona ar kas žada tą dieną ką nors daryti, kad leisis į kelionę pirkti ar parduoti; kas sems vandenį, kurio nebuvo paruošęs šeštąją dieną, ir kas paims kokią nors naštą, kad ją išneštų iš savo palapinės ar iš savo namų, tas mirs.
9 Šabo dieną nedirbsite jokio darbo, išskyrus tai, ką paruošėte šeštąją dieną: valgykite, gerkite, ilsėkitės ir švęskite šabą nuo visų darbų tą dieną, ir šlovinkite Viešpatį, savo Dievą, kuris jums davė šventės ir šventos dienos; ir šventosios karalystės diena visam Izraeliui yra ši diena tarp jų dienų per amžius.
10 Nes didelė yra garbė, kurią Viešpats suteikė Izraeliui, kad jie valgytų, gertų ir būtų sotūs šią šventės dieną ir ilsėtųsi nuo visų žmonių vaikų darbų, išskyrus smilkalų deginimą ir atnašų bei aukų atnešimą Viešpačiui per dienas ir šabus.
11 Tik šis darbas bus atliekamas šabo dienomis Viešpaties, tavo Dievo, šventykloje, kad jie kasdien nuolat aukotų Izraelį kaip atminimą, malonų Viešpaties akivaizdoje, ir kad Jis juos priimtų diena iš dienos, kaip tau įsakyta.
12 Ir kiekvienas, kuris per šabą atlieka kokį nors darbą, keliauja ar dirba savo ūkį namuose ar bet kurioje kitoje vietoje, ir kas uždega ugnį, ar joja ant gyvulio, ar plaukia laivu jūra, ir kas ką nors užmuša ar užmuša, ar užmuša žvėrį ar paukštį, ar kas pagauna gyvulį, paukštį ar žuvį, ar kas pasninkauja ar kariauja šabo dienomis,
13 Žmogus, kuris per šabą padarys bet kurį iš šių dalykų, mirs, kad izraelitai laikytųsi šabų pagal krašto įsakymus dėl šabų, kaip parašyta lentelėse, kurias Jis davė man į rankas, kad parašyčiau tau metų laikų įstatymus ir metų laikus pagal jų dienų suskirstymą. Taip užbaigiamas dienų suskirstymo aprašymas.